

Edgar
WALLACE

Colossal de diamants

EDGAR WALLACE

COLIERUL DE DIAMANTE

Roman

EDITURA

OMEGA

BUCUREȘTI

1991

Coperta de TOMA NEAGU

Titlul original: MELODIE OF DEATH

Tradusă în limba română de Șt. Ionescu
în Editura Lucifer

Stilizarea traducerii aparține Editurii „Omega”
București

ISBN 973-95 039-2-6

CAPITOLUL I

SPĂRGĂTORUL — AMATOR DE CASE DE BANI

În seara de 27 mai 1911, biroul Gilderheim, Pascoe et C-nie, bijutieri în Little Hatton Garden, nu dădu nimic de bănuît agentului de serviciu care încearcă încuietoarea și împinge puțin ușa, așa cum avea obiceiul. Pînă la ora 9 seara, biroul fusese ocupat de domnul Gilderheim și funcționarul lui de încredere. Un inspector civil, însărcinat cu observarea cazurilor suspecte, socotise că lumina care se vedea la o fereastră a primului etaj intra în această categorie, și urcase să-i determine motivul. Era într-o sîmbătă și birourile din Hatton Garden sînt de obicei părăsite, în această zi, cel mai tîrziu la orele 3, de către funcționari și patronii lor.

D. Gilderheim, om simpatic, auzind bătăi în ușă, venise să deschidă, înarmat ca precauție, cu un revolver. El se bucură constatînd că incidentul se mărginea doar la o scurtă conversație cu un inspector de poliție cunoscut. Explică faptul că primise chiar în ziua aceea un pachet cu diamante de la o casă din Amsterdam, și că el clasa pietrele înainte de plecare. După cîteva glume asupra tentației oferite de diamantele în valoare de șaizeci de mii de lire, inspectorul plecă.

La nouă și patruzeci, d. Gilderheim închise bijuteriile în casa de bani, în fața căreia ardea zi și noapte o lampă, și întovărășit de funcționarul său, părăsi birourile din Little Hatton Garden 33, luînd-o spre Holborn.

Agentul de serviciu le ură noapte bună, și inspectorul civil, care se găsea la capătul străzii, spre Holborn, schimbă cîteva cuvinte cu ei.

— O să fii de serviciu toată noaptea? întrebă d. Gilderheim, în timp ce secretarul lui oprea o mașină.

— Da, domnule, răspunse inspectorul.

— Bine, făcu negustorul. Aș dori să observi în mod deosebit biroul meu. Am lăsat o sumă mare în casa de bani și sînt îngrijorat.

Inspectorul surîse.

— Nu cred să aveți motive de îngrijorare — adăugă el. Și după plecarea mașinii, care-l ducea pe d. Gilderheim, el reveni la nr. 33.

Dar multe lucruri se petrecuseră în scurtul răstimp dintre plecarea bijutierului și înapoierea detectivului. Doi oameni soseau în stradă din partea opusă, tocmai cînd Gilderheim ajunsese lingă inspector. Ei mergeau repede. Primul se îndreptă, fără șovăială, spre nr. 33, deschise ușa cu o cheie și intră. Al doilea îl urmă. Nici o pregetare, nimic ascuns în mișcările lor. S-ar fi putut crede că locuiseră în acea casă toată viața lor, atît de naturale le erau gesturile.

Abia intrase al doilea, cînd apăru un al treilea personaj, din aceeași direcție. El deschise ușa și intră, la rîndul său, cu aceeași siguranță și încredere de care dăduseră dovadă și ceilalți doi.

Trei minute mai tîrziu, doi din cei trei oameni erau la etajul întîi al clădirii.

Cu o extraordinară promptitudine, unul din ei scoase din buzunare două sticlute de fier, fixă cu înde-

minare tuburile de cauciuc și anexă niște foale, în timp ce al doilea expunea pe dușumea o trusă cu instrumente bine călite și perfect executate.

Nici unul din ei nu vorbea. Erau amândoi întinși pe burtă, fără a încerca să facă vreun gest care să stingă lampa ce ardea în fața casei de bani. Ei lucrau în tăcere câteva minute, apoi, cel mai voinic exclamă, privind reflectorul așezat într-un unghi al plafonului și care permitea să se observe din stradă partea de sus a casei de bani:

— Sper că nu ne vor trăda oglinzile.

Al doilea spărgător era un tânăr înalt, svelt, al cărui păr ondulat îl evoca pe cel al unui muzicant.

El dădu din cap.

— Este imposibil să fim văzuți, decît doar dacă s-ar răsturna toate legile opticii, confirmă el cu un ușor accent străin.

— Asta mă liniștește, spuse primul.

Apoi fredonă o romanță în surdină, îndreptînd flacăra spre ușa de oțel.

Tăie cu grijă încuietorea și nu se îndoi de reușită, căci casa de fier era de tip vechi.

Timp de o jumătate de oră nu mai schimbară nici un cuvînt. Omul cu foalele continua să lucreze, celălalt privea, tăcut și atent, gata să intervină.

După treizeci de minute cel mai în vîrstă își șterse sudoarea, care-i curgea pe frunte, căci căldura flăcării, reflectată de ușa de oțel, era înăbușitoare.

— De ce ai făcut atîta zgomot închizînd ușa? — întrebă el. De obicei, ești mai atent, Galli.

Celălalt își aplecă mirat ochii spre el.

— N-am făcut nici un zgomot, dragă George. Dacă ai fi fost pe coridor, ți-ai fi dat seama; de fapt, am închis ușa tot atît de încet cum am deschis-o.

Cel întins pe dușumea surîse.

— Ar fi fost destul de încet, spuse el.

— De ce? — întrebă celălalt.

— Pentru că n-o închisesem. Ai intrat în urma mea.

În tăcerea care urmă cuvintelor lui, el simți ceva care-l făcu să ridice capul. Figura tovarășului exprima stupefacție.

— Am deschis ușa cu cheia mea, spuse cel tânăr încet.

— Ai deschis?

George încruntă sprâncenele.

— Nu te înțeleg, Callidino. Am lăsat ușa deschisă și ai intrat după mine.

— Am deschis eu singur ușa cu cheia, spuse el liniștit. Dacă a intrat cineva după tine . . . atunci trebuie să căutăm cine e.

— Vrei să spui? . . .

— Vreau să spun, continuă micul italian, că ar fi foarte supărător, ca să fie de față un al treilea.

— Te cred! spuse celălalt.

— De ce?

Cei doi oameni se întoarseră tresărind, căci vocea care pusese această întrebare, fără vreo umbră de emoție, era a unui al treilea individ care stătea în deschizătura ușii, apărât de un unghi al peretelui de privirile venind dinspre fereastră.

Era în frac și purta pe braț un pardesiu de vară.

Nu se putea ști ce fel de om este sau să i se judece înfățișarea căci obrazul îi era acoperit de o mască neagră.

— Nu mișcați, ordonă el, și nu luați drept o amenințare revolverul pe care-l am în mână. Nu-l țin decît spre a mă apăra. Ori, veți recunoaște, că în împrejurările de față am serioase motive să iau această precauție.

George Wallis rîse înăbușit.

— Domnule, spuse el fără a-și schimba poziția, sînteți poate un om așa cum îmi place; dar aș fi mai convins, dacă mi-ați spune ce doriți.

— Vreau să învăț, spuse necunoscutul.

El stătea în picioare, privind pe cei doi oameni cu un interes evident. Ochii care străluceau prin găurile măștii erau vii și lucitori.

— Continuati, vă rog, spuse el; aș fi dezolat să vă întrerup.

George Wallis își reluă foalele și se întoarse spre ușa casei de bani. El se pricepea să se adapteze tuturor împrejurărilor și nu se aflase niciodată în încurcătură.

— Dacă sînteți un reprezentant al ordinii și al legii, pot să continui, pentru că asta nu schimbă faptul cu nimica; dacă nu sînteți reprezentantul acestor două instituții, admirabile și necesare, am să pot, cel puțin, să plec cu jumătate din pradă.

— Vei putea s-o iei toată, îi răspunse scurt necunoscutul. N-am nicidecum intenția să împart cu dumneata rezultatul acestui furt; dar vreau să știu cum procedezi; asta-i tot.

— Vei vedea îndată, spuse George Wallis, celebrul spărgător; și te rog să crezi, că e lecția unui expert.

— Asta o știu, spuse celălalt liniștit.

Wallis își continuă lucrul fără să pară că ar fi fost prea mult deranjat de întrerupere. Mîinile micului italian se crispau cam tare, ceea ce ar fi fost poate periculos. Dar puterea și stăpînirea de sine a celui-lalt, care era desigur șeful, convinseseră pe tovarășul său să suporte toate consecințele care puteau rezulta din prezența neașteptată a străinului.

Omul cu mască rupse tăcerea:

— Nu-i extraordinar — spuse el — că sînt școli care predau comerțul, artele și meseriile și că nu există nici una care să predea arta distrugerii. Credeți-mă

că sînt foarte fericit că am ocazia să iau o lecție de la un maestru adevărat.

Vocea nu-i era neplăcută; avea totuși un accent : s f r u , care contrasta cu tonul ușuratic pe care-l adoptase.

Culcat pe podea, Wallis își continuă un moment lucrul, pe urmă întrebă, fără să întoarcă măcar capul:

— Aș vrea să știu exact cum ai intrat.

— Am mers pe urmele dumitale, răspunse personajul mascat. Știam că veți lăsa o distanță apreciabilă între voi... de mai mult de o săptămînă supravegheați acest birou; unul dintre voi a fost permanent de serviciu în toate nopțile. Pe strada asta, puțin mai sus, ați închiriat un mic local, cu vederea spre acest apartament. Am înțeles că s-a decis pentru noaptea asta pentru că ați adus foalele azi dimineată. Ați așteptat în vestibulul întunecat al casei unde aveți biroul și unul din voi pîndea stingerea luminii și plecarea d-lui Gilderheim. Cînd s-a depărtat, dumneata — se adresă el omului ghemuit pe dușumea — ai ieșit îndată. Camaradul dumitale nu te-a urmat imediat. Mai mult, el s-a oprit ca să ridice un pachet de scrisori pierdute desigur de vreo persoană neglijentă. Și cum aceste scrisori erau întovărășite de două pachete asemănătoare acelor pe care negustorii din Hatton Garden le trimit clienților am putut scăpa neobservat de tovarășul dumitale și să stau destul de aproape de dumneata.

Callidino rîse încet.

— E adevărat, spuse el dînd din cap.

— Foarte bine combinat! Presupun că dumneata ai scăpat pachetul?

Omul mascat aprobă.

— Continuă, spuse el; n-aș vrea să vă întrerup.

— Ce se va întîmpla cînd voi termina? întrebă George, privind mereu casa de bani.

— Cît mă privește, nimic . . . Cum îți vei termina lucrul și vei scoate din casă prada pe care o vei găsi, eu voi dispărea.

— Îți vei cere desigur partea?

— Deloc, răspunse celălalt liniștit. Nu doresc deloc să împart. Nici nu am vreun drept. Situația mea în societate mă oprește să alunec pe pantă. Tot ce pot face, e să închid ochii în ce privește furtul vostru.

— Crima, corectă omul culcat pe dușumea.

— Crimă, dacă vreți, admise celălalt.

El așteaptă pînă ce casa de bani fu deschisă fără zgomot și George băgă mîna ca să-i scoată conținutul. Apoi, fără un cuvînt, el trecu pragul și închise ușa în urma lui.

Cei doi oameni se ridicară și traseră cu urechea. Ei nu auziră decît ușorul zgomot al ușii de intrare care le indica plecarea străinului.

Se uitară unul la altul . . . Pe una din fețe se citea interesul, pe cealaltă veselie.

— Ce om extraordinar ! exclamă Callidino.
Celălalt aprobă.

— Nemaipomenit, spuse el. Dar ar fi și mai nemaipomenit să putem ieși astănoapte din Hatton Garden cu toată prada.

Se pare că acest «și nemaipomenit» se produse, căci nimeni nu-i văzu pe hoți ieșind și spargerea casei de bani a lui Gilderheim preocupă cronica tot atît cît șansele lui Sunstar în Derby.

CAPITOLUL II

DERBYUL LUI SUNSTAR

Din nou ea!

Dominînd confuzia sunetelor, zgomotul vocilor, dulce și melancolică, cînd clară, cînd pierdută, era ca un fir de aur prins în țesătura greoaie de lînă a vieții, strălucind din cînd în cînd, apoi dispărînd. Gilber Standerton, stînd jos, se căsnea să situeze sunetul.

Invizibilul cîntăreț cînta Melodia în fa.

— O să avem furtună.

Gilbert nu auzi vocea. Era așezat pe scaunul unei căruțe, cu genunchii strînși, cu obrazul șiroind de sudoare.

Era ceva totodată tragic și înspăimîntător în atitudinea lui. Profilul lui, care se întorsese spre amicul său exasperat, era de o linie perfectă: frunte înaltă și ușor bombată, nasul puțin cam lung, bărbia puternică și hotărîtă.

Leslie Frankfort, ridicînd ochii spre visătorul inconștient se gîdea la Dante — cel tradițional — cu toate că Dante nu purtase niciodată cilindru și nu se absorbise în contemplarea mulțimii adunată pentru Derby.

— O să avem furtună.

Leslie urcă scara și se așează lângă Gilbert.

Celălalt se trezi brusc din visare.

— Crezi? întreabă el, ștergându-și fruntea

Totuși, când își aruncă privirile în jur, nu-i reținură atenția norii grămădiți peste Banstead, ci mulțimea de bărbați și de femei îngrămădiți, afișele împestrițate exaltând cinstea și vechimea cutărei case, barăcile pe colină, reclamele pentru cutare whisky, tribunele cu aspect șubred la cealaltă extremitate a cîmpului de curse, zgomotul, agitația acestei mulțimi, pe lângă care o furtună de iunie era fără importanță.

— Dacă ai ști cîtă milă provoci acestor oameni, spuse Leslie Frankfort, cu simpatie plictisită, n-ai lua această atitudine de jucător ruinat. Dragul meu, cum ești acum, cu nasul lungit, capul plecat, cu oribila strîmbătură, ai aerul, pentru mulțime, că pozezi pentru clișeul în culori pe care trebuie să-l publice în numărul său de Crăciun « Buletinul Ligii contra jocurilor ». Căci are desigur un buletin.

Gilbert începu să ridă.

— Toată această lume mă interesează, spuse el, făcînd o efortare ca să vorbească. Nu înțelegi ce înseamnă toate acestea? Fiecare dintre ei își are individualitatea, fiecare are o teamă sau o dorință sădită în suflet, fiecare are capacitatea de a iubi, a urî, a suferi... Privește-l pe acesta! spuse el arătînd cu un gest sec și nervos.

Omul pe care-l arătase se afla într-o mică insulă de verdeață. În jur, oamenii care urmăreau cursa, lăsaseră un spațiu liber în centrul căruia se afla un individ de talie mijlocie, cu o gambetă pusă pe ceafă și cu o țigară lungă pe care o ținea între niște dinți albi și regulați. De departe, Leslie, nu putea să vadă aceste amănunte; dar imaginația lui Gilbert Standerton înlocuia insuficiența vederii lui, căci el îl mai întîlnise undeva pe omul acesta. Ca și cum s-ar fi simțit observat, acesta se întoarce

și înaintă spre bariera lingă care se afla căruța. Scoțind țigara din gură, el surise recunoscînd pe cel care ședea.

— Ce mai faci, domnule?

Vocea lui păru ascuțită și slabă, ca și cum o mare distanță i-ar fi despărțit; dar era clar că strigă pentru a domina zgomotul mulțimii. Gilbert îi făcu, surîzînd, un gest cu mîna, și omul se întoarse scoțîndu-și pălăria; pe urmă se pierdu în mulțime.

— Este un bandit celebru, spuse Gilbert. Îl cheamă Wallis; sînt destui Wallis aici! . . . Mulțimea e un spectacol teribil pentru cine gîndește, adaugă el, ca pentru sine. Celălalt îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Va fi greu să străbatem mulțimea în timpul furtunii, spuse el practic. Sînt de părere să ne ducem spre automobil.

Gilbert aprobă.

El se sculă cu greutate, ca sub efectul unei crampe și coborî încet treapta. Ca să ajungă la șosea ei trecură bariera, străbătură cîmpul de curse, pătrunseră în micul spațiu în care jockeyii scoteau șeile de pe cai și trecură prin lungile trecători pe unde ziariștii și stewarzii se ciocneau, în zilele de curse.

În parcul înconjurat cu frînghie ei își găsiră mașina și, lucru nesperat, șoferul.

Cînd mașina porni în direcția Londrei, două fulgere albastrii brăzdară cerul și zgomotul prevestitor al tunetului se repercută în aerul electrizat. Furtuna, care mocnise toată după amiaza, se abătu cu o mare violență peste Epsom. Fulgerele se succedau fără întrerupere; ploaia cădea atît de deasă încît părea un perete de apă; zgomotele tunetului erau asurzitoare.

Mulțimea care acoperea coline, se dizolvă ca o materie solubilă; lungi panglici negre de oameni se întindeau în direcția celor trei gări de cale ferată. Trebuia o îndemînare deosebită pentru a îndruma mașina

prin haosul de autocare și taxiuri în care era prinsă.

Standerton se așezase lângă șofer. Era un bun observator și la al doilea fulger văzuse fața șoferului pălind. Cerul se întunecă; părea că e noapte. Orizontul se acoperi cu brumă portocalie. De mulți ani nu se mai văzuse în Anglia o astfel de furtună.

Ploaia cădea în pături care te orbeau, dar tînărul care ședea lângă șofer părea că nu le observă. El observa mîinile nervoase ale omului care conducea mașina în zig-zag pentru a evita numeroasele piedici.

Deodată o cărare de lumină țîșni în fața automobilului și Standerton fu asurzit de o explozie mai puternică decît celelalte.

Șoferul se trase instinctiv îndărăt, cu fața palidă și descompusă; mîinile sale care tremurau scăpară volanul și piciorul lui părăsi pedala. Mașina s-ar fi oprit dacă nu s-ar fi aflat pe coasta unei pante.

— Dumnezeule! gemu el, e groaznic! Nu mai pot continua, domnule.

Mîna lui Gilbert Standerton apucase deja volanul iar piciorul lui, fin încălțat, era pe pedală.

— Pleacă de acolo! șopti el. Vino aici; repede!

Omul ascultă. El luă, tremurînd, locul stăpînului său, cu fața cuprins în palme. Standerton se strecură pe locul șoferului și demară.

Din fericire era un șofer perfect, dar abia îi ajunse toată priceperea lui ca să coboare panta care conducea spre vale. Pe măsură ce înainta, ploaia se înțetea; apa curgea pe pămînt ca după o adevărată inundație. Roțile mașinii patinau și derapau pe suprafața grasă. Dar Standerton, fără să-și piardă capul, îndreptă greoaia mașină spre o mică pantă, pe urmă o readuse pe șoseaua principală. Pe șosea, mii de pietoni se grăbeau, bălăcindu-se în noroi. El înainta încet, sunînd mereu. Deodată mașina se opri.

— Ce s-a întâmplat?

Leslie Frankfort coborî geamul care despărtea scaunul șoferului de interiorul mașinii.

— Este un bătrîn, spuse Gilbert, vorbind peste umăr. Te-ar plictisi să-l iei în mașină? Am să-ți explic mai târziu.

El arată două siluete triste, pe marginea drumului: un bătrîn și o fată. Leslie nu putu să le distingă fața. Ei stăteau cu spatele spre ropotul ploii, încercînd să se adăpostească amîndoi sub o haină ușoară.

La strigătul pe care-l scoase Gilbert spre a le atrage atenția, bătrînul se întoarse. El avea o față frumoasă de intelectual; un cap de artist. Părul lui cărunț îi cădea pe guler și el strîngea sub manta ceva de care se părea că are mai multă grijă ca de propria lui persoană.

Tinăra fată care-l întovărășea părea să aibă șaptesprezece ani. Ea părea gravă; ochii ei priveau cu seriozitate pe ocupanții mașinii. Bătrînul ezita să răspundă la invitația lui Gilbert, dar cum acesta făcea semne de nerăbdare, el o conduse pe fată spre mașină, în timp ce Leslie deschidea portiera.

— Urcăți repede, zise el. Sînteți udați pînă la oase. El închise portiera în urma lor și-i așeză în fața lui.

Amîndoi erau într-o stare de plîns. Apa curgea de pe hainele fetei și fața-i era udă ca la ieșirea din baie.

— Scotеți-vă haina, spuse Leslie brusc. Am cîteva batiste uscate. Dar v-ar trebui un adevărat halat de baie!

Ea surise.

— E foarte drăguț din partea dumitale, se scuză ea. Îți vom strica mașina.

— N-are importanță, spuse vesel Leslie. Nu-i mașina mea. De altfel, adăugă el, cînd va veni d. Standerton va fi și mai rău.

El se întreba datorită cărui capriciu Standerton îi invitasese în mașina lui.

Bătrînul surise vorbind și primele lui cuvinte fură o explicație.

— D. Standerton a fost totdeauna foarte bun cu mine, spuse el aproape umil.

Vocea lui era dulce și frumos timbrată. Leslie Frankfort recunoscă tonul unui om bine crescut. Un zîmbet îi lumină fața. Cunoștea prea bine pe prietenii lui Standerton ca să se mai mire de acest cîntăreț de stradă, udat de ploaie, căci el judeca astfel după vioara care se zărea de sub mantaua udă.

— Îl cunoști?

Bătrînul dădu din cap.

— Îl cunosc foarte bine.

El scoase obiectul de sub manta și Leslie recunoscă o vioară veche. Bătrînul o examinează îngrijorat, apoi o puse pe genunchi.

— Oare nu s-a stricat? — întrebă Leslie.

— Nu, domnule, răspunse bătrînul. Mi-era tare frică de această zi care fusese bună să nu se termine rău.

Ei cîntaseră prin împrejurimile Epsomului și strînseseră o sumă frumoasă.

— Și nepoata mea cîntă, spuse bătrînul. De obicei nu-i prea place mulțimea, dar ea e totdeauna generoasă. El surise. Și situația noastră nu ne permite să alegem din ocaziile care ni se prezintă.

Ei ieșeau acum din zona furtunii. Traversaseră Sutton și ajunseră într-un loc unde drumurile erau uscate. Gilbert opri mașina și trecu volanul șoferului care era tare rușinat.

— Regret mult, domnule, bilbii el.

— N-are nici o importanță, îi răspunse stăpînul surîzînd. Nu-i poți reproșa cuiva că îi e teamă în timpul

unei furtuni. Nici eu nu eram mai bun altădată; dar m-am îndreptat . . . Sînt și lucruri mai rele, adăugă el, parcă și-ar fi vorbit sieși.

Omul îi mulțumi cu un cuvînt abia șoptit și Gilbert deschizînd portiera se așează în interiorul mașinii.

El salută pe bătrîn și zîmbi tinerei fete.

— Mi se părușe că vă recunosc. Domnul Springs, adăugă el, întorcîndu-se spre Leslie. E un vechi amic al meu. Dacă ai luat vreodată masa la Saint John's Wood, i-ai auzit sigur vioara pe sub ferestrele sufrageriei. Era acolo întotdeauna, nu-i așa domnule Springs? . . . A propos, spuse el deodată, tocmai cîntai? . . .

El se opri și bătrînul, interpretînd greșit întrebarea, dădu afirmativ din cap.

— De altfel, spuse Gilbert, schimbînd brusc tonul, n-ar fi fost uman să-mi las orchestra particulară să se înece în Epsom, fără a mai vorbi de riscul de a fi trăsînit.

— Era pericol? întrebă Leslie surprins.

Gilbert dădu din cap.

— Am văzut un individ trăsînit, în momentul în care păraseam valea, spuse el. Cum erau destui în jurul lui, n-am mai oprit mașina. Este un spectacol înspăimîntător.

El privi prin micul geam al peretelui din fund:

— Vom avea furtună diseară la Londra, prezise el; dar te simți mai în siguranță în oraș decît la țară. Furtunile sînt mai puțin înspăimîntătoare. Acoperișurile sînt un bun adăpost pentru oamenii nervoși.

La Balham ei își luară rămas bun de la bătrîn și nepoata lui; pe urmă, pe cînd mașina pornea, Leslie se întoarse, cu un aer mirat spre tovarășul lui.

— Ești extraordinar, Gilbert. Nu te înțeleg. Abia azi dimineată pretindeai că ești un pachet de nervi . . .

— Am spus asta? întrebă celălalt scurt.

— Nu, nu chiar cu vorbele astea, răspunse Leslie încurcat. Dar definiția se potrivea exact stării tale. Și totuși, în mijlocul acestei înspăimântătoare furtuni care, mărturisesc, mă speriasse rău, tu iei locul șoferului și conduci mașina!... Mai mult, ești destul de stăpîn pe tine ca să mai iei un bătrîn de pe drum, în loc să-l lași în voia soartei.

Gilbert tăcu o clipă, apoi rîse cu amărăciune.

— Sînt douăzeci de moduri de a fi nervos dar nici-unul nu mă caracterizează. Acest bătrîn e un element important în viața mea, cu toate că el nu știe nimic. Este adevăratul instrument al destinului.

El coborî vocea, aproape solemn. Pe urmă păru să-și amintească că celălalt îl privea cu curiozitate.

— Nu știu de unde ai avut impresia că sînt o mină nervoasă, spuse el cu un ton sec. Nu prea ar fi starea ideală pentru cineva care trebuie să se însoare în cursul săptămînii.

— Poate tocmai asta-i cauza nervozității tale, dragă, insinuă celălalt, gînditor. Cunosc nenumărați oameni pe care această idee îi tulbură cu totul. Astfel, de exemplu, Tuppy Jones, care a fugit... pierzînd memoria sau ceva asemănător.

— Am făcut cel mai rău lucru ce se putea face, în afară de fugă, spuse el cam supărat. Am cerut amînaarea căsătoriei.

— De ce? întrebă celălalt. Tocmai voiam să te întreb azi dimineată pe drum și pe urmă mi-a ieșit din cap. Doamna Cathcart mi-a spus că nici nu vrea să audă.

Gilbert nu păru să-l încurajeze în continuarea subiectului. Totuși el continuă cu vervă:

— Ia ce-ți dau zeii, dragul meu. Ai o slujbă la Foreign Office; vezi strălucind într-un viitor apropiat un sub-secretar de stat. Ești logodit cu cea mai frumoasă, cea mai minunantă tînără fată, ești bogat...

— Te rog să nu mai repeți asta, întrerupse Gilbert scurt. Este un zvon care s-a împrăștiat în toată Londra. Afară de leafa mea, n-am absolut nimic. Mașina asta, adăugă el, văzînd aerul mirat al tovarășului lui, este a mea desigur. E cel puțin, un cadou al unchiului meu și sper că n-o să-mi ceară să i-o restitui înainte de a o vinde! . . . Slavă domnului, nu mă refer la tine, continuă el cu asprime în glas, dar îmi vine să cred că toată amabilitatea cu care sînt copleșit de două treimi din prietenii mei se datorează iluziei că sînt bogat. Oamenii își închiuie că sînt moștenitorul unchiului meu.

— Și nu e cazul? se miră celălalt.

Gilbert dădu din cap.

— Unchiul meu și-a exprimat de curînd dorința să lase toată averea lui acelei admirabile instituții care aduce atît de mari servicii genului cînesc: Refugiul cîinilor din Battersea.

Fața jovială a lui Leslie Frankfort luă o expresie de spaimă tragică.

— Ai spus asta doamnei Cathcart? întrebă el.

— Doamnei Cathcart? răspunse celălalt mirat. Nu, nu i-am spus. Nu cred că fie necesar. De altfel, spuse el surîzînd, Edith nu mă ia pentru banii mei. Ea e destul de bogată, nu-i așa? De altfel, se grăbi el să adauge, puțin importă dacă-i bogată sau săracă.

Cei doi tineri nu mai schimbă nici o vorbă restul drumului și Gilbert își lăsă prietenul în Saint James's Street.

El își urmă drumul spre micuța casă pe care o închiriasse mobilată cu un an înainte, cînd căsătoria îi apărea ca un eveniment foarte îndepărtat și cînd viitorul i se anunța mult mai strălucit decît în prezent.

Gilbert Standerton aparținea uneia din acele familii care par să se compună numai din nepoți. Unchiul său, un bătrîn excentric, care locuise multă vreme în

Indii, se însărcinase cu creșterea copilului și mulțumită lui avea postul pe care-l ocupa. În plus, îl instituise moștenitorul lui; și cum nu făcea nimic pe ascuns, ci tocmai îi plăcea să pălăvrăgească, noutatea norocului lui Gilbert se răspîndise în toată Anglia.

Pe urmă, cu o lună înainte de începerea acestei povestiri, ruda lui îi comunicase scurt că își modificase clauzele testamentului și că Gilbert nu trebuia să mai conteze decît pe mia de livre la care avea drept, împreună cu un grup de nepoți.

Gilbert nu se emoționează peste fire. El fu numai necăjit gîndindu-se că ofensase, în vreun fel, pe impetuosul lui unchi. El aprecia prea mult bunătatea pe care i-o arătase bătrînul pentru a se formaliza de o excentricitate care-l lăsa relativ sărac.

Cursul vieții lui ar fi fost cu totul schimbat dacă el ar fi semnalat, cel puțin unei persoane, schimbarea perspectivelor lui de viitor.

CAPITOLUL III

BRUSCA PLECARE A LUI GILBERT

Gilbert se îmbrăca pentru masă când furtuna, care nu pierduse nici din intensitate, nici din violență, se abătu asupra Londrei. Timp de o oră străzile fură luminate de lumina albastră a descărcărilor electrice și casele tremuraseră sub bubuiturile tunetului.

Gilbert era în armonie cu universul. În sufletul lui se zbătea o furtună, toată ființa-i lăuntrică era zguduită. Nici un semn însă n-o exterioriza. Imaginea pe care i-o arăta oglinda era imobilă și lipsită de expresie ca o mască.

El trimise servitorul să-i aducă un taxi. Furtuna trecuse de oraș și nu se mai auzeau decît bubuiturile înfundate ale tunetului. Fișii de nori rupte de vînt traversau în goană cerul încercînd să ajungă, în grabă, grosul armatei.

Coborî din mașină în Portland Square nr. 274, încet și cu părere de rău. Trebuia să îndeplinească o datorie neplăcută, tot atît și poate mai neplăcută pentru el decît pentru viitoarea lui soacră.

Bănuiala pe care i-o insinuase Leslie o socotea nedreaptă și neloială.

El fu introdus în salon, unde nu mai era nimeni. Își consultă ceasul.

— Sînt cu mult prea devreme, Cole? întrebă el pe valet.

— Destul, domnule, răspunse omul, dar îi voi comunica domnișoarei Cathcart că sînteți aici.

Gilbert aprobă cu o înclinare a capului. Se îndreptă spre geam, cu mîinile la spate, privind strada udă. Rămase astfel cinci minute, cu capul în piept, în gînduri. Tresări cînd ușa se deschise la intrarea tinerei fete și se duse spre ea s-o salute.

Edith Cathcart era una din cele mai frumoase femei din Londra, dacă se poate da numele de «femei» unei gingașe fete, proaspăt ieșită din școală.

Unii ochi cenușii, de-o dulceață particulară, par să exprime totdeauna o sfială ascunsă, teamă și chemare totodată. Era cazul Edithei Cathcart. Ochii ei erau totdeauna în defensivă și chiar cînd se făceau atrăgători, țineau la distanță pe admiratorul prea dornic de prietenie. Nasul ei era frumos construit, ușor ridicat; buzele fremătînde exprimau aceeași teamă ca și ochii. Părul, pe care-l avea foarte negru, îl purta pe frunte. Era îmbrăcată într-o simplă rochie de mătase verde, fără nici o podoabă sau bijuterie.

Gilbert înaintă repede spre tînăra fată și-i luă amîndouă mîinile în timp ce-o sorbea din ochi.

— Ești minunată astă-seară, Edith, îi șopti cu o voce aproape murmurată.

Ea își retrase mîinile ca un ușor zîmbet pentru a-și scuza gestul.

— Ai petrecut o zi agreabilă la Derby? îl întrebă ea.

— Admirabilă și interesantă, răspunse el. Mă miră că nu m-am dus pînă acuma.

— N-ai fi putut alege o zi mai proastă... Te-a prins furtuna? Aici am avut una teribilă.

Ea vorbea repede, cu o nuanță întrebătoare la sfîrșitul fiecărei fraze. Dădea impresia că vrea să fie în termeni buni cu logodnicul ei, fiindu-i întrucîtva teamă de el. S-ar putea spune, un copil care vrea să-și recite bine lecția; din cînd în cînd simțea o ușurare, ca și cum ar fi trecut un obstacol.

Gilbert își dădea seama că relațiile lor aveau ceva afectat. De zeci de ori își repeta că nu e de crezut că poate exista o asemenea stare. Dar el găsisese o scuză bună pentru această lipsă de încredere, această teamă ascunsă care trecea prin ochii Edithei ca umbrele pe mare. Ea era tînără, mai tînără chiar decît vîrsta ei. Era un boboc încă neînflorit și logodna lor fusese stricată de prea mult formalism.

Gilbert fusese prezentat Edithei de către mama ei, la o întîlnire fixată mai dinainte. El o invitase la dans, pe urmă ieșiseră împreună, și după o scurtă plimbare cu barca pe rîu o dusesese, împreună cu mama ei, acasă, la Ascot. Toate acestea erau cît se poate de banale. Lipsea ceva; Gilbert o simțise din totdeauna.

El își atribuia răspunderea tuturor greșelilor. Era întrucîtva romantic, cu tot formalismul rece al logodnei lor. Ea, cu ochii ei rugători, îl ținuse, ca și pe restul lumii, la locul lui, la o distanță respectuoasă. Se găsea încă la aceeași distanță cînd își făcu declarația, improvizînd un discurs a cărui siguranță arăta lipsa oricărei emoții. Ea primise, își dăduse cuvîntul, prezentase obrazul rece sărutării lui Gilbert, pe urmă se smulsese din brațele lui, ca o pasăre închisă căutînd libertatea și fugise din sera convențională cu oribilii palmieri și falsele statui de Tanagra.

Gilbert, amoretzat, dădea impresia unui băiețandru: era un idealist, un visător. Și alți bărbați mai maturi au împărtășit această slăbiciune; se găsesc adesea la oamenii cei mai practici comori de romantism nebănuite.

El se mulțumea să trăiască cu visurile lui, ținând în fundul sufletului nădejdi de încredere deplină. O iubea pe Edith total, cu pasiune. Ea era pentru el un lucru sfânt și parfumat.

El îi reluă mina, dar tinăra fată căută din nou să se elibereze. Resimțea un sentiment penibil, dar amuzant totodată, când doamna Cathcart intră în odaie.

Era o femeie înaltă, frumoasă, cu toate că vârsta o făcuse cam colțuroasă. Ravagiile timpului o obligaseră la oarecari artificii pentru a-și conserva farmecele. Gura îi era mică, dreaptă și inflexibilă; bărbia prea osoasă pentru a fi frumoasă. Ea surise înaintind în foșnet de mătase și întinse mina înmănușată tinărului.

— Ai venit mai devreme, Gilbert, îi spuse ea.

— Da, răspunse el stîngaci.

Găsise ocazia pe care o căuta și totuși nu-i venea să profite de ea.

El lăsase mina tinerei fete auzind ușa, și ea se dăduse cu un pas înapoi, privindu-l grav și fix, cu mâinile la spate.

— La drept vorbind, spuse el, vroiam să vă văd.

— Să mă vezi pe mine? întrebă șiret doamna Cathcart. Nu, desigur nu pe mine.

Zimbetul i se adresa tinărului și fetei. Dintr-un motiv nedefinit Gilbert se simți prost.

— Da, voiam să vă văd, dar asta nu poate să mire în astfel de momente.

El surise din nou.

Ea îl amenință cu degetul.

— Nu trebuia să te preocupi de nici un argument. Vreau să-mi lași mie grija asta. N-ai să ai de ce te plînge.

— Dar nici nu era vorba de asta. E vorba de ceva mai... mai...

El ezita. Voia s-o facă să înțeleagă seriozitatea problemei care-l preocupa. Abia acum își da seama cit de

grea și neplăcută îi era situația. Cum să arate acestei femei, care fusese nespus de bună și amabilă cu el că o bănuia de intenții care nu făceau onoare nici spiritului, nici inimii? Cum să vorbească de sărăcia lui unei persoane care-i mărturisise nu o dată, dar de sute de ori că speranțele și averea lui viitoare alcătuiau singura piedică la ceea ce ea numea o căsătorie din dragoste ideală.

— Aș fi vrut aproape să fi fost sărac, Gilbert, îi spusese ea. Socotesc că averea este un pericol pentru doi tineri ca voi.

Ea-și exprimase de mai multe ori acest regret. Și iată, din cauza unei vorbe rostite de Leslie, el se îndoia de sinceritatea intențiilor ei. El își reaminti, cu o iritare crescîndă că doamna Cathcart făcuse aproape imposibilă această căsătorie; spiritele vulgare ar fi putut spune că îi aruncase pe Edith în brațe. Bănuielile lui Leslie păreau întemeiate, gîndea el, privind pe această femeie, înaltă și elegantă care stătea în fața lui. Totuși se simțea rușinat de a fi putut să creadă această insinuire perfidă.

— Ați putea să-mi acordați un sfert de oră... El se opri. Voia tocmai să spună « înainte de masă », dar socoti că o întrevvedere după masă avea mai multă șansă să nu fie întreruptă.

— ... după masă?

— Cu plăcere, spuse ea. Ce vrei să-mi spui? Să-mi mărturisești niște aventuri din tinerețe?

El dădu din cap cu o ușoară strîmbătură.

— Fiți sigură că n-o să vă vorbesc niciodată de asta.

— Atunci am să te văd după masă. Avem mulți invitați astă-seară și am treabă peste cap. Voi logodnicii, mai adăugă lovindu-l ușor cu evantaiul pe umăr, nici n-aveți idee de perturbarea pe care o provocați în viața zilnică a viitorilor voștri părinți.

Edith se ținea dreaptă, în atitudinea pe care o luase la intrarea mamei ei; de față la scenă, ea asista ca spectatoare, fără a lua parte. Era efectul pe care-l producea totdeauna prezența doamnei Cathcart asupra fiicei sale. Urma un soi de întunecare, de dispariție parțială pe care Gilbert o observase totdeauna fără să și-o explice. S-ar fi spus că intrarea unui personaj era urmată totdeauna de ieșirea celuiilalt. Gilbert și-o închipuia pe Edith așteptînd în culise o replică care s-o readucă la o existență activă și aceasta era dată totdeauna de ieșirea mamei sale.

— Vom avea oameni foarte bine astă-seară, Gilbert, spuse doamna Cathcart controlînd o listă pe care o avea în mîină. Sînt unii pe care nu-i cunoști, și alții pe care țin în mod special să ți-i prezint. Sînt sigură că îți va plăcea simpaticul doctor Cassylis...

O exclamație înăbușită îi parveni la ureche și ea ridică cu severitate ochii. Образul lui Gilbert era calm; el era lipsit de orice expresie. Tînăra fată văzu această mască și se miră.

— Ce e? întreabă doamna Cathcart.

— Nimic, spuse Gilbert liniștit. Vorbeați de invitații dv.

— Spuneam că va trebui să te prezint doctorului Barclay-Seymour... E un om încîntător. Nu cred că îl cunoști.

Gilbert dădu negativ din cap.

— Ei bine, ar trebui să-l cunoști... adăugă ea. E unul din bunii mei prieteni și nu pot înțelege de ce practică medicina la Leeds în loc să se stabilească în Harley Street. Intențiile oamenilor sînt de nepătruns. Mai este!...

Și ea înșiră o listă de nume din care Gilbert cunoștea vreo cîțiva.

— Cît e ceasul? întrebă ea brusc.

Gilbert se uită la ceas.

— Opt fără un sfert? Trebuie să vă părăsesc, spuse ea. Am să te văd imediat după masă.

Cînd să iasă pe uşă, ea se întoarse nehotărîtă:

— Sper că ai să-ţi schimbi absurdul proiect?

Gilbert îşi recăpătase singele rece.

— Nu ştiu de care proiect absurd vreţi să vorbiţi.

— De a vă petrece luna de miere la Londra, fu răspunsul.

— Ar fi preferabil să nu-l mai plictisim pe Gilbert pe chestia asta.

Replica era a tinerei fete, care intervenise pentru prima dată în discuţie.

Mama ei privi cu severitate.

— În cazul de faţă e o chestiune care mă priveşte mai mult pe mine.

Gilbert se grăbi să îndepărteze furtuna care o ameninţa pe tînăra fată. Doamna Cathcart era iute la mînie şi cu toate că Gilbert nu-i încercase ascuţimea vorbelor, bănuia totuşi că tînăra fată le căzuse de multe ori victimă.

— Trebuie să fiu neapărat la Londra în acea perioadă, spuse el. De aceea cerusem...

— Să amînam căsătoria? întrebă doamna Cathcart. Dragul meu, nu puteam să consimt la aceasta. Admite că nici nu era logic.

Ea îi surîse atît de amabil pe cît îi permitea supărarea.

— Poate că nu era, admise el; dar ochii îi dezminţeau vorbele.

El tăcu, aşteptă pînă se închise uşa, apoi se duse spre tînăra fată.

— Edith, aş vrea să faci ceva pentru mine.

— Să fac ceva pentru dumneata? întrebă ea surprinsă.

— Da draga mea. Trebuie să plec imediat. Aș vrea să găsești o scuză pentru mama dumitale. Mi-am reamintit de-o afacere importantă, pe care o uitasem...

El se încurca, căci n-avea obiceiul să mintă.

— Pleci!

Tonul Editheii arăta mai multă mirare decât dezamăgire. El își dădu seama și se cam enervă.

— Nu poți pleca, adăugă ea și prin ochi îi trecuse o expresie de teamă. Mama ar fi atât de supărată! Sosesec invitații.

Și el văzuse trei mașini oprindu-se cam în același timp în fața casei.

— Trebuie neapărat să plec, spuse el disperat. Nu mă poți ajuta să ies de aici? Nu vreau să-i întâlnesc pe invitații care sosesec. Am motive puternice pentru asta.

Ea ezită o clipă.

— Unde ți-e pardesiul, pălăria? întrebă apoi.

— În vestibul... Vei avea tocmai timpul.

Ea ieși, reveni cu hainele, apoi îl conduse pe Gilbert la celălalt capăt al salonului și-l trecu printr-o ușă care ducea în mica bibliotecă. De aici putea să treacă prin garaj și grajduri în dosul casei.

Ea privi cu ochi tulburi marea siluetă care se îndepărta cu pași grăbiți; pe urmă, după ce dispăru, ea închise ușa bibliotecii și reveni în salon unde-și găsi mama.

— Unde e Gilbert? întrebă doamna Cathcart.

— A plecat, spuse tînăra fată.

— A plecat?!

Edith dădu din cap.

— Și-a reamintit de-o afacere importantă și a trebuit să plece.

— Dar va reveni desigur.

— Nu cred, spuse ea liniștită. Această afacere părea să fie foarte urgentă.

— Dar e nemaipomenit ! Și tocmai sosesc persoanele pe care le-am invitat special ca să-l cunoască. E o rușine !

— Dar, mamă . . .

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu dar, mamă.

Erau singure; invitații erau poștiți în salonul cel mare și mama n-avea nevoie să-și ascundă sentimentele.

— Tu l-ai expediat ? întrebă ea. Nu-l socot vinovat. Cum poți spera să păstrezi un bărbat dacă îl tratezi ca pe un băcan care vine să ia comanda ?

Tinăra fată asculta, plictisită, cu ochii pe covor.

— Fac totuși tot ce pot, adăugă ea cu voce joasă.

— Ce ai putea să faci mai rău ? După osteneala pe care mi-am dat-o ca să-ți găsesc pe unul din cei mai bogați tineri din Londra, ai putea să simulezi puțină plăcere când vine. Dar, de-ar fi dracul în persoană și n-ai putea arăta mai mult dezgust când vine, și mai multă ușurare când pleacă.

— Mamă, strigă tinăra fată cu ochii plini de lacrimi.

— Lasă asta, te rog, spuse doamna Cathcart. Sînt sătulă de capriciile și prejudecățile tale. Ce vrei ? Pe cine să-ți găsesc ?

Ea-și ridică brațele într-un gest de disperare.

— Nu vreau să mă mărit deloc, spuse fata cu un ton scăzut. Tata nu m-ar fi silit să mă mărit.

Era multă îndrăzneală din partea ei să vorbească astfel ; era mai multă îndrăzneală decît arătase vreodată în discuțiile cu mama ei. Dar curajul ei crescuse de curînd. Disperarea, care o reducea la mutism mai înainte, ajunsese la paroxism, revolta clocotea în sufletul ei și cu toate că semnele exterioare ale acestei revolte erau rare, curajul îi creștea în raport cu riscurile.

— Tatăl tău ! strigă doamna Cathcart, palidă de furie. Ți-ai găsit să-mi vorbești de tatăl tău. Era un mare imbecil ! Un imbecil. (Ea pronunță cuvintele cu o voce șuierătoare). El m-a ruinat, după cum te-a ruinat și pe tine pentru că n-a știut cum să păstreze moștenirea pe care o avea. L-am crezut om inteligent. L-am crezut timp de douăzeci de ani încarnarea înțelepciunii și a bunătății. Credeam că are geniu. Și în acest timp el își irosea averea în combinațiile nesăbuite pe care i le sugera o sumă de aventurieri nesățioși. Nu te-ar fi forțat ? Desigur că nu ! Ea rîse amar. Ar fi preferat să te mărite cu șoferul dacă ai fi dorit-o.

Era amabil și incapabil, cumsecade și fără vreo valoare. Îl urăsc pe tatăl tău.

Ochii ei albaștri se măriseră și fiica citi ura în acești ochi.

— Îl urăsc de cîte ori trebuie să mă adresez unui agent de schimb pentru a găsi foloasele pe care le pot scoate din cunoștința lui despre tîrg. Îl urăsc de cîte ori îmi sosesc săracele venituri și le văd absorbite de rezultatele nebuniei lui. Nu mă sili să te urăsc și pe tine, își amenință ea fiica cu degetul.

Edith se dăduse îndărăt în fața acestui val de cuvinte, dar profanarea tatălui ei mort o răscolise și-i gonise orice frică, cu riscul de a provoca un nou acces de furie al mamei ei.

Ea stătea acum dreaptă în fața acestei femei pe care o numea mama ei, palidă, cu un aer de sfidare.

— Poți spune despre mine ce vrei, mamă, spuse ea cu ton liniștit, dar nu vreau să-mi dezonorezi tatăl. Am făcut tot ce-mi porunceai. Sint pe cale să mă mărit cu un om, încîntător desigur, dar care pentru mine nu înseamnă nimic. Acest sacrificiu îl fac pentru tine. Nu-mi cere să pierd încrederea în omul care este singura amintire plăcută din viața mea !

Vocea i se stinse și ochii i se umeziră de lacrimi. Răspunsul doamnei Cathcart fu oprit la timp de intrarea unui servitor.

Timp de câteva minute, mama și fiica rămaseră mute una în fața celeilalte. Pe urmă, stăpînă pe sine, doamna Cathcart părăsi încăperea.

Tînăra fată așteptă un moment, apoi trecu în bibliotecă prin care plecase Gilbert. Închise ușa în urma ei și aprinse o lampă căci se lăsase noaptea. Era zguduită de toate emoțiile prin care trecue. Ar fi plîns, și de rușine și de furie. Pentru întâia oară, citise în inima mamei ei. Dăduse drumul întregii amărăciuni pe care o ascunsese ani de zile. Nu mai fusese oprită nici de milă, nici de diplomație. Arătase ura care-i rodea inima de atîta vreme. Arătase într-o străfulgerare raporturile care existaseră între ea și bărbatul ei. Edith știa că ei nu fuseseră prea legați. Dar puținul timp pe care-l petrecuseră în lume o obișnuise cu aspectul răcelii reciproce dintre soți. Nu se cunosc nenumărate căsnicii în care soții întrețineau relații cel mult prietenești? Astfel că i se păruse normală această stare de lucruri. Cîteodată într-adevăr starea aceasta o enerva. Copil fiind, simțise totuși că lipsea ceva acestor legături. Dar tot asta o obișnuise și cu ideea căsătoriei ei cu Gilbert Standerton. Viața lor comună nu va fi mai rea; ba poate chiar mai bună decît a unora din cei pe care-i vedea zilnic.

De data asta, vehemența mamei ei îi deschisese ochii. Ea știa acum de ce tatăl ei, odinioară dulce, vesel și bun, iubind rîsul și cedînd farmecelor existenței, se schimbase într-o umbră tristă, a cărei amintire vie o păstra.

Ea se găsea la o cotitură a vieții. Avea o perspectivă nouă în fața ochilor. Se simți calmă, reconfortată. În aceste câteva momente de gînduri, în picioare, în trista

și banala bibliotecă, privind prin fereastră întunecatele imagini care apăreau în fundul curții, simți o schimbare profundă și subtilă.

Le vedea pe toate sub o nouă perspectivă care-i permitea să judece mai bine oamenii și lucrurile. Își crease o nouă filozofie într-o secundă.

Fu ea însăși surprinsă de calmul cu care se duse în salon să întâlnească invitații care soseau. Fu șocată de constatarea că o judeca pe mama ei cu un aer inchi-zitorial și detașat, ca și cum nu mai însemna nimic pentru ea.

Doamna Cathcart observă cât era de stăpînă pe sine Edith și simți o oarecare neliniște.

I se adresă pe neașteptate sperînd astfel s-o încurce și fu mirată de felul în care tînăra fată îi susținu privirea și refuză, cu răceală, propunerea pe care i-o făcuse.

Aceasta era o încercare nouă pentru doamna Cathcart. Tînăra fată era desigur supărată, dar această supă-rare se prezenta sub o formă pe care ea n-o cunoștea.

Era furioasă. Totuși, nici cel mai mic semn de supărare nu i se arăta pe față. Jignită? Ar fi trebuit să plîngă. Ochiul exersat al doamnei Cathcart nu descoperi nici o urmă de lacrimi. Nefiind lămurită, începu să se neliniștească. Se gîndi că mersese prea departe și că ar fi fost de preferat să aranjeze lucrurile înainte ca fata să-i ceară iertare.

Se enervă de această situație; dar, fină diplomată, judecă că n-ar fi bine să persiste într-o atitudine fără a avea cîștig de cauză. Ar fi preferat statu-quo-ul dar era prea tîrziu ca să-l mai mențină.

Sperînd că în conversațiile din cursul serii, fata, încurcată va căuta sprijin la mama sa, fu extrem de mirată, auzind-o pe Edith vorbind de căsătoria ei, cum nu mai vorbise vreodată: fără jenă, fără ezitare, rece, rezonabil, inteligent.

La sfârșitul serii, Edith era stăpînă pe situație și mama în inferioritate vădită.

După plecarea invitaților doamna Cathcart veni s-o caute pe Edith în salon. Aceasta, în picioare lângă cămin, privea gînditoare o hîrtie pusă pe marmură.

— Ce te interesează atît, draga mea?

Tînăra fată se întoarse, luă hîrtia și-o îndoi.

— Nimic special, spuse ea. Doctorul Cassylis al tău e amuzant.

— E un om foarte inteligent, spuse mama acru. Avea o încredere nemărginită în doctori și le închina un cult, rezervat îndeobște supranaturalului.

— Adevărat? spuse Edith cu ton indiferent. La urma urmei, e posibil... De ce locuiește în Leeds?

— Pe dumnezeul meu, Edith, că începi să faci progrese, spuse mama cu un surîs de admirație forțat. Nu te-am văzut niciodată acordînd atîta atenție oamenilor din societate.

— Am să mă interesez mai mult de ei, de-acîi înainte, adăugă fata, cu ton liniștit. Atîtea mi-au lipsit în viață.

— Mi se pare că devii cam țepoasă, spuse mama, încercînd să-și stăpînească furia. În tot cazul, nu ești deloc politicoasă. Atitudinea ta se datorește încrederii mele rău plasate.

Tînăra fată nu răspunse.

— Mă duc să mă culc, mamă, adăugă apoi.

— Pentru că ești pe cale să apreciezi oamenii care ne înconjoară, ai putea să-mi explici și atitudinea logodnicului tău? Doctorul Cassylis ținea să-l cunoască.

— N-am poftă să explic nimic, spuse tînăra fată.

— Îți interzic să-mi vorbești pe acest ton, îi spuse mama, scurt.

Tînăra fată, care ajunsese aproape de ușă, se opri. Ea își întoarse doar capul și spuse cu un ton calm și hotărît:

— Mamă, țin să știi doar atît: dacă vei continua, să mă înșeli sau dacă-ți mai descarci nervii pe mine, îi scriu lui Gilbert și rup logodna.

— Ești nebună? abia îngîină mama cu o voce gîtuită. Edith clătină capul.

— Nu, sînt numai sătulă, de multe, multe lucruri !...

Doamna Cathcart ar mai fi avut multe de spus, dar avu în fine inteligența de a tăcea pînă ce fiica ei părăsi odaia. Pe urmă, cu toată ora tîrzie, ea chemă bucătăreasa și se răzbună timp de o jumătate de oră sub pretextul că plăcinta fusese groaznică.

CAPITOLUL IV

MELODIA ÎN FA

Gilbert Standerton se îmbrăca încet, în fața oglinzii, cînd îi fu anunțat Leslie. Acesta era radios și chipeș, așa cum se cade cînd ești martor la cununia unui vechi prieten.

Leslie Frankfort făcea parte din fericiții lumii acesteia care combină ocupații agreabile cu veniturile unei mari averi personale. Era asociatul unui agent de schimb, care nu se ocupa decît cu hîrtii sigure. Iubea ca și Gilbert muzica clasică și acest gust comun îi apropiase la început.

Intră în cameră, depuse cu grijă, pe un scaun, cilindrul, se așează pe marginea patului și cercetă toaleta mirelui.

— A propoz, spuse el, ți-am văzut ieri omul.

Gilbert se întoarce:

— Vrei să vorbești de Springs, muzicianul?

Celălalt confirmă:

— Cînta în fața unui teatru, pentru a distra pe cei care făceau coadă la bilete. E un bătrîn cumsecade.

— Foarte, spuse Gilbert distrat.

Întrerupîndu-și toaleta, luă o scrisoare de pe masă și-o întinse amicului său.

— Trebuie s-o citesc? întreabă Leslie.

Gilbert dădu din cap.

— Nu e nimic de citit; e cadoul de nuntă al unchiului meu.

Tinărul deschise plicul și scoase dinăuntru o hîrtie roz. El observă conținutul cecului și fluieră:

— O sută de livre, dumnezeule! Asta nu plătește nici întreținerea mașinii pe trei luni. Presupun că ai vorbit cu doamna Cathcart.

— Nu, răspunse el scurt. Am avut intenția, dar m-am răzgîndit. Sînt convins, Leslie, că o insultăm. A fost mai mult decît hotărîtă pe chestia banilor. Și, în fond, sînt sărac, adăugă el cu un zîmbet.

— Ești mai mult decît sărac, spuse Leslie, serios. Un om care are numai 600 livre pe an e cel mai nenorocit om din cîți cunosc.

— De ce?

— Cu gusturile pe cere le ai nu vei putea trăi nicio dată cu mai puțin de 2000 de livre. Și venitul tău n-are să treacă niciodată de 600 afară de cele 600 pe care le încasezi la Foreign Office.

— Mai rămîne munca, spuse Gilbert.

— Munca! răspunse disprețuitor Leslie. Ai mai văzut să se cîștige bani muncind?... Bani se cîștigă din afaceri, păcălind pe alții. Ai prea mult suflet pentru a cîștiga bani, dragul meu.

— Totuși, tu cîștigai bani, îi răspunde Gilbert mai mult în glumă.

Leslie dădu energic din cap.

— N-am cîștigat un ban în viața mea, mărturisi el, amuzant. Am numai cîțiva asociați curajoși și lipsiți de imaginație care se ocupă să cîștige bani.

Eu mă mulțumesc să-mi încasez rentele în diferite zile ale anului. Dar trebuie să mărturisesc că am avut noroc. Dar ia spune, în ce constă averea ta?

Gilbert își lega tocmai cravata. El ridică ochii, încruntînd sprîncenele.

— Ce vrei să spui?

— E în titluri? Mai rămîne și după moarte?

— Nu, răspunse el scurt. După moartea mea se vor putea scoate abia 150 livre pe an. N-am decît uzufructul proprietății.

Leslie fluieră.

— Atunci sper, dragul meu, că ești serios asigurat.

Celălalt nu-l întrerupse pe Leslie, care, elocvent și documentat, discuta despre datoriile capului familiei și-și spunea părerea asupra avantajelor asigurării și riscurilor celor neasigurați.

— Sînt unii atît de neprevăzători, spuse el. Am cunoscut un om...

Dar se opri brusc. El observase în oglindă chipul lui Gilbert. Cu ochi de halucinat, cu trăsăturile desfigurate, părea un om în agonie. Leslie tresări.

— Ce ai, dragul meu, strigă el, apropiindu-se de Gilbert și punîndu-i mîna pe umăr:

— Nu, nu-i nimic, absolut nimic, Leslie.

Gilbert își trecu mîna prin fața ochilor pentru a goni parcă o apariție groaznică.

— Mi-e teamă că am fost tare neprevăzător... Dar contam prea mult pe banii unchiului. Ar trebui să fiu asigurat.

— Dar, asta te preocupă atît de mult? spuse celălalt mirat.

— Ba da, puțin, răspune Gilbert, supărat. Nu poți ști niciodată...

Ținînd mîinile în buzunar, el privea pe amicul său cu un aer preocupat.

— Aș fi ținut atît să amîn căsătoria !

Leslie surîse.

— Tocmai în momentul cînd te însori ! Cît ești de inconstant.

El se uită la ceas.

— Ai face mai bine să te grăbești, pentru că altfel îți vei pierde logodnica. De altfel, nu e momentul să fii trist; e cea mai frumoasă dintre zile, dragul meu.

El văzu lumina dulce care strălucea în ochii lui Gilbert și fu mulțumit de opera lui.

— Da, e adevărat, spuse încet Gilbert Standerton. Îmi uitam fericirea, Dumnezeu s-o binecuvînteze !

Pe cînd părăsea casa, Gilbert întrebă:

— Ai desigur lista persoanelor care vor asista la ceremonie ?

— Da, răspunse Leslie. Doamna Cathcart a aranjat totul foarte bine.

Gilbert întrebă pe un ton ușor:

— Doctorul Barclay-Seymour va fi de față ?

— Barclay-Seymour . . . nu, nu va asista, răspunse Leslie. Locuiește în Leeds, nu-i așa ? A părăsit Londra aseară, tîrziu . . . Dar ce-i cu povestea care mi s-a spus: că ai fugit de la dineu ?

— Aveam o întîlnire importantă. Cineva pe care nu-l puteam amîna . . .

Leslie băgă de seamă că pusese o întrebare indiscretă și schimbă subiectul.

— A propos, spuse, el, în locul tău n-aș mai vorbi de chestia bănească cu doamna Cathcart, pînă nu veți fi instalați împreună, tu și soția ta.

— N-am să-i vorbesc, spuse Gilbert, morocănos. Ducîndu-se spre biserică, el trecu în revistă toate neplăcerile care-l asediau, și le rezistă. Lucrurile nu

erau poate atît de rele pe cît le bănuia. Avea din totdeauna tendința de a exagera și a se necăji peste fire.

De multe ori cînd aștepta vreun pericol, acesta nu venea. Trăise prea multă vreme singur. Un bărbat ar trebui să se însoare înainte de treizeci de ani. Și el avea acum treizeci și doi. Se găsea bătrîn, chiar maniac. Resimți o ușurare, analizîndu-se astfel pînă la biserică.

Ceremonia fu un vis: toate stranele erau pline, orga, corul îmbrăcat în alb, pastorul și asistenții, sosirea Edithei, atît de frumoasă, de vaporeasă în rochie de mireasă, răspunsurile, ingenuncherea . . . toate erau ca nereal !

Sperase că muzica ve face asupra lui o impresie mai puternică. Din această pricină alesese cu grijă bucățile după prealabile discuții cu organistul. Totuși cînd, la sfîrșitul slujbei, cufundat mereu în vis, se duse spre sacristie, nu-și putu reaminti nici o notă din cele auzite . . . Își amintea ca prin vis că deasupra altarului, la un vitraliu, lipsea un mic fragment de sticlă colorată.

Înapoiat acasă și așezat la masa împodobită cu flori, el ascultase, fără să le audă, discursurile și rîsetele provocate de glumele diverșilor oratori. La drept vorbind, el nu știa ce va spune și nici de ce ascultătorii aplaudau sau surîdeau.

La un moment, își întorsese privirea spre fața delicată care-i era alături și a cărei privire i se păruse mai puțin temătoare. Luase mîna tinerei femei și o ținuse în mînă, rece și insensibilă.

— Admirabil discurs, spuse Leslie.

După masă, trecură în salon.

— Ești născut orator.

— Da? răspunse Gilbert.

Începea să se trezească . . . Salonul era real, oamenii erau veseli, glumele, conversațiile ușoare și spiritele

care țîșneau din toate gurile, toate făceau parte dintr-o lume pe care o cunoștea.

— Ah, suspină el, trecîndu-și mîna pe frunte.

Avea senzațiile unui om care-și revine în fire după o anestezie incompletă. Trăise într-o altă lume. I se părea că nu el era acela care îngenunchease la altar.

Oficial, luna de miere se petrecea la Harrogate; în realitate, la Londra. Noii căsătoriți pretextară ora trenului și fură conduși la gara King's Cross.

În timpul drumului nu schimbară nici o vorbă. Gilbert era necăjit de această constrîngere și nu încercă s-o înlătore. Tinăra femeie era tăcută. Va avea atîtea de spus cînd va sosi momentul !

El văzu reapărînd în ochii Edithei expresia de teamă de odinioară și fu mîhnit să constate că ea își retrase inconștient și involuntar mîna, cînd el i-o atinse.

La King's Cross ei părăsiră mașina. Luară un taxi și porniră spre casa din Saint John's Wood. Aceasta era goală, servitorii aveau liber. Micuța casă era bine utilată. Conținea reșouri electrice și toate aparatele pe care ingeniozitatea omenească poate să le inventeze pentru a ușura lucrul, sau pe care poate să le cumpere un tînăr care are mari speranțe și o foarte vagă idee despre valoarea banului.

Gilbert se gîndise că asta va alcătui una din plăcerile lunii de miere. Ea consimțise ușor să rămînă fără cameristă. Cît despre el, era gata să facă pe omul la toate, bucătar și valet, lăsînd numai treaba mai brută celor două femei care veneau în fiecare dimineață.

Totuși o conduse fără bucurie dintr-o odaie în alta, arătîndu-i comorile interiorului lor. Teama unci neplăceri apropiate îi împleticcea limba, îi întuneca spiritul și îl subjugă pentru moment.

Tinăra fată era stăpînă pe ea. Ea admiră, aprecia dragut, și-l tachină pentru talentele lui gospodărești. Dar domnea o jenă; era o umbră între ei...

Ea urcă în camera ei pentru a-și schimba rochia, căci decisese să mănînce la restaurant. Leslie Frankfort îi văzu la restaurantul Princes, dar se făcu că nu-i cunoaște. La ora zece, reveniră la căsuța lor.

Gilbert trecu în birou; nevasta lui în camera ei, promițînd să coboare pentru cafea. El se puse pe lucru, cu toată atenția cerută unui elev al lui Rahbat și prepară două ceșcuțe de moka, pe care le servi pe masa de lângă canapeaua pe care ea trebuia să se așeze... Ea intră...

Starea de vis de dimineată dispăruse complet. El se simțea treaz, foarte lucid acum. Amețeala pricinuită de ceremonie dispăruse. El făcu cîțiva pași în întîmpinarea Edithei. Era tocmai s-o ia în brațe, dar de data asta «lungimea mîinii» deveni o realitate. Mîna tinerei femei îi atinse pieptul și brațul i se încordă. El suferi pentru că era astfel respins; i se părea că inima îi îngheață și că toate vagile spaime din zilele trecute se cristalizau într-o groaznică realitate. Înainte ca să deschidă gura, el știa ce-i va spune.

Ei îi trebui cîtva timp pînă să găsească cuvintele pe care le căuta, căci intrarea în materie era foarte penibilă...

— Gilbert, spuse ea în fine, am să comit o lașitate. E o lașitate, pentru că trebuie să vorbesc mai înainte.

El îi indică cu un gest canapeaua.

El clădise un mic roman din acest moment binecuvîntat, o scenă de vis care nu trebuia să se joace niciodată. Și iată că acest vis se năruia.

— Nu vreau să mă așez, spuse ea, am nevoie de toate puterile mele pentru a-ți spune ceea ce am de spus. Ar fi trebuit să ți-o spun aseară, dacă n-aș fi

fost atît de laşă... Aveam intenţia s-o fac, dar na-i venit.

El dădu din cap.

— Ştiu, spuse, aproape cu nerăbdare. N-am putut să vin. Nu voiam să... n-am putut, repetă el.

— Ştii ce am să-ţi spun?

Ea îl privi drept în ochi.

— Gilbert, nu te iubesc !

El dădu din cap.

— Ştiu acuma.

— Nu te-am iubit niciodată, urmă ea cu disperare; nu te-am socotit niciodată decît ca pe-un bun prieten. Dar...

Ea ar fi vrut să-i spună pentru ce, dar o reţinu un sentiment de deferenţă pentru mama ei. Trebuia să-şi asume răspunderea, pentru că nu era vina ei? N-ar fi putut, dacă ar fi vrut, să opună o rezistenţă mai mare mamei ei?

— Te-am luat, continuă ea încet, pentru că... pentru că eşti... bogat... pentru că vei fi bogat.

— Pentru banii mei? repetă el.

— Da... Vroiam... să mă căsătoresc cu un om cu avere. Am avut multe zile rele.

Mărturisirea urca încet. Era obligată să-şi formeze frazele înainte de a le enunţa.

— Nu trebuie să-i porţi pică mamei... Am fost tot atît de vinovată, ar fi trebuit să-ţi spun... Vroiam să-ţi vorbesc.

— Văd, spuse el calm.

Rezervele de energie de care dispunem sînt enorme. În această groaznică criză, cînd i se năruia tot norocul vieţii ca un castel de cărţi de joc, Gilbert reuşise să-şi păstreze calmul, aproape flegmatic.

El o văzu clătinîndu-se. Dintr-o săritură fu lîngă ea şi-i luă braţul.

— Așează-te, spuse el încet.

Ea ascultă fără să protesteze. El o instalează pe canapea, îi pune o pernă la spate și se duse spre cămin.

— Așadar m-ai luat pentru banii mei — și începu să rîdă.

Situația era întrucîtva comică.

— Doamne, ce comedie, ce comedie.

El rîse din nou. Apoi, cu o ironie neobișnuită:

— Micuța mea, sînt dezolat pentru tine, dar n-ai nici bărbat, nici bani.

Ea ridică repede ochii spre el.

— Nici bani? repetă ea.

El nu văzu decît milă în ochii ei. Nici urmă de dezamăgire. El știa adevărul acum, mai complet decît i-l spusese ea. Nu ea dorea averea, ci mama ei, femeia autoritară și mondenă.

— Nici bani, nici bărbat, reluă el crud, în ciuda dorinței pe care o avea s-o cruțe.

Din două sărituri ajunsese lîngă masa care-i despărțea și se plecă asupra ei.

— Și mai rău decît toate astea! nu numai că n-ai bărbat, nu numai că nu sînt bani, dar...

El se opri pe loc încremenit.

Ridicînd ochii spre el, Edith îi văzu obrazul desfigurat și palid, ochii pierduți privind în gol; gura îi era deschisă exprimînd o frică nemaipomenită. Ea se ridică îndată:

— Ce este, ce este? întrebă alarmată.

— Dumnezeu!

Vocea lui spartă arăta groază. Tînăra femeie trase cu urechea, cu capul plecat și ascultă. De sub fereastră urca cîntecul dulce și melancolic al unei viori. Muzica creștea sau slăbea, suspinînd și vibrînd de pasiune sub arcușul cîntărețului.

Edith se îndreaptă spre fereastră și privi afară: la marginea trotuarului, o fată de-o mare frumusețe, dar îmbrăcată modest, cîntă la vioară.

Lumina felinarului îi lumina fața palidă, ochii îi erau fixați pe fereastră unde se afla Gilbert.

Edith își privi bărbatul. El tremura cuprins de friguri.

— Melodia în fa, murmură el. Sfinte dumnezeule!
Melodia în fa . . . și asta în ziua nunții mele! . . .

CAPITOLUL V

OMUL CARE VROIA SĂ FIE BOGAT

Leslie Frankfort făcea parte dintr-un grup de trei bărbați care stăteau în picioare, în biroul principal al domnilor Warrel și Bird, în fața unei imense case de bani. Atenția le era fixată asupra parchetului, care era acoperit cu instrumente de toate formele și de toate modelele.

Însăși casa de bani purta urmele unui serios atac. Niște găuri făcute cu un suflai înconjurau în semicerc încuietoarea ușii blindate.

— Au lucrat cu un suflai oxidric, spuse unul din bărbați. El arată niște tuburi care erau trântite pe jos, printre celelalte instrumente. Lucrau după toate regulile. Mă-ntreb ce i-a deranjat.

Cel mai bătrîn dădu din cap.

— Presupun că i-a speriat paznicul de noapte. Ce crezi tu, Frankfort?

— Nu mă satur să admir grija cu care au lucrat, spuse Leslie. Ticăloșii s-au servit de instrumente care valorează două sau trei sute de livre!

Privirea detectivului urmă direcția degetului întins. El surise. Apoi arată trusa împrăștiată pe pământ.

— Da, spuse el cu un ton calm. Acești oameni sînt foarte conștiincioși. Și nu vă lipsește nimic.

D. Warrell dădu din cap.

— Da și nu, spuse el cu fereală. Era un colier de diamante depus de curînd de una din cliente și care a dispărut. Aș dori mult să nu se vorbească de el pentru moment.

Detectivul îl privi mirat.

— E o dorință stranie . . . Afară de aceasta, de obicei nu găsești coliere de diamante în biroul unui agent de schimb, dacă îmi permiteți această mică observație.

D. Wallrre surîse.

— Desigur că nu-i ceva obișnuit, dar una dintre clientele noastre, plecînd săptămîna trecută în străinătate, a venit la noi cu douăzeci de minute înainte de plecarea trenului și ne-a rugat să-i păstrăm bijuteriile.

D. Warrell vorbea cu un ton indiferent. El nu adăugă că bijuteriile erau păstrate drept garanție pentru niște pierderi mari suferite de clientă; nici nu explică că păstrase bijuteriile în nădejdea că doamna le va răscumpara.

— Afară de dumneata și asociații dumitale, mai știa cineva de existența bijuteriilor?

Warrell dădu din cap:

— Nu cred. N-am vorbit nimănui. . . Dar d-ta, Leslie? Leslie ezită:

— Domnule, trebuie să mărturisesc afirmativ, cu toate că am spus unei persoane care sigur că n-a spus-o mai departe.

— Cui? întrebă Warrell.

— Gilbert Standerton. I-am spus-o desigur într-o zi cînd vorbeam de spărgătorii de case de bani.

Cel mai bătrîn dădu din cap:

— N-am impresia că ar fi omul care să spargă o casă de bani.

Și surise.

— E o coincidență curioasă, adăugă Leslie gînditor. Am vorbit amîndoi despre această bandă, numai cu cîteva zile înainte de căsătoria lui. Îmi închipui că nu te îndoiești că spargerea e săvîrșită de amicul dumitale internațional?

Inspectorul-șef Goldberg dădu din cap:

— Nici o îndoială, domnule. Nu există în Anglia decît o bandă în stare să fi dat această lovitură și aș putea să-i arestez încă de azi. Dar pot paria un milion contra unu că nu voi putea găsi o dovadă contra lor.

Leslie confirmă bucuros:

— E tocmai ceea ce spuneam prietenului meu Gilbert. Nu-i extraordinar că asemenea lucruri se mai petrec în secolul XX. Există cîțiva oameni cunoscuți — mi-ai spus, inspectore, numele lor, după ultima lor încercare — și totuși poliția nu le poate dovedi vinovăția. E într-adevăr curios, nu-i așa?

Inspectorul Goldberg nu găsea nimic amuzant; totuși surise, din politețe.

— Închipuți-vă vă rog, ce greutăți sînt ca să aduni probe contra lor oameni care lucrează, ca acești bandiți, pe-o scară atît de mare. Ceea ce nu pot înțelege este atracția exercitată asupra lor de casa dv. de fier. Această a doua încercare e mult mai serioasă ca prima.

— Da, e o spargere adevărată, spuse domnul Warrell. Prima dată au fost mai puțin pregătiți și totuși au reușit mai bine, căci au deschis casa.

— Cred că țineți, spuse inspectorul, ca ziarele să vorbească cît mai puțin de această afacere.

D. Warrell dădu din cap:

— Aș dori să nu vorbească deloc pînă nu-mi văd clienta. Dar am toată nădejdea că dumneata vei face cele necesare.

— Bine, spuse detectivul. Deocamdată, orice declarație îmi pare inutilă. Dacă reporterii vor bănuî ceva, spuneți-le numai cele ce doriți. Dar pentru că v-ați adresat direct la Scotland Yard e probabil să nu afle nimic.

Inspectorul mai stătu o jumătate de oră ca să adune toate datele posibile. Când isprăvea sosi un grup de agenți ca să ridice uneltele.

Spărgătorii intraseră în birou, în ajun, după închidere; ei lucraseră pînă noaptea tîrziu, ca să taie încuietoarea casei de bani. Instrumentele găsite dovedeau că fuseseră deranjați în timpul lucrului. Acesta nu era primul furt comis în Londra. De șase luni furturile se succedau, aproape toate reușite.

Hoții dovediseră că ei cunoșteau în amănunt conținutul caselor de bani. Bazată pe acest fapt, poliția restrînsese cercul bănuîților la trei membri ai unei case de schimb, care păreau totuși inofensivi. Totuși, oricîte încercări se făcuseră, nu li se putuse găsi nici o cît de mică apropiere de aceste furturi.

Leslie își reaminti că îl sfidase, rîzînd, pe Gilbert să încerce să ia premiul, oferit de două case din cele mai serioase, pentru prinderea bandiților.

— De altfel, adăugase el, cu temperamentul și gusturile tale ai fi un perfect polițist.

— Sau un hoț — mormăise Gilbert.

Era în una din zilele lui rele, în care era mai morocănos ca oricînd din cauza eșuării proiectelor lui. Ajungînd la Proscenuim Club, Leslie găsi o telegramă. El o luă, o deschise fără grabă și citi; pe urmă încruntă sprîncelele. Telegrama spunea:

« Am nevoie să te văd azi după masă. Să fii la gara Charing Cross, ora 4,

Gilbert »

Leslie sosi la gară la ora fixată. El se miră de înfățișarea lui Gilbert, care se plimba nervos pe peron.

— Ce dracu ai mai pățit?

— Ce-am mai pățit? Cam ce-ți închipui?

— Ai dat din nou de necazuri? întrebă Leslie, căci își iubea prietenul mult.

— Necazuri? spuse Gilbert cu amărăciune . . . Dragul meu, am mereu necazuri. Nu le-am avut mereu de cînd ne-am cunoscut? Aș vrea să-mi faci un serviciu — continuă el. Într-o zi, mi-ai vorbit de bani. Am înțeles tragicul situației mele. Trebuie să găsesc bani și încă repede.

El vorbea repede, pe un ton simplu, în care totuși Leslie observă o hotărîre care nu era în obiceiurile prietenului lui.

Am nevoie să mă documentez în chestiunile de acțiuni, obligațiuni și celelalte. Trebuie să mă lămurești. Presupun că nu știi mare lucru nici tu, adăugă el cu un zîmbet, revenindu-și puțin. Dar trebuie să mă înveți măcar cît știi.

— Dragule, de ce să te ocupi de asemenea chestiuni în timpul lunii de miere? Dar, à propos, unde ți-e nevasta?

— E acasă! . . .

Gilbert nu părea dispus să dea prea multe lămuriri și Leslie avu tactul să nu mai insiste.

— Pot să-ți spun chiar acum tot ce știu dacă ai nevoie de o orientare.

— Am nevoie de mai mult decît atît. Vreau să fac plasamente. Aș dori să-mi indici o afacere care ar putea renta cam douăsprezece mii de lire pe an.

Leslie se opri și-și privi prietenul:

— Ești sănătos? . . . începu el.

Gilbert surîse ușor.

— Dacă sînt sănătos la minte? Da, dragul meu, sînt complet sănătos.

— Dar nu-ți dai seama că ți-ar trebui cam o sută douăzeci de mii de lire ca să ai un asemenea procent?

Gilbert dădu din cap.

— Aveam impresia că mi-ar trebui cam o astfel de sumă. Aș vrea să-mi faci, pînă mîine, o listă de titurile pe care le-aș putea cumpăra ca valori sigure, și care să-mi aducă mie sau urmașilor mei, suma pe care ți-am spus-o.

— Și pentru ca să-mi spui aceste chestiuni m-ai făcut să vin aici, pe căldura asta.

Dar ceva în obrazul lui Gilbert îi tăie supărarea.

— Vorbești serios?

— Foarte serios!

— Atunci am să-ți dau imediat lista. Dar ce s-a întîmplat? S-a îmblînzit unchiul?

Gilbert dădu din cap:

— Nici nu-i vreo speranță să se îmblînzească... Ca să-ți spun drept, am primit azi o scrisoare de la secretarul lui, în care îmi spune că e grav bolnav... Sînt tare necăjit.

Era în tonul lui o notă de emoție sinceră.

— ...E un om tare cumsecade.

— Asta n-ar fi un motiv ca să-și dea toată averea cîinilor, se indignă Leslie. Dar de ce mi-ai dat întîlnire aici. Clubul tău e pe aproape.

— Știu, spuse Gilbert; dar clubul este... ca să-ți spun drept, renunț la club.

— Renunți la club?... Dar ce înseamnă toate astea? Renunți la club, și parcă presimt că, în curînd, ai să renunți și la slujba de la Foreign Office!

Gilbert confirmă din cap.

— Am părăsit slujba de la Foreign Office, spuse el liniștit. Am nevoie să am tot timpul liber. Îmi trebuie

toată ziua liberă ca să-mi realizez planurile și combinațiile. Nici nu știi ce înseamnă aceasta, dragul meu. Dar spune-mi că am nevoie urgentă de toate sfaturile pe care mi le poți da, însă numai de acele pe care le cer.

— Aceasta înseamnă că n-am voie să mă amestec în afacerile tale, decît atunci cînd ai să-mi trimiți o invitație scrisă. Am înțeles. Și acum vino la clubul meu. Cred că ești însurat de prea puțin timp ca să nu mai poți suporta nici un club.

Gilbert nu răspunse și ei nu reluară convorbirea decît cînd fură așezați în marele fumoar al clubului Junior Terriers.

Stătură acolo cîteva ore. Gilbert punea întrebări și lua note pe hîrtie volantă. Celălalt răspundea, adesea cu greutate, la întrebările în cascadă pe care le punea prietenul lui.

— Nici nu-mi dădeam seama cît sînt de ignorant, mărturisi Leslie, pe cînd Gilbert nota ultimul răspuns. Ce întrebări enciclopedice pui ! Ești un profesor înăscut.

Gilbert schiță un surîs punînd foile în buzunar.

— Ă propoz, spuse el pe cînd părăseau clubul, mi-am făcut testamentul azi dimineață și aș dori să-mi fiu executor testamentar.

Leslie își dădu pălăria pe ceafă mormăind:

— N-am mai întîlnit de mult un individ atît de lugubru ca tine. Abia ieri te-ai însurat, și azi ai un cap de înmormîntare . . . ai părăsit o slujbă care-ți renta destul de bine, ai discutat probleme de bursă și ți-ai făcut testamentul. Ești cel mai curios om din cîți cunosc.

Gilbert surîse din nou, cam supărat și totuși amuzat. La ușa clubului strînse mîna tînărului și chemă un taxi.

— Mă duc spre Saint John's Wood. Nu mergi într-acolo ?

— Bine că te aud spunînd că mergi spre Saint John's Wood. Altfel credeam că te duci spre crematoriu !

La înapoiere, Gilbert își găsi nevasta în biroul lui. Era așezată pe-o canapea și citea. Scena din noaptea trecută nu-i lăsase urme pe obraz. Ea îi zîmbi. Din instinct, amîndoi adoptaseră atitudinea cea mai potrivită cu împrejurările. Respectul ei față de el crescuse cu mult în ultimele ore: el se stăpînise atît de bine în momentul de groază, de care se simțise și ea cuprinsă într-un mod curios... El o primise vesel dimineața, la micul dejun; ea observă totuși că el petrecuse o noapte foarte rea, căci ochii îi erau grei și obosiți și cu toată aparenta bună-dispoziție, vocea îi era stridentă.

El se îndreptă spre birou.

— Vrei să te las singură? întrebă ea.

El ridică ochii, tresărind.

— Nu, nu, spuse el repede. Nu țin să rămîn singur. Am puțin de lucru, dar nu mă deranjezi. Trebuie să-ți spun, adăugă el cu un ton neglijent, că renunț la slujba mea.

— Slujba dumitale?

— Da. Am atît de lucru și Foreign Office-ul îmi ia atîta timp încît m-am văzut silit să las sau slujba sau celelalte treburi.

Nu dădu nici o lămurire în privința «celorlalte treburi» și ea nu putu ghici ce erau. Oricît de straniu i se părea asta, ea simți un interes proaspăt față de soțul ei. Desigur că exista o tragedie ascunsă în viața lui. El îi povestise pe un ton calm povestea desmoștenirii lui și ea i-o transmisese în scris mamei ei. Ea nu simțea nici teamă, nici grijă din pricina consecințelor inevitabile, cu toate că știa că doamna Cathcart turba peste măsură.

Edith își zîmbise chiar închizînd scrisoarea în plic. Cu toate că viața îi era distrusă din cauza combinațiilor mamei ei, totuși i se părea că e foarte drept asta. Ea sperase că, drept răspuns la scrisoarea ei, pusă dimineața

devreme la cutie, mama ei va veni imediat și întrevedere se va termina înainte de sosirea soțului ei. Dar evenimentul se produse abia o oră și jumătate după sosirea lui Gilbert. La auzul soneriei Edith se ridică în picioare. Ea aștepta de mult, cu urechea ciulită, acest sunet agresiv.

Ea alergă să deschidă.

Doamna Cathcart intră fără să spună o vorbă și imediat ce ușa se închise întrebă cu o voce gîtuită:

— Unde este scumpul tău bărbat?

Edith îi răspunse calm:

— Bărbatul meu e în birou. Vrei să-i vorbești?

— Dacă vreau să-i vorbesc?

Edith îi văzu strălucirea ochilor, trăsăturile descompuse, obrajii trași. Un moment, îi fu milă de această femeie, care-și vedea iluziile spulberate tocmai cînd le credea împlinite cu prisosință.

— Știa că voi veni?

— Cred chiar că te așteaptă.

— Am să-l văd singură?

— Ai să-l vezi de față cu mine sau deloc.

— Ai să faci ce-ți spun Edith!

Fiica ei surise și-i răspunse împăciuitor.

— Ai pierdut orice drept de a mă conduce, mamă. M-ai predat unui alt tutore cu drepturi mai mari decît ale tale.

Gilbert se ridică cu un salut ușor cînd își recunosc vizitatoarea. Nu-i întinse mîna, căci știa cu ce sentimente vine.

— Vreți să luați loc, doamnă Cathcart?

— Pentru cele ce am de spus, prefer să stau în picioare . . . Poți să-mi spui ce înseamnă asta?

Ea aruncă pe masă scrisoarea fiicei ei pe care atît o recitise încît o știa pe de rost. E adevărat că ești sărac? Că ne-ai mințit pentru a ajunge la căsătorie . . . ?

El o opri cu un gest.

— Păreți să uitați, doamnă Cathcart, că situația mea a mai fost discutată între noi și ați afirmat hotărît că nici un motiv bănesc sau monden nu are valoare pentru dumneata.

— Monden! rînji ea. Ce înțelegi prin monden, domnule Standerton. Nu trăiești în lume? Nu trăiești într-o casă și nu măninci pîine cu unt care trebuie plătite? Nu întrebuițezi o mașină a cărei întreținere costă bani? Cît vei trăi în lume și cît voi trăi în lume considerațiile mondene vor trebui luate în seamă. Te credeam bogat. Nu ești decît un calic.

El surise disprețuitor.

Ea mai adăugă:

— Bună ispravă ai făcut! Ai o nevastă care nu te iubește — căci cred că ai aflat lucrul ăsta.

El înclină capul.

— Le știi pe toate, doamnă Cathcart, și nimic nu putea să mă necăjească mai mult. Nu mă supără că ai aranjat căsătoria, datorită numai faptului că eram moștenitorul lui Sir John Standerton. Am mai cunoscut multe asemenea femei. Trebuie însă să vă mărturisesc că vă credeam diferită de categoria mamelor mondene... Iertați-mă că întrebuițez acest termen!... Dar, nu sînteți mai bună. Sînteți poate chiar ceva mai rea... adăugă el cu ochii ațintiți asupra ei.

El o privea cu o expresie curioasă, de nepătruns. Ea mai văzuse această privire și se cutremură. Furia i se schimbă în teamă.

El continuă, pe un ton calm:

— V-am cerut să amînați căsătoria. Aveam un motiv serios, pe care nu vi-l pot arăta, dar care o să vă intereseze peste cîteva luni. Vă era teamă că pierdeți ginerele cel bogat. Nu mi-am dat atunci seama că aceasta vă era teama. Am căpătat convingerea, nu importă cum —

adăugă el pe un ton hotărît—că sînteți mai răspunzătoare decît mine de această nereușită căsătorie.

El era complet schimbat. Doamna Cathcart, cu toată furia ei, înțelese că în acești ochi strălucește un nou suflet, un nou spirit, o nouă hotărîre și, mai ales o nouă și stranie cruzime care-i înăsprea atît de mult fața încît nu-i puteai suporta privirea.

— Fiica dumneavoastră s-a măritat cu mine, datorită unei neînțelegeri . . . Ea v-a spus tot ce aveam eu să vă spun, așa încît vă așteptam vizita. Dacă n-ați fi venit, trimiteam după dumneavoastră. Fiica dumneavoastră este liberă, în ce mă privește. Îmi închipui că cunoașteți intrucîtva legea. Ei bine, ea poate cere divorțul chiar mîine și-l poate obține fără nici o greutate.

O rază de speranță luminează fața doamnei Cathcart.

— Nici nu mă gîndisem la asta, spuse ea.

Apoi întorcîndu-se către fiica ei, căci era femeie de acțiune, îi spuse:

— Ia-ți bagajele și vino cu mine.

Edith nu se mișcă. Ea era de cealaltă parte a mesei, în fața mamei ei.

— N-ai auzit ce a spus domnul Standerton? Ți-a lăsat o cale pentru a ieși din impas. A spus adevărul. Poți, fără greutate, să obții divorțul. Vino ! Voi trimite pe cineva să-ți ia bagajele.

Edith rămase nemișcată.

Doamna Cathcart, care-o observă, văzu că trăsăturile i se destind, buzele îi încearcă un surîs. Apoi își dădu capul pe spate și izbucni în rîs.

Pe urmă vorbe, cu un dispreț mușcător:

— Bine, mamă, tot nu mă cunoști? Să vin îndărăt la tine? Să divorțez ! . . . Dacă ar fi fost bogat, poate; dar în situația asta, cu toate că nu-l iubesc, și cu toate că nu mă pot supăra și nu mă supăr dacă el nu mă iubește, soarta mea e legată de a lui.

Mama izbucni furioasă:

— Ce melodramă !

— În melodramă este întotdeauna o parte de adevăr și multă morală, doamnă Cathcart, spuse Gilbert. Soacra lui era palidă de furie. Ea ieși brusc pe ușă și auziră trîntindu-se ușa de la intrare în urma ei.

Aceste două ființe, unite atît de curios, se priviră cîteva secunde, apoi Gilbert întinse mîna.

— Mulțumesc, spuse el.

Tinăra femeie plecă ochii.

— N-ai de ce să-mi mulțumești. O mică binefacere nu poate răscumpăra tot răul și toate consecințele egoismului meu.

CAPITOLUL VI

AGENȚIA DE CASE DE BANI

Toată lumea știe că Cetatea Londrei are nenumărate afaceri înfloritoare și pe baze sigure.

Mai toate casele proclamă, fie discret, fie în gura mare, că sînt conduse de urmașii fondatorilor.

Găsim aici companii, syndicate, asociații comerciale, toate în clădiri somptuoase, birouri mari care se nasc primăvara și dispar iarna, lansînd un mare număr de facturi neplătite și un proprietar fericit de a-și fi cerut chiria mai înainte.

În jurul clădirilor simple și fără pretenție ale Stock-Exchange-ului se joacă nenumărate drame și ele au drept actori pe indivizii care circulă, ca niște spirite desîncarnate, pe străzile care înconjoară acest monument.

Dar tipul jucătorului nenorocit nu-i specific Londrei, și oameni care cîștigă sau pierd o avere într-o zi sau într-o oră se găsesc în toate orașele lumii.

În sufletul popular, durerile care tulbură cetatea sînt concretizate în mod pitoresc, sub forma epavelor umane care hoinăresc de-a lungul cheiurilor, pe înserate, sau tîrînd papucii de-a lungul trotuarelor, cu ochii

plecați, căutînd mucuri de țigări... E desigur un spectacol trist, cu toate că obiectele milei noastre sînt mai mulțumite de soarta lor decît ne-am închipuit vreodată.

Adevărata tragedie și durere se află în numeroasele afaceri începute cu bucurie și care înghit economiile, pe mai mulți ani, a unor împrumutători încrezători. Hîrtia cu en-tête frumos, întrebuințat în birourile noi, care mai miros încă a vopsea și ulei, cărțile imaculate aranjate în rafturi noi, numărul de scrisori trimise în toate zilele, broșurile, prospectele — rarele răspunsuri care vin îndărăt... toate astea fac parte din acest trist joc.

Unele case caută să se impună cu surle și trompete. Altele apar fără zgomot și reușesc în mod misterios. În genere, ele posedă un serios activ sub forma « clien-telei » și părăsesc mahalalele pentru a se muta în cartiere mai elegante.

Una din afacerile care s-au născut la Londra în 1910, era trecută în anuar și în cartea de telefon sub numele St-Bride's Safe Company. Ea vindea case de bani noi și de ocazie, camere de siguranță și toate ustensilele necesare protecției.

În singura-i sală de expoziție se vedeau case de bani de toate mărcile, noi și vechi, grilaje, avertizoare, casete mici și mari, tot ce se fabrică în fier sau oțel pentru a rezista atacului spărgătorilor.

Administratorul casei era originar desigur din centrul Angliei. El își angajă personalul, inclusiv directorul, prin anunțuri, primea pe noii angajați în regiunea Cent-rului, și punea la dispoziția directorului — care se prezentase cu frumoase certificate — o sumă suficientă pentru a cumpăra materialul și a lansa afacerea.

Din cînd în cînd, directorul făcea noi cumpărături; și cu toate că comenzile erau rare, proprietarul continua

să plătească liniștit chiria urcată și salariile mari ale funcționarilor.

Proprietarul venea din cînd în cînd să viziteze magazinul, mai ales tîrziu seara, pretextînd că afacerile din Birmingham îi cereau întreaga atenție.

El examina noile cumpărături, număra cheile — care se aflau în casa de bani particulară a biroului — și se declara mulțumit de mersul afacerii.

Directorul însuși nu înțelegea cum putea patronul să facă față cheltuielilor, desigur că făcea mari afaceri în provincie ca să-i convină să întrețină un camion mare și un șofer care venea din cînd în cînd în St. Bride Street, fie spre a aduce, fie spre a ridica marfă.

Timmings, directorul, membru respectabil al bunei societăți din Balham, deducea din toate că sucursala din provincie era înfloritoare. Cîteodată, camionul purta urmele unui drum lung. În rezumat afacerea era prosperă, cel puțin la Birmingham.

A doua zi după incidentul deosebit de care am vorbit în capitalul precedent, Gilbert Standerton decise, între altele, să-și cumpere o casă de bani.

Îi trebuia una la domiciliul lui particular. Numeroase motive, pe care nu le vom înșira aici, îl sileau la aceasta. Pînă acum n-avusese niciodată nevoie; dar după ce se convinsese că îi este necesară, voia să și-o procure imediat. Din nenorocire sau din fericire ideea îi veni la o oră cînd mai toate prăvăliile specializate în aceste obiecte rare sînt închise. Era trecut de șase cînd sosi în Cetate.

Timmings plecase mai devreme, dar lăsase un bun înlocuitor.

Proprietarul venise la Londra ceva mai devreme ca de obicei; Gilbert îl observă prin vitrină și căscă ochii.

Ușa era încuiată cu cheia cînd Gilbert o încercă. Proprietarul veni și trase zăvoarele cu un zîmbet simpatîc.

— Magazinul e închis și cred că directorul a și plecat acasă... Cu ce vă pot servi?

Gilbert îl privi și spuse liniștit:

— Aș dori o casă de bani.

— În cazul ăsta aș putea poate să vă servesc, spuse proprietarul amabil. Vă rog, intrați!

Gilbert intră și ușa fu zăvorâtă din nou. Ce fel de marcă doriți? fu întrebat.

— Aș vrea o casă de bani mică. Un Chubb, de ocazie, dacă se poate.

— Cred că am ce vă trebuie. E desigur pentru biroul dumneavoastră?

— Nu, e pentru locuința mea și aș vrea să-l capăt de urgență.

El examinează diferitele case și-și făcu în fine alegerea. Tocmai pleca, când observă o casă mare de bani la extremitatea magazinului. Aceasta, de un model deosebit, avea cam 2,50 m. lungime și cam tot atîta lățime; pentru profani părea un mare dulap de oțel. Trei serii de încuieri îi păzeau conținutul; mai avea, în plus, o broască specială.

— Frumos obiect! spuse Gilbert.

— Nu-i așa? spuse proprietarul pe un ton detașat.

— Și cît ar valora?

— E vîndut, răspunse celălalt brusc.

— Vîndut? Ce păcat! Aș fi vrut să-i văd interiorul. Proprietarul zîmbi mîngîindu-și mustața.

— Regret că nu vă pot satisface curiozitatea; noul proprietar a luat cheile, imediat ce a cumpărat-o.

— Îmi pare tare rău, căci e una din cele mai interesante case de fier din cîte am văzut.

— Dar e foarte simplu, spuse celălalt, mîngîind ușor cu mîna mobila, cu un aer gînditor. De altfel e și foarte scump.

— S-ar crede că stă aici mereu?

— Nu-i așa? spuse patronul distrat. A trebuit să muncim pînă să-i facem loc.

Zîmbi și se îndreptă împreună cu clientul, spre altă parte a magazinului.

Gilbert avusese intenția să dea un cec, dar ceva îl reținu. El căută prin buzunare și găsi cele 15 lire necesare. Fu condus cu amabilitate pînă afară și ușa se închise în urma lui.

— Am mai văzut eu undeva capul ăsta, își spuse proprietarul.

Cu toată perspicacitatea lui, abia peste cîteva luni își recunoscă clientul.

CAPITOLUL VII

HOȚUL DE BĂNCI

Trei oameni se găseau în camera principală a unui birou din Cetate. Ușa care da afară era încuiată cu cheia, cea care făcea legătura între primul birou și cel particular era deschisă.

Ei erau instalați la masă; stăteau de vorbă și mâncau în același timp.

Tonul autoritar al lui George Wallis lăsa să se înțeleagă că el era șeful grupului. Era un om de 40 de ani, corpulent, de talie potrivită și fără vreo particularitate, afară de mustața zbirlită și sprâncenele negre ca smoala care dădeau feței lui o înfățișare sinistră. Ochii îi erau plictisiți și leneși; falca lui ascuțită arăta o voință neînfricată și mâinile lui care se jucau leneș cu o peniță, erau mici și puternice: mâini de artist. De altfel, sub un nume sau altul, George Wallis era cunoscut de toate polițiile continentului ca un artist... în genul lui.

Callidino, micul italian așezat în dreapta lui, era corect și vioi. Părul pe care-l purta lung îi dădea un aer mai mult de muzician decât de om de afaceri. Și totuși, el avea reputația de a fi cel mai practic dintre

membrii acestui remarcabil trio, care, de mai mulți ani, era teroarea directorilor de bancă din Franța.

Al treilea, Persh era un om voinic, cu un obraz zîmbitor pe care se răsfață o mustață superbă de ofițer de cavalerie. În ciuda înfățișării lui greoaie, era de o agilitate surprinzătoare. Toată lumea își mai amintește de evadarea lui din Insula Dracului.

Acești oameni nu încercară să-și ascundă identitatea, nu încercară să se sustragă interogatoriilor poliției, cînd aceasta veni la ei să percheziționeze. Agenții de siguranță fură mai deziluzionați să constate că afacerile care se tratau erau corecte. Cum să cauți pricină, chiar unor vechi spărgători de bănci, dacă le place să-și cîștige existența într-o formă, care cu toate că e discreditată, este autorizată de lege?

Cel mult, polițiștii putură să informeze pe eventualii clienți că directorii acestei case erau criminali cunoscuți. Deocamdată, nu le rămînea decît să observe, convinși fiind că într-o zi sau alta aceste suspecte personaje le vor cădea în mînă.

— Și ei nu și-au întîrziat așteptarea, spuse Wallis.

— Au mai venit și azi, întreabă Callidino.

— Da, spuse Wallis serios. Au controlat cărțile, au controbăit în sertare și în buzunarele hainelor și au sondat pînă și picioarele scaunelor!...

— Procedul e lipsit de delicatețe, glumi Persh. Și ce au găsit?

George surîse:

— Tot ce puteau găsi.

— Sigur că au fost stîrniți de furtul din Bond Guarantes, de care vorbesc ziarele, spuse flegmatic italianul.

— E și părerea mea. Ce nenorocire de a avea nume ca ale noastre! În fond, nu mă tem de poliție, chiar dacă ar descoperi ceva. Încă n-am întîlnit un polițist

care să aibă perspicacitatea aceluia tip glacial pe care l-am văzut la Foreign Office, atunci când am fost chestionat asupra aventurilor fantastice ale lui Persh la Insula Dracului.

— Cum îl chema? întreabă Persh, interesat.

— Are un nume care mă face să mă gândesc la Africa de Sud... A, da: Standerton. Un adevărat monstru cu sînge-rece! L-am întâlnit zilele astea la Epon. Nu se potrivește la Foreign-Office. Ți amintești ce emoții mi-a pricinuit?

Celălalt încuviință dînd din cap.

— Înainte de a-mi fi dat seama, el mă și făcuse să mărturisesc că fusesem în Huntingdonshire în săptămîna în care se furaseră bijuteriile lady-ei Perkington.

Dacă ar mai fi avut cinci minute cred că ar fi aflat... — vocea îi deveni abia șoptită — că această comoară atît de căutată de poliție este în siguranță.

Trio-ul izbucni în rîs, ca la o glumă reușită.

— A propoz de oameni cu sînge rece, spuse Wallis, vă amintiți omul care a venit să ne vadă operînd în Hatton Garden?

— L-ai mai văzut? întreabă Callidino.

— Nu, dar mi-e cam frică de el!...

Această mărturie făcută de Wallis avea o importanță deosebită. El schimbă subiectul.

— Știți desigur că poliția desfășoară acum o activitate deosebită? Am motive s-o spun, pentru că mi s-a făcut o percheziție minuțioasă în obiectele mele particulare.

El nu exagera. Poliția făcea mari eforturi ca să găsească un cît de mic indiciu despre participarea celor trei răufăcători la evenimentele lunii precedente.

O jumătate de oră mai tîrziu, Wallis părăsi casa. Se opri în vestibul și aprinse o țigară cu un aer care arăta pacea conștiinței și optimismul lui.

El fu întâmpinat de un om înalt, imediat ce ieși din casă. Wallis îl privi mirat, cu un aer întrebător.

— Am nevoie de dumneata, spuse necunoscutul rece.

— Da? spuse Wallis cu un interes exagerat. Și ce poștești, mă rog?

— Urmează-mă și lasă vorba.

Opri un taxi, care-i duse la comisariatul cel mai apropiat. Wallis continua să-și fumeze țigara, fără a da semne de neliniște. I-ar fi plăcut să stea de vorbă cu inspectorul, dar acesta nu era vorbăreț din fire.

El fu introdus în biroul comisarului.

Acesta ridică ochii și depuse condeiul. Era mai comunicativ decât subordonatul său.

— Uite ce e, Wallis, îi spuse el. Am avea nevoie de câteva informații.

— Aveți întotdeauna nevoie de informații, răspunse celălalt cu obrăznicie. A mai fost vreo spargere?

Inspectorul dădu afirmativ din cap.

— Doamne, spuse prizonierul cu milă în voce, e tare plictisitor pentru dumneata, domnule Whiting. Sper că ai prins vinovatul? adăugă el mios.

— Deocamdată te-am prins pe dumneata și n-aș fi deloc surprins dacă aș fi prins și vinovatul... Îmi poți spune ce-ai făcut noaptea trecută?

— Cu cea mai mare plăcere! Cinam cu un prieten.

— Care se numește?

Celălalt dădu din umeri.

— Importă puțin cum îl cheamă. Cinam cu un amic al cărui nume n-are legătură cu chestiunea aceasta. Notează asta, inspectore.

— Și unde cinai cu acest amic?

Wallis cită un restaurant din Wardour Street.

— La ce oră cinai?

— Între opt și unsprezece, după cum va confirma proprietarul restaurantului.

Inspectorul surise. El cunoștea și restaurantul și pe proprietar. Mărturia lui nu conta în fața unui juriu.

— Cunoști vreo persoană serioasă care ți-ar putea confirma prezența, în afară de amicul necunoscut și de domnul Willimicci?

Wallis dădu din cap afirmativ.

— Mi-aș lua permisiunea să citez, foarte respectuos, pe brigadierul Colebrook, din Serviciul Central al Scotland Yardului.

El era de-o amabilitate enervantă. Inspectorul ridică ochii cu severitate.

— Și el va răspunde de dumneata?

— El m-a supravegheat tot timpul, deghizat mi se pare, în domn bine. Așa mi s-a părut pentru că era în frac și se deosebea de chelneri pentru că era așezat la o masă.

— Am înțeles, spuse inspectorul, lăsînd totul din mîină.

— E nostim într-adevăr să fii supravegheat de un adevărat brigadier de poliție... M-a distrat mult... Cred însă că bietul băiat s-a plictisit înaintea mea.

— Pretinzi, spuse inspectorul, că ai fost supravegheat noaptea trecută de la ora opt pînă la...?

El se opri întrebător.

— Mi se pare că pînă aproape de miezul nopții. Cu alte cuvinte pînă cînd detectivul în frac, care nu se mai ascundea, m-a condus pînă la ușa domiciliului meu.

— Asta se poate controla imediat. Treci în sala de așteptare.

Wallis se duse alene în camera vecină, pe cînd inspectorul ridica receptorul

Peste cinci minute el fu rechemat.

— Totul e în regulă, spuse inspectorul.

— Sînt foarte bucuros s-o aflu, chiar foarte bucuros. El oftă.

— Acuma cînd sînt lansat în ceea ce aş putea numi furtul legal al publicului sînt încîntat să aflu că faptele mele sînt aprobate de poliție.

— Nu aprobăm totul, spuse inspectorul.

Ce om plictisitor, gîndi Wallis. Imposibil să-l înfurii.

— Poți pleca. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Nu face nimic, spuse Wallis, politicos, salutînd ușor.

— A propoz, înainte de plecare, vino puțin în biroul meu.

Wallis îl urmă. Inspectorul închise ușa în urma lui. Erau singuri.

— Știi, Wallis, că se oferă o recompensă de aproape douăsprezece mii de lire pentru descoperirea autorilor acestor furturi?

— Habar n-am, spuse Wallis, ridicînd sprîncenele.

— Ba ai. În fond, ești mult mai bine informat decît mine. Și-ți afirm că sîntem decîși să facem orice pentru a pune mîna pe această bandă, sau cel puțin s-o facem să-și înceteze isprăvile. Haide, George, ne așezăm la masă?

— Ne așezăm la masă?

D. Wallis părea încarnarea inocenței mirate.

— Vei depune în justiție?

— Aș fi încîntat, spuse Wallis dînd din umeri, ca semn de neputință. Dar cum vreți să depun într-o afacere din care nu știu nimic. Recompensa este atrăgătoare. Dacă aş avea tovarăși de crimă n-ar trebui mult ca să fiu convins. Conștiința mea este în continuă adaptare.

— Ajunge cu fleacurile. Vorbești sau nu vorbești?

— Nu vorbesc, răspunse Wallis, scandînd cuvintele.

Inspectorul făcu un semn cu capul și Wallis ieși repetînd salutul întrerupt de invitația inspectorului.

El știa, mai bine ca oricine, că orice gest îi era supravegheat. Știa, chiar în momentul cînd părăsea comisariatul că tipul care se plimba în colțul străzii îl va urmări pînă ce va întîni un alt detectiv căruia i-l va preda.

Din sector în sector, dintr-un capăt în altul al Cetății, acești ochi ageri nu-l vor părăsi și, în timp ce va dormi, fațada și spatele casei lui vor fi păzite. El nu putea face un pas fără ca întreaga Londra — ceea ce pentru el alcătuia Londra — să n-ui știe fiecare gest.

Locuia într-o stradelă vecină cu Charing Cross Road, deasupra unei regii. Se îndreptă spre casă liniștit, fără a-și grăbi pasul pentru că știa că era urmărit de o parte a străzii de un voiajor comercial și de cealaltă de un om-sandwich care părea că se înapoiază acasă și care nu-l vor părăsi nici o clipă. El se opri în Charing Cross Road să-și cumpere țigări, trecu pe dinaintea Alhambrei, și mai tîrziu cu zece minute deschidea ușa micului culoar, situat de-a lungul prăvăliei, care servea ca intrare particulară apartamentului lui, situat la primul etaj.

Piesa era mobilată confortabil și arăta gustul locatarului. Erau divane mari și pe pereți cîteva gravuri, foarte frumoase și rare.

El nu-și dădu osteneala să inspecteze odaia nici restul micii locuințe închiriate.

Dacă poliția venise, ei bine, venise. Dacă nu, n-avea nici o importanță. Nu se putea găsi nimic. El avea conștiința liniștită, atît cît poate să fie de liniștită conștiința unui om care se teme mai puține de consecințele actelor lui decît de ceea ce aceste acte pot avea aparent, vizibil.

Sună, și, după câteva clipe, apăru o bătrână.

— Te rog fă-mi un ceai doamnă Skard. A venit cineva? Bătrîna ridică ochii în tavan și căută să-și reamintească.

— N-a venit decît funcționarul de la Compania de gaz.

— Funcționarul de la gaz ! exclamă Wallis admirativ. Și n-a rămas surprins auzind că n-avem gaz.

Bătrîna îl privi cu un aer mirat.

— Mi-a spus că vine pentru gaz, dar curînd a văzut că nu avem și a vorbit de electricitate. Părea foarte distrat tînărul.

— Toți sînt, așa, doamnă Skard, spuse stăpînul cu indulgență. Toți, în sezonul ăsta, se gîndesc numai la dragoste și cînd au preocupări mai plăcute decît manșoanele de gaz și lămpile cu incandescență nu mai știu unde li-e capul. Cred că nu te-a supărat . . . Ți-a spus desigur că n-ai nevoie să aștepți?

Într-adevăr, spuse doamna Skard. Mi-a spus că poate lucra singur, fără ajutor . . .

— Și pariez că a reușit, răspunse Wallis pe un ton bine dispus.

Faptul că un detectiv îi vizitase casa nu-l tulbură deloc și el se adînci, timp de o oră, în lectura unui magazin american. La ora 6 un taxi intră în stradelă și se opri lîngă trotuar, la ușa apartamentului lui. Șoferul un om voinic și bărbos, căuta peste tot, cu un aer încurcat, numărul, și unul din detectivi care supravegheau casa veni spre el ca din întîmplare:

— Cauți un număr, camarade?

— Caut numărul 43, spuse șoferul.

— Uite-l, îl spuse celălalt.

El stătu pînă ce șoferul sună, intră și închise ușa în urma lui; apoi se duse să-și întîlnească colegul.

— George face o plimbare cu taxiul; să vedem unde se duce.

Cel care stătuse în celălalt capăt al străzii răspunse:

— Nu cred să fie interesat de urmărit, dar, pentru orice eventualitate, am mașina aici, la colțul străzii.

— Nu-l mai scap din ochi, spuse celălalt cu amărăciune.

Știi ce a spus despre mine inspectorul Whiting.

Primul detectiv arată imediat cel mai viu interes.

— Nu, dar aş vrea să știu.

— Ei bine... începu celălalt, dar se răzgîndi. În fond, nu putea să se laude cu faptul că, pe cînd urmărise trei ore un individ, acesta îl observase tot timpul.

— Atențiune, spuse el, cînd ușa de la nr. 43 se deschise. Iată omul nostru.

El aruncă o scurtă privire în stradă și văzu că taxiul pe care-l avea la dispoziție era colo.

— Iată-l.

Dar nu era cel pe care-l așteptau. Șoferul bărbos ieși singur, salută cu mîna pe cineva care se afla în vestibul, și care nu putea fi văzut de afară, pe urmă pornind motorul, luă loc pe un scaun și taxi-ul porni încet.

— George nu iese, spuse detectivul. Cu alte cuvinte, trebuie să mai stăm aici 2—3 ore... Uite lumina lui.

Ei stătură de veghe încă patru oare, și în timpul acesta nu scăpară din ochi ușa prin care putea să iasă Wallis. Casa n-avea altă ieșire. Erau siguri.

În dosul casei, era un zid înalt și numai în cazul cînd omul ar fi avut drept complici jumătate din locuitorii, nu din strada sa, ci din Charing Cross Road, ar fi putut să păsăsească locuința lui în vreun mod oarecare.

La zece și jumătate, taxiul pe care-l mai văzuseră veni din nou, opri în fața ușii și șoferul intră. El n-avea

intenția să stea mult căci lăsă motorul în mers. Într-adevăr, după nici treizeci de secunde el ieși, urcă din nou pe scaun și plecă.

— Mă întreb ce poate fi asta? întrebă detectivul cam intrigat.

— S-o fi dus să ducă o veste undeva, spuse celălalt. Ar fi trebui văzut ce era.

Peste zece minute sosi inspectorul Goldberg din Scotlandy ard. El sări din mașină lângă cei doi oameni.

— Wallis s-a înapoiat?

— Înapoiat, repetă detectivul mirat. Nici n-a ieșit.

— N-a ieșit? întrebă inspectorul rămânând cu gura căscată.

Un om avînd semnalmentele lui a fost văzut părăsind agenția Guild a Bijutierilor în Cetate, acum o jumătate de ceas. Casa de bani a fost spartă și au dispărut douăzeci de mii de lire în bani și bijuterii.

Urmă o vie tăcere.

— În tot cazul, domnule șef, spuse subalterul încăpățînat, pot jura că George Wallis n-a părăsit casa astănoapte.

— E adevărat, spuse celălalt. Brigadierul și eu n-am plecat de aici de la sosirea lui Wallis.

— Dar, repetă inspectorul, nu poate fi decît Wallis ! Nimeni altul nu poate da o lovitură atît de perfectă.

— Nu poate fi el, insistă urmăritorul.

— Dar atunci pentru Dumnezeu, cine poate fi ? Cei doi subalterni avură tactul să nu propună vreo soluție.

CAPITOLUL VIII

FEMEIA FĂRĂ DRAGOSTE

D. Warrell din casa Warrell et Bird se lăuda că este un om îndemînat și recunoștea bucuros, nu fără puțin orgoliu — aceasta este o trăsătură pe care o întilnești și la oamenii maturi, cei mai respectabili — că se găsisese de multe ori în situații încurcate. El adăuga că reușise întotdeauna să scape cu bine. Orice agent de schimb, cu o clientelă numeroasă se găsește la un moment dat în situația delicată de a spune unui afacerist îndrăzneț că și-a plasat banii la întîmplare și într-un loc prost.

D. Warrell mai avusese ocazie să dea d-nei Cathcart, cu multe menajamente, vești depre insuccesul său.

Dar pînă acum, încă nu fusese pus în fața unei atît de proaste situații și atît de plină de consecințe, ca aceea care o aștepta pe d-na Cathcart.

Impasibilul Cole îl pofti să intre și figura i se întunecă. El cunoștea semnificația acestor vizite, după ce observase, în modul misterios în care servitorii pătrund secretele stăpînilor lor, că vizita d-lui Warrel coincidea regulat cu o perioadă de restricții și de reforme economice.

— Doamna vine imediat, veni el să anunțe.

Peste câteva minute, doamna Cathcart intră în salon, ci o expresie mai închisă ca de obicei.

— El bine, Warrell, spuse ea, ce combinație diavolească te aduce aici? Te rog ia loc.

El se instalează comod, pune cilindrul jos și mânușile în cilindrul dublat cu mătase.

— Ce mai e? întrebă doamna Cathcart, nerăbdătoare. Oare Canadian Pacific au căzut din nouă?

— Sînt în ușoară urcare, spuse d. Warrell cu un surîs totodată conciliant și lingușitor. Cred că ați fost bine inspirată cumpărîndu-le.

El știa că doamnei Cathcart îi plăcea, mai mult ca orice, aprecierea elogioasă a judecății ei financiare. Dar de data asta complimentul nu-și atinse ținta. Ea își dădea seama că el nu venise din Troglwerton Street numai ca s-o felicite pentru perspicacitatea ei.

— Am să vă expun motivul preocupării mele, continuă d. Warrell căutînd anevoie cuvintele. Ne datorați 700 lire, doamnă Cathcart.

Ea dădu din cap adăugînd:

— Aveți garanții suficiente.

— Știu spuse, el, privind plafonul, dar se pune întrebarea dacă nu puteți rambursa în bani, diferențele pe care ni le datorați.

— Nici nu se pune chestiunea. Pentru moment, mi-ar fi imposibil să găsesc măcar șapte sute de șilingi.

— Presupuneți, continuă d. Warrell, cu ochii mereu în plafon, că aș găsi o persoană dispusă să vă cumpere colierul... — cred că un colier ați depus la noi... pentru o mie de lire.

— Valorează mult mai mult!

— E posibil, dar aș dori ca afacerea să nu se extindă prin presă...

În sfîrșit spusese ce era mai greu; el așteptă efectul.

Ea îl întrebă, privindu-l în ochi:

— Ce vrei să spui exact?

— Nu vă înșelați asupra înțelesului vorbelor mele . . . am să vă explic totul în două cuvinte. Colierul d-voastră de diamante a fost furat din casa mea de bani.

— Furat !

Ea deveni palidă.

— Furat — spuse d. Warrell — de o bandă de spărgători care operează în Cetatea Londrei cam de douăsprezece luni. După cum vedeți, situația e neplăcută și pentru d-voastră și pentru mine: Nu țin ca să știe clienții mei că accept bijuterii ca garanții contra pierderilor eventuale. Cît despre d-voastră — el sublinie nepoliticos acest cuvînt — cred că nu doriți ca prietenii d-voastră să știe că a trebuit să depuneți aceste bijuterii ... Desigur că aș fi putut semnală cazul poliției, să dau o descriere a colierului, și să-mi reiau chiar banii de la o companie de asigurări, dar nu țin s-o fac.

Ar mai fi putut adăuga că polița de asigurare, nu privea acest soi de pierderi; primele stabilite pentru a acoperi riscurile unui birou de agent de schimb, nu prevăd, de obicei, posibilitatea furtului de bijuterii.

— Consimt să suport eu paguba, continuă el, adică să dau o sumă rezonabilă din buzunarul meu în interesul amîndorura. Din contră, dacă nu primiți propunerea mea, nu voi avea altă cale decît să fac poliției și presei o descriere exactă, foarte, foarte exactă . . . Ce mă sfătuiți?

Doamna Cathcart nu prea știa ce.

Colierul era de o mare valoare și-apoi și alte motive trăgeau în cumpănă.

D. Warrell se gîndea la valoarea lui sentimentală așa că mai agăuda:

— Dacă n-ar fi amintirile legate de el, ginerele d-voastră ar putea să-l înlocuiască, poate, pe cel pierdut. Ea se întoarce spre el cu un zîmbet amar.

— Noul meu ginere? ironizează ea. Dumnezeu! Warrell cunoştea pe Standerton; el îl socotea ca pe un favorit al soartei şi n-avea nici o îndoială asupra stabilităţii lui financiare.

Dispreţul din cuvintele clientei lui îl şocă, cum numai un financiar poate fi şocat de o ştire, care aduce o ştirbire creditului unui valori absolute sigure.

El ar fi dorit să ceară explicaţii, dar îşi dădu seama că în calitatea lui de agent de schimb nu putea să ceară jămuriri d-nei Carthcart asupra afacerilor ei de familie.

— M-ai pus într-o mare încurcătură, Warrell, spuse ea ridicîndu-se.

El se ridică în acelaşi timp, îşi luă pălăria şi scoase din ea mănuşile.

— E într-adevăr supărător, chiar foarte supărător pentru dumneata şi tot atît de supărător pentru mine, doamnă dragă. Sînt sigur că vă va fi milă de încurcătura mea.

— Mi-ajunge să-mi fie milă de mine.

După plecarea lui Warrell ea se întrebă ce va face, căci colierul nu era al ei, — şi asta Werrell n-o ştia. Era o bijuterie montată special de bătrînul colonel şi lăsată prin testament fiicei lui.

Cînd o familie se compune doar din mamă şi fiică există o împărţeală a bunurilor care ar părea curioasă familiilor mai numeroase. Cu toate că Edith ştia că colierul îi aparţine, ea nu protestase niciodată cînd îl purta mama ei şi nici nu pretinsese să-l păstreze în caseta ei cu bijuterii printre cele cîteva bijuterii pe care le avea.

Totuși, numele lui era din totdeauna: colierul Edithei. Însăși doamna Cathcart îl numea astfel și problema colierului grăbise cearta.

Doamna Carthcart dădu din umeri. N-avea încotro. Trebuia să-și încerce norocul. Nici nu-și închipuia că Edith ve avea vreodată nevoie de această bijuterie. Dar dacă, bărbatul ei fiind sărac, și ea persistând în sentimentele de lealitate față de el, ar avea ideea absurdă să-i vină în ajutor și s-ar interesa de soarta colierului?

Lucrul părea însă neverosimul din partea Edithei, își spuse doamna Cathcart; și căutând astfel să se consoleze urcă în camera ei. Pe scară se opri ca să ia din mîinile bonei poșta, care tocmai sosise. Ea nu-și putea opri o tresărire cînd recunoscuse pe primul plic scrierea fiicei ei. Scrisoarea era scurtă.

« Dragă mamă,

Vrei să fii atît de drăguță să-mi trimiți colierul pe care tata mi l-a lăsat. Simt că trebuie să mă gătesc un pic, măcar pentru bărbatul meu ».

Scrisoarea îi căzu din mîini iar ea rămase încremenită pe scară.

Edith Standerton controla organizarea mesei puse pentru dejun, în momentul cînd soțul ei se înapoie. Viața se aranjase foarte ordonat în casa din Saint John's Word.

Nici unul din cei doi tineri n-ar fi crezut vreodată că ar fi putut trăi așa cum trăiau, în deplină înțelegere, în perfectă simpatie, dar fără cel mai mic semn de dragoste și fără vreun semn dragăstos de-o parte sau de alta. Situația n-ar fi exact definită dac-am spune că trăiau ca frate și soră. El n-aveau acea cunoaștere reciprocă a intereselor lor, interesul comun pe care-l pot avea un frate și-o soră. Le lipsea de altfel și cunoașterea calităților și defectelor respective.

Erau străini unul altuia dar cu fiecare zi învățau să se cunoască. Astfel Gilbert află că tinăra și liniștita femeie, ai cărei ochi cenușii păreau să evoce o tragedie, avea un umor înăscut, că putea râde de orice, și avea aprecieri foarte juste în judecata ei asupra altora.

Edith, la rîndul ei, se găsea în fața unei puteri pe care n-o bănuise, în fața unei energii pe care n-o observase nicicînd înaintea căsătoriei. Conversația cu Gilbert era plină de interes în rarele momente cînd se găseau împreună singuri. El călătorise mult și cunoștea Persia, Arabia și alte state mai puțin cunoscute din Asia orientală.

Edith nu mai făcuse niciodată aluzie la evenimentele tragice din seara nunții lor. În aceastase înșela. Ea văzuse o cîntăreață de-o mare frumusețe și dăduse poate prea multă atenție acestui amănut. În sufletul soțului ei zăcea ascuns un secret, pe care Edh încerca să-l deslege. Împunsă de un instinct feminine ghicea că acest secret privea o femeie.

Ea nu simțea vreo supărare nici contra soțului ei, nici contra necunoscutei care-și trimiseses esajul, în seara nunții lor, cu ajutorul corzilor viori.

Numai că, își spunea, « era straniu ». Arfi vrut să știe despre ce era vorba. Avea curiozitatea sănătoasă a oamenilor tineri. Aflarea secretului ar jigni-o poate, i-ar inspira dipreț pentru omul al cărui nume îl purta...

Totuși vroia să știe.

Într-o zi ea îl observase de la fereastră, întrebînduse cam ce avea de făcut noaptea.

Căuta uitarea unei situații intolerabile? Nu dădea niciodată impresia că n-ar putea-o suporta. Acest gînd o liniștea.

Era oare... o altă femeie?

Această femeie fără dragostea spunîndu-și asta, încrunta din sprîncene.

Într-o zi, spre mirarea ei, fu cît pe ce să plîngă la acest gînd. Ea trecu prin toate fazele prin care ar fi putut trece o femeie mai fericită: îndoială, decizie, ciudă și remușcare.

Cine era viorista atît de frumoasă? Ce rol jucase oare în viața lui Gilbert?

Tot ce știa despre ei era că specula la Bursă. La început ea nu putea înțelege cum putea fi atît de vulgar. Ea îl socotise întotdeauna ca un om disprețuind banul. El își părăsise slujba la Foreign Office; se ocupa acum de afaceri, despre care nu vorbeau niciodată. Edith începu să facă tot felul de presupuneri. Dar își închipui că ambiția lui era să reușească la Bursă, numai după ce descoperi într-o zi nota unui contract a unui agent de schimb.

Operația îi păru colosală. Ea menționa zeci de mii de acțiuni. Edith nu se pricepea deloc la Bursă. Știa doar atît, că mama ei se arăta uneori insuportabilă, din cauza pierderilor suferite. Îi trecu prin minte că Gilbert fiind lansat în afaceri — termen vag și fără semnificație serioasă pentru ea — ar putea face și altceva decît să stea acasă și să comande servitorilor.

Ea ar putea să-l ajute și în alt mod. Oamenii de afaceri dau mese, organizează serate, cînd e nevoie. Și mulți au reușit datorită îndemînării nevestelor lor.

Ideea i se păru bună. Ea își controlă garderoba și trimise mamei ei acea scrisoare care o înspăimîntase atît pe d-na Cathcart.

Gilbert fusese plecat toată dimineata; el reveni cu un aer extrem de obosit.

Cînd se întîlneau acum își zîmbeau: constrîns și rezervat de o parte, îngrijorat și melancolic de cealaltă.

— Ai dormit bine? întreba cel care vorbea primul.

În mijlocul mesei, ea puse o întrebare:

— N-ai vrea să dăm o masă?

El tresări și ridică privirea:

— O masă? spuse el neîncrezător. Pe urmă văzînd că ea își pleca capul și că făcuse un efort pentru a vorbi, adăugă:

— E o idee foarte bună! Și pe cine vrei să poștești?

— Pe toți amicii dumitale. D. Frankfort care e încîntător, și... cine încă?

El surîse cu amărăciune:

— Cred că la acest încîntător d. Frankfort se rezumă toți prietenii mei, adăugă el rîzînd... Am putea pofti și pe Warrell.

— Cine este Warrell?... A, știu, spuse ea deodată, agentul de schimb al mamei.

— Este într-adevăr agentul de schimb al mamei d-tale?

— De ce? întrebă ea.

— De ce, ce?

— De ce ai spus asta cu un ton atît de special?

— N-am băgat de seamă. Numai că nu înțeleg pentru ce mama dumitale are nevoie de un agent de schimb... Poate că totuși are nevoie. Dar este și al meu totodată.

— Și mai cine? întrebă ea.

— Dinspre familia mea, nu mai văd pe nimeni, spuse el cu o seriozitate prefăcută. Dacă am invita pe mama dumitale?

— Aș putea foarte bine invita două sau trei persoane plăcute.

— Dacă am invita-o pe mama dumitale; repetă el.

Ea îl primi cu ochii plini de lacrimi:

— Te rog, nu fi rău... Știi bine că este imposibil.

— Ba de loc!... Am fost de bună credință cînd ți-am propus asta. La urma urmei, nu văd motivul ca această ceartă să mai continue. Mărturisesc că am fost foarte furios pe ea; dar, în fond am fost supărat și pe dumneata.

El o privi cu multă simpatie:

— Această amărăciune dispare cu încetul.

Tot uitîndu-se la ea, Gilbert vorbea aproape pentru sine.

I se păru Edithei că el încearcă să se convingă de ceva în care nici el nu credea.

— E extraordinar cum micile fapte, micile griji și motivele ușoare de supărare, dispar în fața unei necaz mare.

— Ce griji mari ai? întrebă ea, prinzînd ocazia din zbor.

— Nu am nici una!

El urcase tonul și continuă:

— Vorbeam în general... N-am alte necazuri decît cele obișnuite în viață... Mi-ai provocat unele griji la un moment dat, dar au trecut.

— Sînt fericită de asta Gilbert... Aș vrea să fim cu adevărat prieteni buni. Aș vrea să-ți fiu o bună prietenă, căci mi-e teamă că ți-am distrus viața.

Ea se ridicase de la masă și stînd în picioare îl privea...

El clătină capul:

— Nu cred... În tot cazul nu-i ceea ce crezi. Alte evenimente au făcut să se distrugă o perspectivă care se anunța plăcută. Îmi pare rău de căsătoria noastră, care n-a fost ceea ce ar fi trebuit să fie și ceea ce am visat. Dar visele sînt baze nesigure în viață... N-ai fi crezut că sînt un visător? adăugă el repede zîbind. Nu mă credeai romantic; și totuși cred că am fost...

— Că ești, vrei să spui?

El nu răspunse.

Chestiunea mesei se puse din nou, pe cînd voia să plece.

N-ai vrea să rămîi ca s-o aranjăm? spuse ea cu timiditate.

El ezită.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, dar...
Se uită la ceas.

Ea strînse buzele și se simți cuprinsă de furie. Era, desigur absurd. Ieșea totodeauna la aceeași oră și n-ar fi fost nici un motiv ca să nu plece.

— Vom discuta altă dată, spuse ea rece și-l părăsi. El așteptă să se închidă ușa Editheii, apoi plecă cu un zîmbet plin de melancolie.

Plecaseră la timp: mai târziu cu cinci minute s-ar fi întâlnit cu soacra lui.

Doamna se decisese să mărturisească totul, și venise ca să facă mărturisirea prin viu grai. Ea se gândi că o soartă miloasă îl făcuse pe Gilbert să plece de acasă — după cum îi afirmase servitorul.

Edith nu se miră de venirea mamei ei. Ea își închipui că aceasta venise să-i aducă personal colierul.

Avea ușoare remușcări, ducîndu-se în întîmpinarea mamei ei. Nu ceruse prea brutal colierul? Fiind duioasă din fire, ținea la mama ei. Ea se simțea prost, din teama de a nu o fi jignit.

Doamna Cathcart era foarte calmă. Nici nu se putea bănuși că se petrecuse între ele o scenă a cărei amintire ar fi putut să le jeneze. Spre ușurarea Editheii trecutul nu fu pomenit.

Tînăra femeie ar fi dorit să trăiască în pace cu mama ei. Partea proastă era că o cunoștea prea bine. Dar toate ar fi fost bune dacă puteau păstra o aparență de prietenie.

Doamna Cathcart atacă direct chestiunea. După ce schimbaseră cîteva fraze îi spuse Editheii:

— Cred că cunoști scopul vizitei mele.

— Îmi închipui că mi-ai adus colierul... Să nu crezi că vroiam să-ți produc necaz, cerîndu-l. Dar simt că trebuie să fac ceva și pentru Gilbert.

— Ai fi putut totuși găsi alt subiect pentru prima ta scrisoare, dar în fine...

— Edith nu-i răspunse. Era inutil să discute cu ea pentru că avea obiceiul să dea totdeauna vina pe alții.

— Regret cu atât mai mult, continuă doamna Cathcart, cu cât nu ți-l pot înapoia.

Tînăra femeie o privi cu mirare, pe mama ei.

— Cum? Ce vrei să spui, mamă?

Doamna Cathcart îi evită privirea.

— Am suferit pierderi mari la bursă. Cred că știi că tot luxul pe care l-ai avut îl datorezi efortărilor mele, pentru că tatăl tău ne-a lăsat atîta cît să nu murim de foame. Am pierdut o mare sumă de bani cumpărînd acțiuni « Canadian Pacific »...

— Și atunci? întrebă Edith întrebîndu-se cu mare teamă ce va urma.

— Datoram 700 lire unui agent de schimb, continuă d-na Cathcart și-i lăsasem drept garanție colierul tău.

— Edith rămase încremenită. Îți închipui că aveam intenția să-l scot cît mai curînd dar s-a produs un eveniment neprevăzut: casa de bani a fost spartă și colierul furat.

Edith Standerton rămase mută de uimire.

Pierderea colierului n-o afecta peste fire. Își dădu totuși seama că conta pe el mai mult decît ar fi crezut. Era un fruct menit să stingă setea în zilele rele. Și, după cum spunea Gilbert, zilele rele puteau veni pe neașteptate.

— N-avem ce face atunci, spuse Edith.

Ea nu-i făcu nici un reproș mamei ei și nu-i atrase atenția asupra incorectitudinii de a da în depozit ceva ce nu-i aparține, deoarece toate ar fi fost inutile.

— Ei bine, spuse doamna Cathcart, ce gîndești de asta?

Edith dădu din umeri.

— Ce pot să spun? Dacă s-a pierdut, s-a pierdut și pace... Casa nu dă nici o compensație?

Ea puse întrebarea fără nici o intenție vicleană; îi venise ideea că s-ar putea salva măcar ceva.

Doamna Cathcart îi aruncă o privire.

Oare blestematul de Warrell i-o fi spus ceva? Ea știa că el era prieten cu Gilbert. Ce rușine dacă ar fi fost așa!

— Mi-a oferit o mică compensație, însă insuficientă. Chestiunea încă nu-i tranșată, dar am să-ți comunic rezultatul cum am să-l am.

— Cît oferă?

Doamna Cathcart ezită și spuse apoi cu părere de rău.

— O mie de lire!

Ținăra femeie rămase încremenită. Niciodată n-ar fi bănuț că valoarea colierului era atît de mare.

— Ceea ce înseamnă bineînțeles, adăugă doamna Cathcart, șapte sute de lire din buzunarul meu și trei sute de la agentul de schimb.

Edith își zîmbi. « Șapte sute de lire din buzunarul meu » asta înseamnă « dacă ceri valoarea integrală mă despoi ».

— Trebuie deci să primesc trei sute de lire. Cred că ar fi bine să primim.

— Mai așteaptă, spune doamna Cathcart. Colierul poate fi găsit într-un fel sau altul. Ni se cere o descriere. Tu ce crezi?

Edith dădu din cap.

— Asta nu mi-ar plăcea de loc. S-ar putea pune întrebări și nu țin ca toată lumea să știe că colierul era al meu, sau că mama mea îl pusese amanet pentru datorii.

Era o nouă Edith. Doamna Cathcart o privi sever:

— Mi se pare că ceea ce spui tu este o impertinență.

— E posibil, mamă, dar ce să fac? Ce vrei să spun? Faptele sînt clare pentru tine cît și pentru mine. Colierul a fost furat și s-ar putea să nu mai fie regăsit. Ai prefera

să public pierderea mea sau slăbiciunea ta în speranța iluzorie de a regăsi o bijuterie, care se topește acum, poate, într-un creuzet, în timp ce pietrele sînt împrăștiate în toată lumea.

Mama îi răspunse ironic:

— Pari foarte bine documentată asupra bijuteriilor și hoților. Gilbert ți-a completat astfel educația?

— Într-adevăr el e; avem cîteodată niște conversații tare ciudate.

— Trebuie să fie foarte plăcute serile la voi, spune doamna Cathcart sculîndu-se și uitîndu-se la ceas. Îmi pare rău că nu mai pot sta dar sînt invitată la cină. Cred că nu ții să vii. E o masă fără ceremonie. La drept vorbind și tu erai invitată.

— Și Gilbert?

— Nu, nu tocmai. Am dat foarte clar să se înțeleagă că nu putem accepta vreo invitație decît dacă Gilbert nu era invitat...

Tinăra fată se sculase brusc în picioare și o furtună se adună în ochii ei.

— Nu prea înțeleg, spuse ea. Vrei să spui că faci înconjurul Londrei bîrfîndu-mi bărbatul?

— Bineînțeles, spuse doamna Cathcart. Nu cred că am făcut chiar înconjurul Londrei, dar am vorbit prietenilor mei, care se interesează de afacerile mele.

— N-ai fi avut dreptul să vorbești. E rușinos. Tu ai comis o greșeală și trebuie să-i suporti consecințele. Și eu m-am înșelat și-acum îmi suport soarta. Dacă regreti de a mă fi măritat cu un om care mă disprețuiește, nu crezi că eu regret și mai mult?

Doamna Cathcart izbucni în rîs:

— Te asigur că dacă nopțile-mi sînt tulburate de gînduri, desigur că nu-s și de acelea că bărbatul tău nu te iubește. Ceea ce mă chinuiește este gîndul că bărbatul tău este sărac în loc de-a fi bogătașul pe care-l credeam.

Ce gărgăune l-a îndemnat să renunțe la slujba de la Foreign Office?

— Ai face mai bine să-l întrebi pe el, îi propuse cu sîretenie Edith. Trebuie să pice dintr-un moment în altul.

Atît a fost de ajuns ca doamna Cathcart să plece cît mai repede.

Edith mîncă singură în seara aceea.

La început mesele acestea singuratice îi aduseră o mare ușurare. Dotată cu o vie inteligență, ea nu-și făcea iluzii asupra viitorului.

Își dădea seama că va sosi un moment cînd ea și Gilbert vor trăi în deplină armonie, deși lipsiți de sentimentele care leagă soții între ei. Ea consimțea să treacă anii de stagiu; ajutată de faptul că afacerile sau plăcerile lui Gilbert îi despărțeau cît mai mult.

Dar în seara asta, pentru întîia oară ea resimți singurătatea. I-ar fi plăcut să-l aibă lîngă ea, cu antrenul și vitalitatea lui.

În unele momente era vesel, fericit, astfel cum îl cunoscuse în zilele mai bune. În alte momente, teribile și deprimante, ea nu-l vedea deloc; se închidea în cabinetul de lucru și nu-l vedea decît pe furiș și din întîmplare. Ea își petrecu masa, gîndindu-se la toate acestea.

Lîngă ea, pe masă era o carte, dar nici n-o răsfoise măcar. Servitoarea strîngea tocmai după primul fel, cînd Edith ridică ochii tresărind:

— Ce-i asta?

— Ce anume, doamnă?

Edith auzea o muzică, o cadență ușoară, dulce, slab geamăt al unei tragedii melodioase.

Ea se sculă de la masă, se duse la fereastră și dete perdelele la o parte. În stradă, o tînră fată cînta la vioară. La lumina felinarului Edith recunoscă pe interpreta « Melodiei în fa ».

CAPITOLUL IX

EDITH FACE CUNOȘTINȚĂ CU CÎNTĂREAȚA

Edith se întoarse spre servitoare.

— Du-te și adu-mi imediat pe fata asta.

— Care fată, doamnă?

— Cea care cîntă în stradă... Du-te repede, n-o lăsa să plece.

Ea era decisă să lămurească taina. Poate că nu era prea cinstit față de soțul ei, dar își potoli temerile, spunîndu-și că astfel va putea, poate, să vină în ajutorul lui Gilbert.

Servitoarea reveni imediat, întovărășită de tînăra fată.

Era într-adevăr aceea pe care o văzuse în scara căsătoriei ei. În picioare, pe prag, ea-și privea gazda cu curiozitate.

— Vrei să intri? Ai cinat?

— Mulțumesc foarte mult. Nu cinăm niciodată, dar am luat un ceai substanțial.

— Vrei să iei loc un moment?

Tînăra fată acceptă, cu o grațioasă înclinare a capului. Vocea ei n-avea accentul străin la care se așteptase Edith.

Era desigur englezoaică și avea, în felul ei de a vorbi, un rafinament care-o surprinse pe Edith.

— Te-ntrebi desigur de ce te-am chemat? — îi spuse Edith.

Tinăra fată arăta două rînduri de dinți albi și perfecți.

— Cînd sînt chemată — surîse ea — sînt două motive: sau pentru a mi se plăti cîntecul sau pentru a mă ruga să încetez.

Ochii ei arătau o mare voiciune, un zîmbet îi lumina și-i transfigura fața.

— Am să le fac pe amîndouă, spuse Edith; dar aş vrea să-ți pun și o întrebare: îl cunoști pe soțul meu?

— Pe d. Standerton? Da, l-am mai văzut și i-am cîntat.

— Îți amintești o seară de iunie, întreabă Edith și inima-i bătea cu putere, cînd ai venit și ai cîntat sub aceste ferestre... o melodie oarecare?...

Tinăra fată dădu din cap.

— Desigur a fost o noapte memorabilă.

— De ce memorabilă? întreabă repede Edith.

— Pentru că de obicei bunicul meu cîntă pentru d. Standerton. Dar în seara aceea era bolnav. El răcise în ziua Derby-ului — fusesem udați pînă la piele de furtună la Epsom unde cîntasem — și am venit aici să-l înlocuiesc. N-aveam deloc poftă să ies în seara aceea, spuse ea cu un rîs amar, și mai ales nu pot suferi melodia aceea; dar totul era atît de romantic și misterios...

— Ce era atît de romantic și misterios? spuse Edith.

În momentul acela servitoarea aduse cafeaua și ea o servi pe vizitatoare.

— Cum te cheamă? o întreabă Edith.

— May Wing, spuse tinăra fată.

— Ei bine, May Wing, spune-mi tot ce știi, continuă Edith, întinzîndu-i ceașca, și crede-mă că nu simpla curiozitate mă-ndeamnă să te întreb.

— Am să vă spun totul, răspunse fata. Îmi amintesc data pentru că tocmai veneam de la Conservator unde-mi luasem lecția. Veți crede poate că aveam mijloacele necesare? Nu? Dar bunicul ține foarte mult la asta. Eram foarte obosită. Bunicul era întins pe chaise-longue. Locuim în Hoxton. Părea foarte plictisit. « May, îmi spuse el, aș vrea să faci ceva pentru mine astă-seară ». Desigur că eram bucuroasă să-l servesc.

Tinăra fată se opri brusc.

— Dar ce coincidență, spuse ea. Cred că am în buzunar dovada celor ce vi le spun.

Avea, agățată de talie o poșetă mică, făcută din stofa rochiei. Ea îl deschise și căută în el. Apoi scoase un plic.

— Nu vi-l arăt acum, vă spun mai întâi ce s-a petrecut . . . Bunicul, după cum v-am spus, părea foarte plictisit și mă întrebase dacă vreau să fac ceva pentru el, cunoscînd mai dinainte răspunsul. El îmi spuse: « Am primit o scrisoare din care nu înțeleg nimic » și-mi arătă acest bilet.

Tinăra fată îi întinse plicul.

Edith îl luă și scoase biletul pe care-l conținea, exclamînd:

— Dar e scrierea bărbatului meu.

— Da, spuse tinăra fată.

Ea avea ștampila din Doucester și conținutul era scurt. Era adresat bătrînului muzicant și spunea:

« Veți găsi anexat la aceasta un mandat de o liră La primirea prezentei, veți fi în fața casei d-lui Stan derton între orele 7 jum. — 8 și cîntați Melodia în fa de Rubinstein. Convingeți-vă că e acasă; în caz contrar veți veni și a doua zi să cîntați la aceeași oră, aceeași melodie ».

Asta era tot.

— Nu înțeleg nimic, spuse Edith. Ce o fi însemnînd oare?

Cîntăreața surise.

— Și eu aș vrea să știu. Sînt tot atît de curioasă ca și d-ta. Cred că e un defect comun al femeilor.

— Și nu cunoști pricina pentru care ați primit scrisoarea?

— Nu.

— Nici ce înseamnă?

Tînăra fată dete din nou din cap.

Edith privi plicul și controlează ștampila. Avea data de 24 mai.

— 24 mai, repetă ea. Stai un moment... și fugi în camera ei. Din biroul deschis în fugă ea scoase un mic carnet roșu pe care-și notase micile evenimente ale vieții ei petrecute în Portland Square. Ea-l deschise la data de 24 mai. Nu erau decît două însemnări. Una cu privire la o rochie nouă iar a doua foarte clară:

« G.S. a venit la ora șapte și a rămas la masă. Părea foarte distrat și plictisit. Plecat la ora zece. Seară deprimantă ».

Ea privi din nou plicul. Pe ștampilă era tipărit « Doncester 7,30 ».

Deci scrisoarea fusese pusă la cutie la o distanță de două sute patruzeci de km la o jumătate de oră după sosirea lui Gilbert în Portland Square.

Cobori foarte încurcată în sufragerie dar își ascunse agitația față de tînăra fată. Spuse surîzînd:

— Trebuie totuși să încurajez artele, — și-i dădu fetei o monedă mare.

— E prea mult, protestă viorista.

— Nu, ia-o, te rog. Mi-ai dat mult de gîndit. D. Stander-ton a mai vorbit de acest incident?

— Nu, nici nu l-am mai revăzut decît odată, în treacăt, de pe imperialul unui omnibus.

Peste cîteva clipe, fata părăsi casa.

Edith gîndi că acum avea un subiect de meditație.

Ce concluzie să tragă?

Înlănțuirea de fapte era foarte stranie.

Căută să-și amintească împrejurările. Își aminti că Gilbert fusese foarte distrat în seară aceea. Nervozitatea lui era vizibilă; ea observase că mâinile îi tremurau și atrăsese chiar atenția mamei ei.

Pe de altă parte, dacă îl aștepta pe cîntăreț și știa ce o să-i cînte, de ce fusese atît de impresionat? Nu era nici poem, nici actor.

N-avea nimic teatral în comportament.

Era un om căruia-i plăcea muzica, mai mult ca totul pe lume, afară de nevastă.

Ea se înduioșă făcînd această observație.

Pe atunci el o iubea, indiferent ce sentimente nutrea acum, și dragosea unui om puternic nu se irosește ușor, nici nu se distinge cu un cuvînt.

De cînd se căsătoriseră el nu mai deschisese pianul. Cu toate că era abonat la toate ședințele muzicale ale Londrei, nu mai asistase la nici una, nici nu mai fusese la Operă. Clipa cînd auzise Melodia în fa părea să fie însemnat sfîrșitul unei epoci fericite din viața lui.

Edith sugerase într-o zi că ar putea merge la un concert la care toți melomanii Londrei trebuiau să ia parte.

« Poate ai vrea tu să te duci? îi răspunse scurt. Eu voi avea cam mult de lucru în seara aceea ». Și asta, după ce-i spusese, nu o dată ci de zeci de ori, că muzica exprima pentru el întreaga lume intelectuală și sentimentală, mai clară decît limbajul vorbelor.

Care era secretul? Ea fu cuprinsă de-o energie nouă, de dorința de a afla... de a împărți mai mult viața cu Gilbert. Ce legătură există între această melodie și brusca schimbare suferită de el? Ce legătură avea cu viața obositoare pe care o ducea în ultimul timp? Și de ce demisia de la Foreign Office și de la cluburi?

Ea era convinsă că toate se legau între ele și decise să străbată misterul.

Ignoranța ei o oprea să-l ajute pe Gilbert. Ea înțelegea din instinct că ar fi fost inutil să-l întrebe. Făcea parte din acei oameni care-și conduc singuri barca.

Dar era nevasta lui și-i datora ceva. Ea adusese nenorocirea în casa lui; ea trebuia să caute acum să-i vină în ajutor. Îi trebuiau bani.

Se așază și scrie câteva cuvinte mamei ei în care-i spunea că primește cele trei sute de lire oferite de agentul de schimb; ba dădu chiar să se înțeleagă că în cazul când afacerea n-ar fi imediat tranșantă, ea-l va vedea pe d. Warrell pentru a grăbi negocierile. Citise într-un ziar de dimineață reclama unui detectiv particular și se gândi un moment să recurgă la serviciile lui. Dar ce talente aveau acești detectivi pe care ea nu le avea? Era nevoie de o pregătire specială ca să te poți servi de creerul și de posibilitățile tale?

Ea-și găsi un scop existenței: să lămurească misterul care învăluia persoana soțului ei. Se simți inviorată gândindu-se la hotărîrea luată.

— Ar trebui să-ți găsești o ocupație, îi spusese Gilbert într-o zi.

Ea surise și se întrebă ce-ar gândi el despre noua ei ocupație.

Micuța casă din Hoxton, în care locuiau May Wing și bunicul ei se găsea într-o stradă liniștită, locuită mai mult de meșteșugari. Cu toate că era mică, locuința era mobilată cu mult gust. Mobilele erau vechi în sensul bun și agreabil al cuvîntului.

Bătrînul Wing se odihnea, înfundat într-un fotoliu, lângă sobă, în odaia care servea în același timp de bucătărie și sufragerie. May cosea.

— Draga mea, spuse el cu voce dulce, cred că ar fi mai bine să nu mai pleci astăseară.

— De ce, bunicule? întrebă fata fără să-și ridice ochii de pe lucru.

— E poate cam egoist din partea mea, dar nu vreau să rămân singur. Aștept un oaspete.

— Un oaspete?!

Era un lucru foarte rar în Pex-ton Street nr. 9. Singurul vizitator cunoscut era agentul care venea în fiecare luni dimineața, pentru chirie.

— Da, spuse bunicul ezitând. Ți amintești desigur de acest domn. L-ai văzut nu de mult.

— E domnul Standerton?

— Nu, nu d-nul Standerton; dar îți amintești poate pe domnul care te-a ajutat, la Epsom, să ieși din inghesuială, după o cursă.

— Într-adevăr, îmi amintesc.

— Îl cheamă Wallis și l-am întâlnit azi din întâmplare?

— Wallis?

Bătrînul Wing tăcu un moment, apoi întrebă:

— Crezi, draga mea, că am putea lua un chiriaș?

— O, nu! protestă fata, te rog!

— Găsesc că chiria e cam scumpă și acest domn Wallis ni se pare un om liniștit, care nu ne-ar aduce tulburări.

Fata nu era de loc mulțumită.

— Aș prefera să nu-l luăm. Sînt sigură că putem cîștiga destui bani pentru a întreține casa fără a lua un chiriaș. E greu totdeauna cu un chiriaș. Și poate s-ar supăra d-na Gamage.

D-na Gamage era o vecină bătrînă care venea să ajute în fiecare dimineață.

Văzînd că bunicul ei se întunecă, ea se apropie de el, îl sărută pe frunte și-i spuse:

— Nu te necăji, bunicule dragă, dacă vrei să ai un chirieș, îl vei avea! . . . La drept vorbind, n-ar fi rău să ai pe cineva care să-ți țină tovărășie cît sînt eu plecată de acasă.

Se auziră bătăi în ușă.

— Trebuie să fie vizitatorul nostru, spuse ea mergînd să deschidă. Îl recunoscui îndată pe domnul care apărui în ușă.

— Pot intra? Vroiam să-l văd pe bunicul d-tale pentru o afacere. Sînteți desigur domnișoara Wing?

Ea dădu din cap și spuse:

— Intră, — și apoi îl conduse în bucătărie.

— Nu vreau să vă plictisesc prea mult . . . Nu, mulțumesc, voi sta în picioare. Aș vrea să găsesc o cameră liniștită pentru un prieten de-al meu. E un om foarte liniștit, sobru care pleacă de acasă aproape toată ziua și de multe ori și noaptea. El surise. Este . . . și ezită. Este un șofer de taxi, pentru a spune adevărul, dar lui nu-i place s-o spună pentru că a cunoscut . . . timpuri mai bune.

— Nu avem decît o odaie mică liberă. Vreți s-o vedeți? spuse May.

Ea îl conduse la camera mușafirilor care le servise să adăpostească, foarte rar, unii mușafiri în trecere. Odaia era cochetă și îngrijită și George Wallis se declară mulțumit.

— N-aș dori nici pentru mine ceva mai bun.

El le oferi o chirie mai mare decît i se ceruse și ținu să plătească chiria pe o lună înainte.

— I-am spus să vină. Ar fi trebuit să fie aici. Îmi permiteți să-l aștept.

Nu așteptă mult. Peste cîteva minute sosi noul chirieș. Era un om voinic, cu o frumoasă barbă neagră. Tăcut și închis, avea calități prețuite la un chirieș.

Wallis își luă rămas bun de la bătrîn și fată și plecă întovărașit pînă-n capul străzii de protejatul său pe care-l chema Smith.

El trebuie să-i spună ceva foarte important. Pe cînd îndreptau încet spre marea stradă din Hoxton, el îi spuse:

— Ți-am găsit această casă, Smith, pentru că locul e retras și aproape sigur. Gazdele sînt oameni respectabili și nimeni nu te va supăra.

— Ești sigur, cel puțin că nu voi fi supărat? întrebă Smith.

— Pentru moment, e sigur, mai tîrziu, însă, depinde de împrejurări... Sînt îngrijorat.

— Ce te îngrijorează?

George Wallis rîse nervos.

— Ce întrebare prostească! N-ai observat ce s-a întîmplat? Cineva s-a amestecat în afacerea noastră.

— Ei bine, de ce n-o părăsim? spuse celălalt liniștit.

— S-o părăsim? Cum? Dragul meu, știu că în 12 luni am adunat destule bunuri mobile încît să ne putem retrage. Dar care din noi ar vrea să renunțe în acest moment?... Ne trebuie cel puțin un an ca să ne scăpăm de obiecte!

— Nici nu știu exact unde sînt, spuse Smith, surizînd.

— Numai eu știu, spuse Wallis, încruntînd sprîncelele și tocmai asta mă preocupă. Simt că toată răspunderea apasă asupra mea; Smith, sîntem supravegheați de aproape.

Celălalt surise:

— Nu văd nimic extraordinar în asta. Dar Wallis era serios.

— Pe cine bănuiești?

George tăcu un moment.

— Nu bănuiesc, știu. Acum cîteva luni pe cînd Wallis și cu mine operam la Hatton Garden am fost întrerupți de sosirea unui personaj misterios care m-a privit deschizînd casa și apoi a dispărut. Pe atunci n-avea o înfățișare ostilă și nu părea să aibă vreun plan. Azi, pentru un motiv pe care nu-l cunosc, lucrează contra noastră. Iată omul pe care trebuie să-l descoperim numaidecît...

— Dar cum? Pune un anunț la Mica publicitate conceput astfel: Dacă d-nul care urmărește pe domnul Wallis vrea să-și arate identitatea, faptul nu va avea nici o urmare.

— Fii serios. Trebuie să descoperim cine este. Vom găsi cum să-l atragem în cursă. Dar pentru moment, singurul lucru pe care-l putem face și pentru liniștea mea, este să ne întîlnim cu toții și să îl împărțim. Am face bine să ne întîlnim.

Smith aprobă:

— Cînd?

— Astă seară. Veniți la...

El cită numele unui restaurant de lîngă Regent Street. Coincidență bizară. Acesta era restaurantul unde Gilbert mîncă de obicei, singur.

CAPITOLUL X

COLIERUL

Doamna Cathcart fu foarte surprinsă primind o invitație la masă. Tocmai trimisese ficei sale un cec de 300 lire, pe care-l primise de la agentul de schimb; dar scrisorile se încrucișaseră și n-aveau nici o legătură.

Nu decise imediat ce trebuia să facă căci nu știa încă în ce termeni trebuia să rămână cu ginerele ei.

Dar, cu toate defectele, ea nu era lipsită de îndemânare. Își dote seama că nu câștiga nimic refuzînd, pe cînd în caz contrar ar fi putut avea vreun beneficiu.

Prezența d-lui Warrell îi cauză o surpriză și puțină încurcătură; dar acu, nu mai avea de ce să se simtă prost, căci fiica ei știa totul.

Ca de obicei, ea îl acapară pe Warrell, cum se întîlniră în salonul casei din St. John's Wood.

Masa fu animată. Gilbert se arată o gazdă desăvîșită; părea că re trăiește în el ceva din veselia lui de odinioară. Warrell, amintindu-și de vorbele d-nei Cathcart, urmărea să găsească vreo disensiune între soți; și căuta în același timp să observe, conform insinuărilor doamnei Cathcart, dacă ceva schiopăta în afacerile lui Gilbert.

Leslie Frankfort, invitat și el și întrebat de asociatul său, nu putuse să-l lămurească sau să-i împrăstie neîncrederea.

Leslie Frankfort nu știa mai mult decât Warrell. Avu însă satisfacția să constate că nu erau perspective de ruină grabnică în casa amicului său.

Masa fu desăvârșită. Felurile erau rare și alese de un epicurian, căci Gilbert, o ajutase pe soția lui.

Ca la orice dineu, conversația trecu, fără vreun interes, prin toate chestiunile la ordinea zilei și se ajunse la un moment dat la uimitoarea serie de furturi comise de curînd la Londra. Doamna Cathcart, făcînd aluzie la furtul din casa de fier a lui Warrell, era normal ca discuția să se îndrume pe această cale.

— Trebuie să mărturisesc cu părere de rău că n-avem nici un indiciu, spuse d. Warrell, dînd din cap. Poliția se ocupă de chiestune, dar mi-e teamă că n-o să găsim niciodată vinovatul sau vinovații acestui furt.

— Și chiar dacă i-ați găsi, nu știu dacă ați cîștiga mare lucru, spuse Gilbert liniștit.

— Nu știu, spuse celălalt cu ezitare. Am putea poate să ne recăpătăm bijuteriile.

Gilbert Standerton se opri brusc și exclamă:

— Cum? Bijuterii?

— Ai uitat, Gilbert; interveni Leslie. Ți-am spus că aveam în casă un colier aparținînd unei doamne, o jucătoare care este clienta noastră.

Fiindcă Warrell îi făcuse semn, el se opri brusc. Jucătoarea se roșise și arunca priviri furioase tînărului indiscret.

Apoi le spuse acru:

— Colierul era al meu.

— Așa? făcu Leslie și nu mai scoase o vorbă. Gilbert în loc să se amuze de încurcătura prietenului lui, rămase gînditor și apoi repetă:

— Un colier ! Ce curios ! . . .

— Al meu, repetă doamna Cathcart. Îl credeam în siguranță la Warrell. După cum vezi precauțiunea n-a prea servit.

Warrell nu mai știa cum să se scuze. El era tare încurcat.

Tinărul care-și datora situația preponderentă în afacerea lor, datorită numai acțiunilor lăsate de tatăl său, îl plictisea grozav.

— Și cum era colierul ? întrebă Gilbert. Nu i-ai citit descrierea.

D. Warrell care presimțea că clienta lui își va pierde răbdarea, îi veni în ajutor :

— Nici n-a fost vreo descriere. Vroiam ca afacerea să rămână secretă și să nu se împrășteie prin ziare.

Edith încercă cu mult tact să schimbe subiectul discuției, și peste câteva minute toți discutau o chestiune care rămîne veșnic actuală : problema religioasă.

Trebuie să spunem în treacăt că doamna Cathcart trecea drept foarte religioasă. Ea era în fruntea unui grup care respecta cu rigurozitate ritualurile. Dacă mai spunem că d. Warrell era pur liberal, Leslie complet sceptic avem elementele unei discuții care, într-o lume mai simplă s-ar fi terminat cam furtunos.

Cu tot leacul cam tare, Edith se simți mult mai bine. Decît să vadă pe tapet extravaganțele mamei sale, ea ar fi preferat să accepte separația Bisericii din țara Galilor sau chiar a Bisericii Angliei.

Dineul se termină într-un mod plăcut, cu toată ariditatea subiectului, dogmatismul doamnei Cathcart, atacurile lui Leslie și toleranța domnului Warrell.

— Sînt silit să vă părăsesc, spuse Gilbert.

Era aproape zece și el își prevenise soția că avea o întîlnire.

— Desigur că faci gazetărie acuma, spuse Leslie. Nu-i așa că te-am văzut într-o seară în Fleet Street? Gilbert răspunse cu un nu foarte sec.

— Atunci e dublul său!

Edith nu-și întovărășise invitații în salon. Înainte de masă Gilbert o rugase, ezitînd, să-i prepare niște sandviciuri.

— Am să lipsesc, poate, mare parte din noapte... Trebuie să mă duc la Brighton, să văd pe cineva.

Ea îl întrebă îngrijorată:

— Ai să fii plecat toată noaptea?

El dete din cap:

— Nu, am să revin pe la ora patru.

Ea ar fi putut să-și spună că era o oră foarte curioasă pentru a vedea oamenii; dar nu făcu nici o observație.

Cînd invitații urcară în salon, Edith își aminti de sandviciuri și se duse să vadă dacă bucătăreasa le preparase.

Le înveli, le puse într-o cutioară și reveni în vestibul. Pardesiul lui Gilbert era în cuier. Edith vru să pună pachetul într-un buzunar, dar cum un jurnal o împiedica, ea îl trase afară. Dar mai era ceva. Ea crezu că erau niște fărîmituri și vru să le scoată, zîmbind de neglijența soțului.

Ea apucă obiectul și-l scoase afară.

Fața i se descompuse.

Trecu în podul palmei colierul ei de diamante, sub lumina vie a electricității.

O clipă toate se clătinară în fața ochilor apoi își recîștigă cumpătul.

Colierul ei!

Nici o îndoială: ea-l suci și răsuci între degetele ei tremurătoare.

Unde-l găsisse? De unde-l avea?

Îi trecuse prin cap un gînd, dar atît de îngrozitor încît nu îndrăznea să-l exprime.

Gilbert, spărgător ! Ce absurditate ! Ea încercă în zadar să suridă. Aproape regulat el lipsise de acasă, când se comiseseră toate spargerile.

Auzi pași pe scară, ascunse colierul.

Era Gilbert. El nu putea să-i vadă fața.

Edith îl strigă pe nume dar pe un ton care-l făcu să tresară.

El se întoarce și întrebă :

— Ce s-a întâmplat ?

— Vrei să vii un moment în sufragerie ?

Vocea Editheii părea ca și cum ar fi vorbit altă persoană.

El intră în sufragerie. Masa era încă acoperită de resturile dineului. Lumina lămpii cădea pe o dezordine simpatcă alcătuită din flori, pahare și argintărie.

După ce închise ușa în urma lui, el întrebă :

— Ce s-a întâmplat ?

Scoțind colierul la iveală ea spuse numai atît :

— Asta !

El o privi și nici un mușchi nu-i tresări pe față.

— Asta, dar ce-i asta ?

— Colierul meu !

— Colierul dumitale ? spuse el cu o voce indiferentă.

Cel pe care mama dumitale l-a pierdut ?

Ea dădu din cap, fără să vorbească.

— Ce curios !

El întinse mîna, luă colierul și examinează deaproape diamantele.

— E colierul dumitale ? Curioasă coincidență.

— De unde-l ai ? întrebă Edith.

El nu răspunse, dar o privi aspru, fără expresie și care oprea orice bănuială.

— De unde îl am ? spuse el liniștit. Cine ți-a spus că-l aveam ?

— Ți l-am găsit în buzunar, spuse ea abia respirînd.

După o lungă tăcere, el răspunse:

— L-am găsit.

El își dădu singur seama că răspunsul era nesigur și lipsit de încredere.

Ea repetă întrebarea:

— Nu mai nega că-l aveai în buzunar sau că nu știai de el? Cum l-ai căpătat?

— Nu sînt dispus să-ți spun... Îți închipui că l-am furat? Că sînt un hoț?

El surîse dar gura avea un rictus amar.

— Îți citesc asta în ochi, continuă el. Astfel îți explici lipsurile mele de acasă și demisia mea de la Foreign Office.

Apoi rîse tare.

— Ei bine, e adevărat!... Nu e tocmai spargere... Îți jur, adăugă el ironic, că n-am spart în viața mea o casă de bani. Îți dau cuvîntul meu de onoare că n-am furat niciodată nici cel mai mic lucru din...

El se opri din teama de a spune prea mult.

Dar Edith se agăța de spusele lui.

— E adevărat! Nu-i așa că e adevărat? spuse ea cu pasiune. E stupid din partea mea, e o prostie, e perfid, vulgar și orice vrei, ca să bănuiesc un asemenea lucru, dar aparențele... totul mă făcea să cred, nu?

— Totul, admise el cu seriozitate.

— Nu vrei să-mi spui de unde-l ai? îl rugă ea.

— Ți-am spus că l-am găsit și e adevărat. Că aveam intenția... — El se opri — Era... L-am găsit pe o șosea, la țară.

— Și faptul nu te-a mirat? N-ai anunțat poliția?

El dete din cap.

— Nu, nici nu m-a mirat, nici n-am anunțat poliția. Aveam intenția, dealtfel, să-l înapoiez, pentru că, în fond, bijuteriile nu mă interesează.

Ea rămase cam încurcată:

— Nu te înțeleg, Gilbert. Numai ce-ți aparține prezintă interes, nu-i așa?

— Depinde . . . În cazul de față însă îți dau cuvântul că îl adusesem acasă cu intenția să-l trimit prefectului de poliție. Dacă vrei, crezi. Iată motivul pentru care am fost atât de mirat când am auzit că mama d-tale pierduse un colier, când eu tocmai găsisem unul.

Se uitau unul la celălalt. Gilbert se juca mașinal, cu colierul.

Ea rupse tăcerea:

— Ce trebuie să facem acum? Nu știu ce să spun. Dacă l-ai trimite poliției? . . . Dar, adăugă ea brusc, dezolată, e ca și cum ar fi furat trei sute de lire.

— Trei sute de lire! spuse Gilbert — apoi privind bijuteria adăugă:

— Face mai mult de trei sute de lire.

Ea îi explică atunci pe scurt, cum se pierduse colierul și cum ajunsese în mâinile lui Warrell.

— Sunt mulțumit să aflu că mama dumitale e vinovată. Mi-era teamă că l-ai pierdut la joc.

— Și ți-ar fi părut rău?

— Întrucâtva. E destul un jucător în familie.

— Joci mult, Gilbert?

— Puțin.

— Nu, nu puțin. Și jocul la Bursă tot joc e.

El răspunse cam brutal:

— Încerc să câștig bani pentru d-ta.

Era pentru prima oară că vorbeau astfel și văzu că o jignise.

— Te rog să mă ierți. Sunt o brută. Nu voiam să te jignesc. Căutam să mă apăr de nedreptatea aparențelor.

— Vrei să oprești colierul sau îl iau eu?

— Am să-l iau . . . Dar n-ar fi bine să spui poliției unde l-ai găsit? S-ar mai putea găsi și alte obiecte prin împrejurimi.

— Nu cred, — răspunse el zîmbind. Nu țin să-mi atrag furia bandei. Sînt convins că e o bandă dintre cele mai puternice și mai puțin scrupuloase. Este aproape zece jumătate. Trebuie să plec.

El îi întinse mîna și ea o reținu ceva mai mult.

— La revedere și noroc, oricare ți-ar fi îndeletnicirea.

— Mulțumesc, îi răspunse Gilbert.

Ea se îndreptă spre invitații ei. Situația nu era mai limpede. Era sigură că Gilbert spunea adevărul, totuși exista o reticență în vorbele lui. Nu se îndoia cînd el i-a spus că n-a furat niciodată de la... de la cine? Era hotărîtă mai mult ca oricînd să dezlege misterul. După plecarea invitaților, ea scrisese mai multe scrisori. Abia în zori urcă în camera ei. Tocmai se culcase, cînd auzi pasul lui Gilbert. Ciuli urechea.

În trecere, el bătu la ușa și spuse:

— Noapte bună!

Ea îi răspunse:

— Noapte bună!

Auzi ușa închizîndu-se încet, apoi după o jumătate de oră îl auzi stingînd lampa.

Abia atunci se strecură din pat, luă o haină și coborî încet scara. Poate mai găsea pardesiul în vestibul.

Îi trecu prin cap ideea nebunească, fantastică de a căuta o nouă dovadă care s-o ajute în căutarea adevărului. Dar buzunarele erau goale.

Mîinile îi atinseră mîneca: simțind că era umedă, crezu că plouă. Revenită în cameră, închise ușa ușor și se uită pe geam.

Dimineța era luminoasă și strada uscată. Deodată își privi mîinile și le văzu acoperite de sînge.

Ea coborî din nou și aprinse lampa în vestibul.

Mîneca era pătată... Mici pete curseseră și pe scară. Luîndu-se după urme, ajunsese la ușa lui Gilbert și bătu.

El întrebă imediat:

— Cine e?

— Eu sînt. Aș vrea să te văd.

— Sînt tare obosit.

— Te rog, lasă-mă să intru. Vreau să te văd.

Încercă să deschidă, dar ușa era închisă cu cheia. Apoi auzi patul scîrțîind, semn că se scula. Peste o clipă se auzi zăvorul și se zări lumină prin crăpătura ușii.

Gilbert apărură în ușă, aproape complet îmbrăcat.

— Ce ai la braț?

Brațul îi era bandajat.

— Nu e nimic grav. M-am rănit...

— Cum te-ai rănit?

Era la capătul puterilor. Ar fi voit să afle că accidentul fusese provocat de-o ciocnire de taxiuri sau altceva asemănător. Dar el nu răspunse nimic.

Ea îi ceru să-i vadă rana. El refuză, dar la insistențele ei, își desfăcu bandajul și-i arătă o rană mică urîță și prea neregulată pentru a fi fost făcută de un cuțit sau o bucată de sticlă. Lîngă cot mai era o rană de mărimea unei monede de cincizeci de bani.

S-ar spune că e rană provocată de-un glonte, care a alunecat de-a lungul brațului și a atins din nou cotul.

El nu răspunse.

Edith luă apă caldă din baie, spălă brațul, unse rana cu o alifie și-o pansă cît putu mai bine.

Ea nu-l mai întrebă pe Gilbert cum și de cine fusese rănit. Nu era nici ora nici locul nimerit spre a discuta chestiunea aceasta.

— Ai fi fost foarte bună infirmieră, îi spuse Gilbert.

— Și d-ta ai fi fost un om admirabil, îi răspunse ea șoptit; dar mi-e teamă că eu ți-am stricat viața.

— Înlătură astfel de idei. Un om este ceea ce vrea.

Poate că știi proverbul: de un rău făcut în doi, trebuie să răspunzi singur. Chiar dacă ai fi avut o parte

în orientarea vieții mele actuale, primul, deci singurul responsabil sînt eu.

— Nu sînt deloc convinsă.

Ea îi confecționase o eșarfă, pentru a-i susține brațul.

— M-ai luat de soție pentru că mă iubeai. Îmi aduceai tot ce poate fi mai de preț pentru o femeie normală și sperai să-ți răspund la fel. Dar eu nu ți-am dat nimic. Ba, mai mult, te-am umilit din primul moment, spunîndu-ți pentru ce te luasem. Ai doar satisfacția îndoielnică că-ți port numele. Ești poate obsedat de ideea că trăiești lingă o ființă care-ți pîndește orice gest. N-am oare responsabilitatea mea?

După o lungă tăcere, ea adăugă:

— Am să fac oricînd, orice ai să-mi ceri.

— Vreau să fii fericită; asta-i tot ce-ți cer.

Vocea lui avea rezonanța dură și metalică pe care ea o mai observase altădată.

Ea roși. Făcuse o nouă efortare pentru a vorbi și el o respinse. Și ea credea că Gilbert avea dreptate.

Edith plecă și se revăzură abia dimineața, la cafea. După un schimb de cuvinte politicoase începură să răsfoiască ziarele.

Edith citea atent; reciti de două ori o coloană care părea s-o intereseze în mod deosebit, pe urmă însă lăsă jurnalul din mînă.

— Noaptea trecută spărgătorii au despuiat Banca Provinciilor de Nord.

— Tocmai asta citem și eu, spuse el fără să-și ridice ochii.

— Și că unul a fost atins de un glonte tras de gardianul băncii.

— Am văzut și asta.

— Un glonte, spuse ea privind brațul bandajat. El înclină capul.

— Cred că jurnalul meu e mai recent decât al dumitale. Tipul e mort. I s-a găsit corpul într-un taxi. Ziarul nu-i dă numele dar pot să te informez că e vorba de un simpatic domn cu tenul proaspăt, anume Persh. Sărmanul!. . . Dar e drept la urma urmei.

— De ce? întrebă ea.

— El mi-a făcut rana de la braț, spuse Gilbert cu un surâs amar.

CAPITOLUL IX

AL PATRULEA

În seara micului dineu dat de Gilbert Standerton, șoferul cu barbă neagră, care se dusesese să ia instrucțiuni în casa vecină cu Charing Cross Road, veni în fața casei nr. 43, cu se opri și fu luat în urmărire de detectivul de serviciu. El intră în casă, stătu cinci minute, apoi ieși și porni la drum.

La un semn al detectivului, peste zece minute, trei agenți din brigada mobilă vizitară casa și se lămurii misterul șoferului.

Într-adevăr ei găsiră, în loc de George Wallis, pe șoferul cu barbă neagră care se distra citind un roman confortabil instalat în salonul primului etaj. Îl duseră la comisariat.

— E foarte simplu, explică inspectorul Goldberg. George Wallis aștepta șoferul, grimat aidoma cu acesta. La sosire, șoferul deschide ușa, intră și o închide în urma lui. Wallis o deschide, iese și se duce. Toți cei care stați de pază, vă închipuiți că e același șofer.

El se întoarse către prizonier.

— Ce aveți de gând să faceți? întreabă omul cu barbă.

— Mi-e teamă că nu ne poți servi la nimic, spuse Golberg cu ușor regret. Ai permis de conducere?

— Te cred că da, răspunse vesel șoferul.

— Te pot aresta pentru complicitate cu bandiții.

— E greu de dovedit, răspunse bărbosul, și mai greu încă să obții o condamnare. Pe de altă parte, asta te va împiedica să-l arestezi pe George.

Inspectorul nu mai putu afla nimic. Dar ca să se convingă, reveni în Charing Cross unde, cum era de așteptat, îl găsi pe George Wallis nu în pat, dar în pijama și papuci.

— Dragă prietene, spuse Wallis cu aer plictisit, n-o să mă lăsați niciodată în pace? Chiar când duc o viață cinstită, trebuie să mă urmărească trecutul meu?

— Lasă astea, George, mormăi Goldberg. Te-am căutat toată seara. Unde ai fost?

— La cinema, urmărind cu interes, aventurile unui tânăr, cinstit și sărac funcționar de bancă, care vrea să se însoare cu fiica directorului. Am văzut cow-boy și polițiști călărind prin cîmpie. Am simțit toată gama emoțiilor așteptate de la firma cu adevărat morale.

— Vorbești prea mult, îi spuse inspectorul.

El îl părăsi, pe Wallis, care abia își stăpînea căscatul; dar abia se închise ușa și Wallis, își scoase pijamaua și papucii rămînînd îmbrăcat din cap pînă în picioare.

El urmări de la fereastră micul grup de detectivi. Aceștia schimbară cîteva cuvinte, pe urmă se îndreptară spre capătul străzii. Bănuî că aici vor face o nouă stație și apoi unul din ei va reveni să păzească ușa. De aceea, mai înainte ca ei să fi ajuns în capul străzii, el părăsise casa, mergînd în direcție contrară.

Puțin după unsprezece se întîlni la stația Chalk Farm cu ceilalți doi tovarăși. De aici li se pierdu orice urmă. Atît reușise inspectorului Goldberg să reconstituie din mișcările lui Wallis.

Îi trebuise un mare efort și numeroase ipoteze căci echipa se pricepea să-și încurce urmele.

Trei oameni atacă, puseră în căluș și legară la miezul nopții pe paznicul Băncii Provinciilor de Nord, pe cînd acesta urca scările subsolului. Ei îl puseră în imposibilitatea de a opune vreo rezistență sau de a striga, fără a-i face totuși vreun rău. După ce-l închiseră în biroul subdirectorului, coborîră la subsol.

— O să fie cam greu, spuse Wallis plimbînd o lumină pe grilajul care păzea intrarea în tezaur.

Persh, cel mai gras dintre ei, dădu din cap.

— Grilajul nu contează, îl deschid eu.

— Bagă de seamă la sonerii, Callidino, spuse Wallis.

Micul italian era expert în recunoașterea dispozitivelor de alarmă. El observă atent ușa apoi afirmă cu siguranță în voce:

— Nu e nici una aici.

Persh, cel mai bun lăcătuș din lume, începu lucrul și, peste un sfert de oră, grilajul era deschis. Dincolo de grilaj, în fundul culoarului se afla o ușă simplă, verde, netedă care făcea inoperante instrumentele aduse. Încuietoarea era și ea deosebită căci în loc de a fi pusă la suprafața ușii, ea era închisă în interiorul unei cutii de oțel așezat deasupra. Foalele fură puse în acțiune. Wallis avea planul ușii, stabilit la scară și știa cu precizie punctul vital al blindajului. Lucrau de o oră și jumătate, cînd Persh se opri brusc.

— Ce s-a întîmplat?

Fără a schimba vreo vorbă, cei trei oameni, cu Persh în frunte, străbătură din nou culoarul și urcară scara care dădea în holl-ul parterului. Cînd Persh ajuns în capul străzii răsună un foc care-l făcu să se clatine. Văzînd umbra lui pe perete, crezu că e cineva străin și trase.

— Idiotule, îi spuse Wallis, o să fim înconjurați.

Răsună un nou foc și de data asta, își dădură seama de unde venea atacul, Wallis îndreptă lumina lămpii spre birou. Paznicul pe care ei îl legaseră se târa spre ei, înarmat cu un revolver. Wallis stinse lampa, când acesta se pregătea să tragă din nou.

— Repede afară, strigă el.

Wallis opri un taxi și dădu ordine deslușite, fără nici o grabă, pe când Callidino îl ajută pe Persh să urce în mașină. Când taxiul porni, Persh căzu într-un colț.

— Ești atins? — întreabă Wallis îngrijorat.

— Sunt curățat, — murmură rénitul.

George îl examinează atent și tresări. Apoi se aplecă spre ușă.

— Ce vrei să faci? îl întreabă Persh, cu voce slabă.

— Să te duc la un spital.

— Nu e nevoie! Nu mai expune toată banda, pentru că eu tot sunt curățat. Nu pot...

El nu mai avu putere să termine, mușchii i se destinseră și alunecă pe dușumea.

El îl ridică.

— Doamne, spuse Wallis, e mort!

Într-adevăr Persh, omul jovial, părăsise lumea aceasta.

Reporterul lui Daily Monitor scria:

Spargerea de la Banca Provinciilor de Nord continuă să suscite cele mai variate comentarii.

Anchetatorii au făcut unele descoperiri interesante. Este sigur că răufăcătorii au fugit în modul acesta... (aici urma descrierea exactă a fugii lor). Ceea ce-i însă mai interesant din toate e faptul că poliția poate afirma că mai era un al patrulea în bancă. Prezența lui nu-i explicată. Acest personaj pare să nu fi luat parte la spargere. El asista desigur neștiut de ceilalți. Paznicul,

căruia i-au luat un interviu s-a arătat foarte discret, în interesul cercetărilor; dar a confirmat zvonul după care al patrulea personaj n-ar fi avut intenții ostile, cel puțin în ce-l privește pe el. Se pare că paznicul fusese legat la repezeală de hoți și călușul era cît pe ce să-l asfixieze.

Era cît p-aci să moară cînd al patrulea individ intrînd, îi desfăcu călușul. Este sigur că acesta nu făcea parte din prima bandă de spărgători.

S-ar crede că două bande independente operau în aceeași noapte la bancă. Oricine ar fi, trebuit aduse omagii omeniei celui de al patrulea.

Va să zică, asta era! Wallis citi darea de seamă, fără supărare. Cu toate că seara se terminase atît de prost, el era totuși mulțumit.

— Nu mi-aș fi iertat-o niciodată dacă aș fi pricinuit moartea gardianului.

Ochii îi erau obosiți și fața palidă. Seara fusese extrem de obositoare. Stătea singur cu Callidino, în biroul lui.

— Mi-e teamă că bătrînul Persh are să ne vîndă.

— Cum Persh? întreabă celălalt.

— Șoferul de taxi va recunoaște că l-am întovărășit. Mă mir că poliția n-a venit pînă acum. Ar fi inutil să fugim... Știi că nimeni nu poate scăpa poliției engleze, odată cunoscut? E mai simplu, deci, s-așteptăm evenimente.

— Cine e al patrulea? întreabă Callidino.

— Sînt sigur că e misteriosul nostru străin, spuse Wallis îmbufnat. Dar cine dracu o fi? N-am omorît pe nimeni pînă acum, dar îmi va fi foarte greu să mă opresc, dacă-l descopăr. O să trebuiască să împărțim prada — adăugă el după o clipă. Am să mă ocup chiar de azi. Persh are niște rude: o fată sau o soră, nu știu bine. Trebuie să-i dăm partea lui. Vom inventa o poveste de moștenire.

Callidino, aprobă. Apoi se ridică și spuse:

— Cît despre mine, mă și simt cuprins de magia viilor din Sud. Am să-mi construiesc o vilă la Montecatini, ca să beau vinurile din partea locului. Și o alta pe lacul Maggiore, ca să mă scald. Tot restul vieții mele am să beau, am să mănînc și-am să mă scald.

— Ce idee ! spuse Wallis.

Chestiunea necunoscutului îl obseda mai mult decît o mărturisea.

CAPITOLUL XII

ASCUNZĂTOAREA COMORII

N-ar vrea persoana indiscretă din Hatton Garden să se pună în contact cu omul care era întins pe parchet și să-i fixeze o întâlnire? Acesta ar vrea să-i facă o propunere și promite că nu i se va întâmpla nimic rău indiscretului.

Gilbert Standerton citind, la cafea, acest anunț, zîmbi.

Edith observă și-l întrebă:

— Ce te amuză, Gilbert?

— A, nimic, îi răspunse. Sînt unele anunțuri tare nostime.

Ea îi văzuse direcția ochilor și notă cu grijă pagina de jurnal așteptînd să găsească și ea cauza zîmbetului.

— Trebuie să-ți spun, adăugă cu o notă de umor, că nu-mi scot toate veniturile din groaznica mea meserie.

Edith nu răspunse. Știa cine era al patrulea. De ce se dusesese acolo? Care-i era scopul?

Dacă ar fi fost detectiv sau în slujba guvernului, ar fi mărturisit-o. Edith era cît pe ce să leșine, citind presupunerea ziarului. Al doilea spărgător, era el.

— Gilbert, de ce-mi ascunzi atîtea?

— Ce-ți ascund?

— De ce mi-ai ascuns că erai la bancă, în noaptea când s-a întâmplat acea oribilă dramă.

El nu răspunse imediat.

— N-am ascuns-o. Am mărturisit imediat, într-un moment de neatenție, totuși am mărturisit.

— Ce făceai acolo?

— Averea mea, răspunse el grav.

Gluma asta n-o dezarmă și întrebă din nou:

— Ce făceai acolo?

— Priveam cum lucrau trei spărgători renumiți, așa cum i-am observat nu o dată ci de douăzeci de ori. Vezi, am aptitudini speciale în direcția asta. Natura mă predestinase să fiu hoț. Dar atavismul, creșterea și oarecare tendință în caracter de a respecta legea, mi-au interzis această carieră. Sînt un diletant. Nu comit crima, dar mă interesează enorm. Caut să înțeleg ce atracție poate exercita crima asupra unui om normal; afară de asta, am motive spre a controla rezultatul operațiunilor acestor indivizi...

— Ceea ce nu pot înțelege... spuse ea încet; pe urmă se opri neștiind cum să atingă acest subiect delicat.

— Ce nu poți înțelege?

— Nu pot înțelege de ce ai părăsit atît de brusc toate plăcerile obișnuite, de ce ai plecat de la Foreign Office, de ce nu te mai ocupi de muzică și mai ales de ce toate s-au întâmplat după seara aceea în care s-a cîntat la ferestrele noastre Melodia în fa.

El rămase un moment tăcut, apoi adăugă tulburat:

— Nu e prea exact. Începusem mai dinainte să-i observ pe răufăcători.

Și dete din umeri. Apoi ieși din cameră.

Luînd în mînă jurnalul pe care îl citise, Edith găsi ușor anunțul care-l făcuse pe Gilbert să surîdă.

Așadar, el era « indiscretul din Hatton Garden » și spusese adevărul. El pîndise pe acești oameni și ei îl observaseră.

Edith încercă să descurce ițele misterului. Totul i se învălmășea în creier; toate ipotezele pe care le făcea se distrugneau între ele. Epuizată de gînduri, ea nici nu mai spera să găsească soluția vreodată.

El se dusese la biroul pe care-l închiriasse pentru afacerile lui, în Chepside, deasupra unei prăvălii. Ajuns la al treilea etaj intră în birou și închise ușa. Pe masă se găseau cîteva scrisori profesionale. Această corespondență cerea foarte puțină atenție. El se așeză la birou ca să scrie o scrisoare. Gîndindu-se că va rămîne mai tîrziu în oraș, voia să-și motiveze absența. Soția ocupa un loc în viața lui și cu toate că nu-i controla mișcările, avea totuși oarecare drept asupra timpului lui.

Abia începuse să scrie, cînd se auzi o bătaie în ușă.

— Intră! spuse Gilbert surprins.

Prea puțină lume îl căuta aici. El se aștepta să vadă un client, dar vizitatorul era un domn Wallis, pe care Gilbert îl cunoștea ca pe un om amabil și cumsecade.

— Te rog ia loc, spuse el fără nici o tresărire.

— Am nevoie să te văd, d-le Standerton, spuse Wallis fără a ține seama de invitație. Vrei să vii la biroul meu?

— Cred că am putea vorbi și aici, spuse Gilbert, calm.

— La mine la birou ar fi mai bine. Nimeni nu ne-ar deranja. Sper că nu ți-e frică? — spuse el cu un zîmbet.

— Nimic nu mă obligă să merg, dar cum acest birou nu-i prea vesel, am să vă urmez... Vrei desigur să-mi mărturisești secretele d-tale.

El se uită cu o privire stranie și Wallis confirmă. Cei doi oameni plecară împreună. Gilbert se întreba, pe drum, cam ce propunere ar avea celălalt să-i facă.

Peste zece minute se găseau în prăvălia din str. Sainte-Brigitte, la acea frumoasă afacere de Case de bani, care părea că prosperă vertiginos.

Gilbert Standerton privi în jur. Directorul era acolo. Un model de onorabilitate. El se înclină în fața lui Wallis și păru surprins să-l vadă căci proprietarul nu făcea decît rare vizite pe la birou.

— Trecem în biroul meu, nu-i așa? — apoi închise ușa în urma lor.

— Și acum îmi spui te rog de ce m-ai chemat.

— Îți pot oferi o țigară? îi spuse Wallis, întinzînd o cutie.

Gilbert surise.

— Nu-ți fie teamă, spuse Wallis, n-au nimic periculos. Sînt țigările mele obișnuite.

— Nu fumez țigări.

— Prima minciună, spuse voios Wallis. Ca pentru un schimb de confidențe, este un început promițător. Haide, d-le Standerton să fim sinceri unul față de celălalt. Eu cel puțin voi fi. Cred că vei face la fel, pentru că o merit. Știi atîtea pe socoteala mea, și eu atît de puține despre dumneata încît ar fi drept să mai echilibrăm.

— Te înțeleg, îi spuse Gilbert, și am să-ți urmez sugestia dacă voi vedea că e în avantajul meu.

— Acum cîteva luni, eu cu un prieten eram ocupați cu o lucrare științifică, spuse Wallis, trăgînd alene din țigară, și căutînd inspirația în plafon.

Gilbert confirmă.

— În mijlocul lucrului, am fost întrerupți de un domn distins, care, pentru motive desigur personale, își ascundea modest trăsăturile sub o mască . . . Discreția era lăudabilă, cu toate că procedeul părea melodramatic. De atunci, sforțările amicilor mei porniți în căutarea științifică a averii au fost împiedicate și ades anihilate de

acest domn distins. Cîteodată l-am zărit în timpul operației, alteori după. Și, domnule Standerton, acest domn distins o fi avînd motivele lui, dar ne compromite siguranța noastră.

— Și — întreabă Gilbert Standerton — cine e acest domn?

— Acest domn — spuse Wallis cu ochii în tavan — ești d-ta!

— De unde știi? întreabă Gilbert calm.

— E suficient că o știu, spuse celălalt cu un zîmbet, Pot proba imediat, fără să-ți văd măcar fața.

El apropie un tampon de cerneală și o foaie de hîrtie:

— Vrei să-mi dai pe această foaie o amprentă digitală?

Gilbert clătină din cap cu un zîmbet:

— Nu văd utilitatea.

— Desigur. Dacă mi-ai da-o am putea s-o comparăm cu alta foarte interesantă. Avem în biroul ăsta, continuă d. Wallis, de cîteva luni o mare casă de bani.

Gibert dădu din cap:

— Apartine unui client care are cheile.

— Exact. Văd că îți amintești minciuna mea. / Această casă are trei rînduri de chei și o combinație. Am spus trei, dar în realitate sînt patru. Printr-o gravă neglijență am uitat aceste chei în acest birou, într-una din zile. Trebuie să mărturisesc că nu-mi închipuiam că-mi cunoști atît de bine toate actele și secretele mele. Observînd zăpăceala mea, noaptea, la unsprezece m-am înapoiat să le iau. Le-am găsit la locul unde le lăsasem, dar le mai găsise și altcineva care luase un tipar, cu ceară... Mai mult, adăugă el cu voce înceată, această persoană a luat obiceiul să ne viziteze noaptea. Și știu pentru ce, domnule Standerton?

— Desigur că pentru a alege o casă de bani, spuse Gilbert ironic.

— Vine să ne despoaie de fructul muncii noastre. Wallis surise spunînd acestea căci avea simţul umorului. Un individ care are sentimentul cinstei, ceea ce-l împiedică să devină hoţ, găseşte că e mai bine, să-l fure pe hoţ. Pe scurt, aproape 20.000 lire au dispărut din casa de fier.

— Desigur că împrumutate, spuse Gilbert Standerton, lungindu-se în fotoliu, cu mâinile în buzunar şi faţa cruntă.

— Împrumutate? Ce vrei să spui cu asta? întrebă Wallis.

El se aplecă spre Wallis, cu cotul pe masă şi cu urechea ascuţită. Gilbert înţelese că, conform ordinelor lui Wallis, ei erau acum singuri.

— Aveam mare nevoie de bani. Puteam să fur. Asta mi-a fost întâi intenţia. V-am pîndit timp de o lună. Am pîndit unii bandiţi timp de ani. Cunosc tot atît de bine ca şi dumneata toate trucurile meseriei. Adu-ţi aminte că la Foreign Office misiunea mea era să mă ocup de pungaşii internaţionali şi că eram de fapt ofiţer de poliţie.

— Ştiu toate acestea, spuse Wallis.

Era un om curios; el căuta lămuriri ca să le folosească dar şi pentru cunoaşterea sufletului omenesc.

— Sînt de fapt un hoţ, spuse Gilbert. Motivele mele nu te privesc.

— Ce vrei să spui?

— Ştiu tot ce se petrece aici. Cunosc sistemul Agenţiei de vânzări de case de bani; e ingenios, dar nu e nou. . . . A mai fost încercat în Italia, acum cîţiva ani. Te duci acasă la provinciali bogaţi. Le oferi case de bani la preţuri ridicole. Apoi totul se petrece foarte simplu! Cum ai cheile, poţi pătrunde în casă

cînd vrei. Toate obiectele de preț și valorile sînt în casă, pe care trebuie numai s-o deschizi.

Wallis dă din cap

Nu-mi fac iluzii.

— Din fericire, aprobă George Wallis. Dar vrei să-mi spui ce rol joci și cum justifici sustragerile de bani pe care le faci în paguba noastră?

— Nu le justific, spuse Gilbert.

El se sculă și începu să se plimbe prin birou. Celălalt îl observă atent.

— Îți repet: știu bine că în intenție sînt un hoț. Dar lucrez după un plan bine stabilit. Apoi întorcîndu-se spre celălalt: Știi că n-ai comis un singur furt căruia să nu-i cunosc valoarea și proprietarul? Da, știu că n-ai vîndut nici un obiect, că toate sînt în casa de bani. . . Sper că am șanse, nu numai să vă restitui tot ce-am luat, dar să restitui pînă la ultimul ban pe care l-ai furat.

Wallis tresări:

— Ce vrei să spui?

— Să restitui totul adevăraților proprietari. Vreau să-ți pot spune: Iată un colier aparținînd lady-ei Dynshird; valorează patru mii de lire; îți dau un preț convenabil, să zicem o mie de lire, ceea ce înseamnă mai mult decît ai scoate de la un bijutier, și-l vom înapoia proprietarei. Vreau să-ți pot spune: Am sustras zece mii de lire în argint și franci francezi de la dumneata. Poftim această sumă și-ți dau încă pe atît spre a o restitui celor pe care i-ai furat. Am socoteala exactă a tot ce ai luat, de cînd fac parte supranumerar, din banda voastră.

— Dragă don Quichotte, protestă George Wallis, ți-ai luat o sarcină imposibil de realizat.

Gilbert Standerton dădu din cap și răspunse:

— Nu! Am câștigat la Bursă atîția bani cîți n-aș fi visat să am în viața mea.

— Dar ai putea să-mi explici, întrerupse Wallis, brusca dumitale dorință de a face avere?

— Nu vreau s-o explic, răspunse Gilbert pe un ton care nu admitea replică.

După o scurtă tăcere, George Wallis se sculă.

— Cred că ar fi mai bine să ne înțelegem. Ne-ai luat vreo douăzeci de mii de lire. Douăzeci de mii de lire din banii noștri s-au evaporat.

Gilbert dădu din cap.

— Nu, nu lipsește nimic. M-am servit numai ca de o rezervă în caz de nevoie urgentă. La drept vorbind, nici n-am nevoie de ele, spuse el surizînd. Aș putea să vi le restitui chiar astăseară.

— Mi-ai face un mare bine dacă a-i face-o.

Gilbert se uită lung la el și-i spuse:

— Mi-ești simpatic, Wallis. Ai în dumneata ceva minunat, oricît de pungaș ai fi!

— Oricît de pungași sîntem, îl corectă Wallis. Dumneata, care n-ai nici o iluzie, nu-ți crea una acum.

— Poate ai dreptate, spuse Gilbert melancolic.

— Cum se vor termina toate? Sau vom împărți și vrei să-ți aplici generoasa metodă atît timp cît va dura întreprinderea mea?

Standerton răspunse:

— Afacerea d-tale încetează în astă-seară.

— Afacerea mea? întrebă Wallis, stupefiat.

— Da, afacerea dumitale. Ai câștigat destul ca să te retragi. Renunță. De partea mea, am câștigat destul ca să-ți răscumpăr tot depozitul, după aprecierile experților, — ei surise spunînd acestea — și pentru a restitui tot ce ați furat, pînă la ultimul ban. Peste cîteva zile veneam eu singur să-ți fac propunerea asta.

— Și încheiem azi, serios? Dar nu te gîndești, amice? . . . Să las tocmai azi afacerile, tocmai azi cînd sînt pe cale să dau cea mai frumoasă lovitură a carierei mele? Te-ar amuza să știi cine e viitoarea mea victimă.

— Nu prea rîd atît de ușor. Dar cine-i?

— Am să-ți spun altădată, spuse Wallis.

El se îndreptă spre ușă, cu mîinile în buzunare, fluierînd o melodie.

— Admiți că ideea casei de bani e minunată? spuse el cu tonul negustorului de periferie care-și laudă marfa.

— Într-adevăr . . . minunată.

— Afacerile sînt bune, spuse Wallis pe un ton necăjit. E păcat să le părăsim chiar acum. Te poți dispensa să vinzi jumătate de duzină unor oameni interesați cînd unul singur . . . îți scoate cheltuiala. E atît dr simplu!

À props! Ai observat dispariția unui colier montat, care a fost înapoiat poliției! . . . Dar mi-am dat seama că e o chestiune familială. Îmi pare rău că ți-am produs neplăceri.

Politețea lui ironică îl amuză pe Gilbert.

— Nu era o chestiune familială. Habar n-aveam cui aparține. Numai că unul din voi a fost foarte neglijent; am găsit colierul pe jos, lîngă casă. Desigur că se ascunsese ceva în grabă și el căzuse neobservat.

— Îți mulțumesc foarte mult, spuse Wallis. Ceea ce ai găsit ar fi fost o tentație mare pentru cinstitul domn Timmings.

El luă din buzunar o cheie, manevră broasca secretă și deschise casa de bani. La prima vedere, nimic nu arăta că ar fi fost depozitul celui mai cunoscut pungaș al Londrei. Toate obiectele erau împachetate și etichetate cu grijă.

El închise ușa din nou.

— Și asta-i numai jumătate din comoară.

— Jumătate? . . . . Ce vrei să spui?

Un ușor zîmbet batjocoritor înflori pe buzele lui Wallis văzînd surprinderea lui Gilbert.

— Știam sigur că ai să te minunezi! Da, da, nu-i decît jumătate . . . Am să-ți arăt restul. Știi atîtea lucruri, încît le poți ști pe toate.

El reveni lîngă birou. O ușă dădea într-o altă cameră; o deschise și trecu dincolo. Gilbert îl urmă. Ei se aflau într-o mică cameră luminată de un luminator. Centrul era ocupat de ceva ce părea o mare cușcă. În realitate era un grilaj de oțel cum vînd casele franceze, pentru a împrejmuî casa de bani.

— Frumoasă cușcă, spuse Wallis, cu admirație.

El deschise mica ușiță și intră. Gilbert îl urmă.

— Cum l-ai adus pînă aici? întreabă Gilbert interesat.

— În bucăți. Și acum l-am remontat — pentru a-l arăta unui client. E foarte ușor de demontat.

— Asta-i a doua parte?

— Într-un fel da și am să-ți arăt de ce. Du-te în colț și fă să lunece în jos prima bară și vei vedea ceva ce n-ai mai văzut.

Gilbert și pornise cînd ideea unei curse îi veni în minte. El se întoarse repede, dar era prea tîrziu; un revolver era îndreptat spre el.

— Sus mîinile, Gilbert Standerton. Ești poate de bună credință în ideile de împărțeală pe care le ai, dar socot că e preferabil să-mi termin lucrul de astă-seară înainte de a lichida afacerea. Vei vedea că ceea ce fac e drept! . . . Unchiul dumitale . . .

— Unchiul meu?

— Unchiul dumitale, spuse celălalt înclinîndu-se, gentilom minunat dar susceptibil a depus bijuterii în valoare de două sute cincizeci de mii de lire în una din casele noastre cele mai bune; faimoasele diamante

Standerton pe care le vei moșteni probabil într-o zi ! . . . Nu-i un act de dreptate ca să te fur puțin și pe dumnea-ta? S-ar putea însă să am și eu o conștiință și să-ți restitui cele ce-ți voi fura această noapte.

El trânti ușa grilajului, o încuie de două ori și se-ndreaptă spre birou.

— Ai să stai aici patruzeci și opt de ore, apoi vei fi eliberat. Ți dau cuvântul meu de onoare. E cam plic-ticos, dar în viață trebuie să știi să-nduri și plictiseala. Te recomand providenței.

Și Gilbert rămase într-o singurătate, populată numai de gândurile lui.

CAPITOLUL XIII

TESTATORUL

Într-o dimineată, Leslie Frankfort lua masa cu fratele lui, în mica lui căsuță din Mayfair.

Jack Frankfort era un tânăr notar care făcea parte din biroul care se ocupa cu interesele lui Sir John Standerton

— Știi, spuse Jack Frankfort, mă duc să-mi vizitez un bătrîn prieten azi după masă.

— Care bătrîn prieten?

— Standerton.

— Și care-i motivul vizitei?

— Un testament, dragă. Mă duc să fac un testament.

— Mă întreb cîte testamente a făcut pînă acum? spuse Leslie visător. Bietul Gilbert!

— De ce bietul Gilbert? spuse celălalt mîncînd marmeladă de portocale.

— Pentru că a fost, cel puțin zece minute, moștenitorul unchiul lui.

Jack surîse cu amărăciune:

— Toată lumea e zece minute moștenitoarea lui Standerton. Sunt sigur că în cursul ultimelor douăzeci de ani el a dotat toate spitalele, toate adăposturile de

cîini, de pisici, cele mai curioase instituții care pot exista, și iată că azi el simte nevoia să facă un nou testament.

— Dacă poți, strecoară un cuvînt pentru Gilbert. Jack Frankfort călători spre Huntingdon în tovărășia unui simpatic necunoscut și intrară în vorbă fără să fie prezentați.

Acest om vizitase desigur tot globul căci cunoștea aproape toate relațiile lui Jack.

Un ceas aproape vorbi de regiunile cele mai extraordinare ale lumii și cînd se opri trenul în mica gară unde d. Frankfort trebui să coboare, tovarășul său se sculă și-l urmă:

— Ce coincidență curioasă, spuse străinul. Și eu cobor aici. Curios orășel.

Orășelul era « curios », dar era foarte plăcut și avea un hotel foarte bun.

Cei doi tovarăși de călătorie căpătară două camere vecine.

Jack sperase să termine treburile în aceeași zi și să se înapoieze seara la Londra, dar știa că nu se putea conta pe graba bătrînului.

Într-adevăr, era la hotel de un sfert de oră cînd primi de la « Rezidență » o scrisoare care-l înștiința că Sir John va putea fi văzut abia după ora zece seara.

— Îmi va fi deci imposibil să mă înapoiez la Londra, își spuse Jack consternat.

El revăzu la masă pe tovarășul lui de călătorie.

Cu toate că nu cunoștea prea bine obiceiurile lui Sir John, totuși știa că acesta avea mania de a sta tîrziu, și cum nu ținea să rămînă nemîncat, el mîncă mai devreme ca de obicei.

El explică motivul grabei tovarășului său pe cînd tăiau o pasărea bine rumenită.

— Totul e în regulă, spuse celălalt. Am numeroși clienți de vizitat prin împrejurimi. V-am spus că sînt proprietarul Agenției de case de bani?

— Agenția de case de bani? spuse Jack mirat.

— Curioasă întreprindere, nu-i așa? și totuși importantă. Vindem mai cu seamă case de bani, noi și de ocazie. Avem o sucursală și la Londra . . . Liniștește-te, spuse el surîzînd. N-am să depășesc limitele corectitudinii și n-am să-ți propun marfa mea.

Frankfort găsea lucrul amuzant.

Mai tîrziu, pe Strada Mare, pe cînd oprea un taxi spre a se duce la « Rezidență », Jack observă un camion cu inscripția « Societatea de case de bani din Sainte Bridge ». El revăzu de asemenea pe tovarășul său vorbind șoferului, un om cu barbă neagră.

Peste puțin timp, camionul se îndreaptă spre Londra. Jack Frankfort n-avu timp să gîndească la posibilitățile pe care le oferea micul oașel unor vînzări de case de bani, căci peste cinci minute se afla în biroul lui Sir John Standerton.

Silueta bătrînului general părea decupată dintr-o revistă umoristică. Voinic, cu culori vii, avea mici favoriți care se opreau sub ureche și se înîlneau cu mustața cenușie groasă, care îi bara fața. Era chel, afară de o singură suviță care trecea de la o tîmplă la alta. Conversația lui se compunea din necontenite explozii. El fixă cu sprîncenele încruntate pe tînarul care intra și-l măsură din cap pînă-n picioare.

Sir John se pricepea la notari. Avusese de toate felurile și-i împărțise în două clase: șmecherii și imbecilii. El nu admitea categorie intermediară și, fără ezitare, îl clasă pe Frankfort, cum avea un aer șiret, în categoria întîia. El îi indică un scaun.

— Am să-ți vorbesc despre testamentul meu. Am hotărît să schimb împărțeala, bunurilor mele.

— Sînt gata să vă servesc.

— Bine, spuse generalul peste un moment. Acum notează, te rog exact dorințele mele și fă testamentul. Ca prim punct, anulez toate testamentele mele anterioare...

Jack confirmă și notă punctul pe o foaie de hîrtie.

Peste jumătate de oră el specificase cine nu trebuie să beneficieze de testamentul lui și donațiile se ridicaseră abia la o mie de lire.

După ce terminase, privi pe notar, care părea încurcat, și o sclipire de ironie trecu prin ochii lui.

— Cred că am dispus de toți, fără a dispune de nimic... Apoi adăugă: Îmi cunoști nepotul?

— Cunosc pe un prieten al nepotului dv.

— Ești rudă cu idiotul acela de Leslie Frankfort? urlă bătrînul.

— Sînt fratele lui.

— Hm, mormăi generalul, mi s-au părut cunoscute trăsăturile dumitale. L-ai întîlnit pe Gilbert Standerton?

— Odată sau de două ori, spuse Jack; așa cum îi întîlnești pe oameni cărora le spui «ce mai faci» sau ceva asemănător.

— N-am întîlnit niciodată oameni pentru a le spune «ce mai faci?» sau ceva analog, mormăi din nou generalul... Ce părere ai despre el? mai întreabă el.

Tînărul își aminti că Leslie îl rugase să spună un cuvînt bun în favoarea lui Gilbert.

— Îl găsesc bine, cu toate că distant.

Bătrînul îl privi cam curios.

— Nepotul meu e distant? Desigur că e distant. Nu-ți închipui că un Standerton e un oarecare. Noi nu sîntem oameni de rînd. Sîntem toți distanți... Slavă domnului! Sînt omul cel mai distrat pe care l-ai întîlnit vreodată.

Jack gîndi că era sigur de asta, dar nu-și exprimă părerea. În schimb, continuă cu viclenie, să vorbească de același subiect.

— Sînt unii oameni, cărora ar fi inutil să le dai bani.

Jack dete din umeri:

— Doamne! Pentru că nu fac cheltuieli mari, nu încercă să pozeze în societatea londoneză. La drept vorbind, tratează societatea, ca și cum i-ar fi superior. . .

— Și îi este, tună generalul. Sîntem toți superiori societății. Crezi oare că mie îmi pasă de cineva? Crezi oare că sînt impresionat de un oarecare marchiz sau o oarecare marchiză? sau de toți aristocrații parveniți care mișună în țară ca . . . ca . . . șoarecii de cîmp? Nu domnule! Și sper că nepotul meu gîndește ca mine. Societatea, astfel cum e organizată, nu valorează doi bani . . .

— Iată ce mă decide, adăugă el, arătînd cu degetul notele pe care le lua, apoi dictă: Las toată averea mea lui Gilbert Standerton. Notează!

— Toată averea ar trebui să rămînă în familie! spuse scurt generalul. E absurd să împrăști sume ici și colo. Nu cred ca Gilbert să capete atît de curînd banii dar prudența este deviza familiei noastre. Din fericire pentru Gilbert notarul insistase pentru a restabili donația către dispensar. Generalul anulă toate celelalte legate parțial și în cel mai scurt document pe care-l semnase vreodată el lăsă totalitatea bunurilor sale mobile și imobile « scumpului său nepot », fără vreo restricție.

— Mi se pare că e însurat? întrebă el.

— Așa mi se pare, răspunse Jack Frankfort.

— Ți se pare? ce-mi sîrvește că ți se pare, protestează bătrînul. Ești notarul meu și trebuie să știi toate. Află dacă e însurat, cine e nevasta lui și invită-i la masă.

— Cînd? întreabă notarul uimit.

— Pe astă seară, spuse generalul. Mai am un invitat care vine din Jorkshire. E doctorul meu. Va fi o societate plăcută. E frumoasă?

— Cred.

Jack ezită căci nu știa mare lucru despre Gilbert Standerton.

— Dacă e frumoasă și cumsecade, am să dau dispoziții și pentru ea, separat.

Lui Jack cît pe ce să-i vină rău. Va face oare un nou testament? Cu orice risc, el trimise telegramele.

Edith rămase încurcată, primindu-și telegrama.

Aceea a lui Gilbert rămase pe masa din vestibul căci el nu venise acasă nici în noaptea precedentă, nici în cursul zilei.

Interesul pe care ea îl purta bărbatului ei se arăta prin ochii roșii de lacrimi.

CAPITOLUL XIV

DIAMANTELE STANDERTON

Edith Standerton se pregăti în grabă. Ea se va duce la Huntington singură, împreună cu camerista. Era cam greu să se prezinte singură, dar gîndindu-se că putea să-i ajute soțului ei mergînd la acest dineu plicticos, hotărî să meargă. Ea-și puse în valiză o rochie de seară și luă trenul la ora patru.

Bătrînul general îi făcuse cinstea s-o aștepte în persoană la gară. După prezentările de rigoare, el întrebă:

— Unde e Gilbert?

— A plecat pe neașteptate din Londra. Va fi dezolat cînd va ști...

— Nu prea cred, spuse generalul morocănos. Ar trebui ceva mai mult ca să-l miște pe Gilbert... Adică mai mult decît ocazia de a se împăca cu un bătrîn arțăgos... De altfel o împăcare nu era necesară, dar socot totdeauna că cel pe care îl tai de pe testament îmi devine dușman de moarte.

Cînd se duceau să se îmbrace pentru masă, generalul îi spuse:

— Va trebui să mai vii, împreună cu Gilbert. Aș fi fericit să vă am pe amîndoi sub acoperișul meu.

Generalul o scoase din încurcătură căci schimbă subiectul:

— Sînt sigur că dorești să vezi diamantele Standerton. Le vei vedea acuma.

El o conduse în bibliotecă, urmați de Jack Frankfort. El spuse, arătînd o mare casă de bani, frumos împodobită, care stătea într-un colț:

— Aici sînt. Aceasta e o nouă mobilă, mai spuse el mîndru. Am cumpărat-o de la unul care cerea șaizeci de guinee, un escroc ambulant... I-am dat treizeci.

— E foarte frumoasă, spuse Jack, care nu găsi repede alt răspuns.

Generalul se întoarse brusc:

— Fumoasă, tună el. Crezi că am nevoie de lucruri frumoase în bibliotecă?

El scoase o legătură cu chei din buzunar, deschise ușa casei și luă dintr-un sertar o cutie de piele.

— Iată-le, spuse el mîndru. El se mîndrea de altfel pe drept căci avea o colecție foarte frumoasă.

Edith admiră bijuteriile cu acea dragoste pe care o au femeile pentru tot ce-i frumos. Montura era veche, dar era tocmai din nou la modă. Pietrele scînteiau în culori vii și toate fațetele străluceau emanînd raze.

Și Jack Frankfort rămase umit, cu toate că nu era mare amator de bijuterii.

— Dar, spuse el, aici sînt pietre prețioase în valoare de o sută de mii de lire.

— Și mai mult, spuse bătrînul... Uite un colier de perle, adăugă el deschizînd un alt sertar. Priviți-l. Sînt aici bijuterii în valoare de două sute de mii de lire.

— Într-o casă de bani de treizeci de guinee! spuse Jack.

Bătrînul general se întoarse și-l corectă:

— În una din șaizeci. Nu ți-am spus că mi-a lăsat din preț, ticălosul acela? .. Iartă-mă, te rog, draga mea.

El își stăpîni un zîmbet de mulțumire. Apoi închise casa de bani după ce pusese bijuteriile la loc.

— Auzi, cerea șaizeci de guinee. Venise cu aere de londonez, redingotă, cilindru și ghetre de lac. Felul în care se îmbracă oamenii aceștia e revoltător. S-ar fi crezut că e un gentleman, după aerele ce și le dădea.

Jack examinează casa de fier. El se cam pricepea la valoarea comercială a lucrurilor.

— Nu pot pricepe cum a cedat-o la prețul ăsta. Valorează două sute de lire.

— Ce? strigă bătrînul general, încremenit.

— Am una la fel în biroul meu de aceeași marcă și a costat două sute douăzeci de lire.

— Mi-a cerut numai șaizeci de guinee.

— Foarte curios. N-ai vrea să mai deschideți? Aș dori să văd zăvoarele.

Fără vreo vorbă, generalul întoarce cheia și deschise ușa cea mare. Jack examinează zăvoarele pătrate. Erau complet noi.

— Nu înțeleg deloc cum vi l-a cedat pe acest preț. Și cu șaizeci erau de pomană.

— Te cred, spuse generalul încîntat. A propoz, aștept astă-seară la masă pe un doctor din Yorkschire. Barclay Seymour, îl cunoști poate?

Jack nu-l cunoștea, dar Edith răspunse:

— Da, îl cunosc bine, e un vechi prieten.

În acest moment, intră unul din numeroșii servitori, cu o telegramă pe o tavă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă generalul, punîndu-și ochelarii și încruntînd sprîncenele. Ce este?

— O telegramă, Sir John.

Bătrînul deschise telegrama, o desfăcu, o citi și încruntă sprîncenele. El o mai reciti odată.

— Ce o fi însemnînd asta? întrebă el și întinse telegrama tinerei femei.

Ea citi:

« Scoateți bijuteriile Standerton din casa de bani chiar astă seară și depuneți-le la Bancă. Dacă e prea tîrziu, păziți-le cu oameni înarmați ».

Și era semnat: « Gilbert Standerton ».

CAPITOLUL XV

POVESTEA DOCTORULUI

Generalul reciti telegrama. Cu tot temperamentul lui impulsiv era un om deștept și judeca sănătos.

— Ce să însemne asta? Unde e Gilbert? De unde telegrafiază? întrebă el.

El reluă telegrama și o examinează. Fusese dată la Poșta Centrală din Londra la 6,35 seara.

Ora mesei de seară a generalului era tot atît de curioasă ca aceea a micului dejun. Abia la ora nouă și un sfert sună gongul care anunța că Sir John era servit. Edith coborî din camera ei.

Era încurcată. Nu putea pricepe aluzia la bijuterii. De ce trimisese el telegrama? Dacă ar fi cunoscut evenimentele din acea după amiază, s-ar fi minunat că a putut s-o trimită.

Generalul luă înștiințarea în serios: nu însă suficient ca să schimbe locul bijuteriilor. De fapt, cumpărarea casei de bani fusese necesară, căci nu se găsea în toată casa un loc unde să poată pune obiecte de valoare.

După ce inspectă atent cutiile de bijuterii, el închise ușa cu cheia și lăsă un servitor cu ordinul să nu părăsească încăperea fără încuviințarea sa.

Coborînd, Edith găsi un nou invitat, care tocmai sosise și o salută cu un zîmbet bucuros și familial.

— Ce mai faci doctore, spuse ea. Nu e prea multă vreme de cînd ne-am văzut la mama. Îți amintești?

— Mama dumitale e o femeie deosebită, spuse doctorul întovărășind pe Edith spre sufragerie, o femeie deosebită.

Edith ar fi avut poftă să-l întrebe de ce. Întrebarea ar fi fost de neiertat, dar Edith abia se stăpîni să n-o spună.

Masa nu fu prea plăcută din cauza nervozității generalului. De două ori, el trimise, în cursul mesei, cîte un servitor să vadă ce se petrece la avantposturi, cum supranumise el biblioteca. Dar nu se întîmplase nimic.

— Nu știu ce să mă fac cu bijuteriile astea. Sper că nu-i o farsă a lui Gilbert?

Generalul era neliniștit. Și cu toate că Edith cîntă foarte calm o romanță franțuzească, ea era tot atît de neliniștită.

— Uite ce o să facem acum, spuse deodată generalul; o să mergem cu toții în bibliotecă. E o cameră foarte plăcută și dacă fumul nu te supără...

Ideea era foarte bună și fu acceptată imediat. Edith observă cu glas tare că era singura femeie din grup, pe cînd urcau scara.

— Iertați-mă o clipă, spuse Sir John.

El se duce spre casa de bani și o deschise. Inspectă cutiile de bijuterii. Nimic nu fusese clintit. Avu un suspin de ușurare.

— Telegrama lui Gilbert mă enervează grozav. De ce o fi trimis-o? O fi dintre cei cărora le e lene să lipească un plic?

Edith dădu din cap.

— Sînt tot atît de mirată ca și d-ta; te asigur că Gilbert nu e un alarmist.

— Cum vă înțelegeți?

Edith roși ușor.

— Foarte bine, spuse ea, și căută să schimbe subiectul. Dar nimeni încă nu reușise să împiedice pe Sir John să întrebe ce-ar fi dorit el.

— Fericită, în toate privințele?

Edith confirmă, cu ochii pierduți în vag.

— Sper că-l iubești? ...

Doctorul izbucni în rîs.

— Nu ești ca majoritatea oamenilor, Sir John. Sînt unele persoane care se lasă foarte impresionate de adevăr.

— Ce imbecili ! i-o tăia bătrînul.

— Nu prea știu, spuse doctorul gînditor. Simpatizez pe acei care nu doresc ca amărăciunea lucrurilor să le cadă pe cap ca o cărămidă, cu toate că e necesar cîteodată să știi adevărul.

— Ce s-a auzit? întreabă deodată generalul.

— Mi se pare că a fost un zgomot în vestibul, spuse Edith.

— Credeam că vine de la o fereastră, mormăi Sir John rușinat de a fi văzut tresărind.

— Continuă-ți povestea, doctore.

— Acum cîteva luni, reîncepu doctorul Seymour, a venit un tînăr să mă vadă. Era de familie bună. Și nu era din Leeds. În tot cazul nu-l cunoșteam. Abia mai tîrziu am aflat că venise din Londra să mă consulte. Avea ușoare dureri de dinți, o măsea stricată, lucru foarte comun, și se rănise ușor în interiorul gurii. Asta-l cam plictisea, mai ales că rana nu se mai închidea.

Ca majoritatea oamenilor, avea mare frică de cancer.

Nu voia să-l vadă pe medicul lui obișnuit; cred că nici nu avea vreunul. Venise deci la mine și l-am exami-

nat. Eram convins că nu prezenta nimic grav; totuși am luat o mică porțiune de mucoasă spre a o examina la microscop.

Edith se cutremură.

— Iartă-mă, spuse doctorul repede. Asta-i tot ce era înspăimântător în povestea mea, afară dacă... În fine, i-am promis să-i trimit rezultatul analizei și i-am cerut adresa. Dar el refuză să mi-o dea. Era foarte nervos. Știu, îmi spuse el, că e o lașitate morală; totuși n-aș vrea să aud adevărul în grai obișnuit și dacă e rezultatul de care mă tem, aș vrea ca să-mi fie transmis într-un limbaj care să mă șocheze mai puțin.

— Și ce limbaj era? întreabă Sir John, care devenise interesat fără să vrea.

— Era muzician, adică pasionat după muzică și metoda prin care voia să afle rezultatul era foarte straniu.

N-am mai văzut în viața mea așa ceva. El îmi dădu două bilețele și un plic cu adresa unui bătrîn muzicant pe care-l proteja.

Edith văzu toate învîrtindu-se în jurul ei, totuși își stăpîni emoția. Fața îi era lividă; și mîinile se crispuau convulsiv pe brațul fotoliului.

— Ele erau adresate unui vechi amic, cum am mai spus, și compuse la fel afară de diferența următoare. Unul spunea: « Ai să te duci în locul cutare și ai să cînti Melodia în fa » pe cînd celălalt « să se cînte Cîntecul Primăverii ». Și acum iată drama: El îmi dăduse Melodia în fa pentru a-i anunța că are cancer.

— Și... apoi? murmură Edith.

— Și... — doctorul o privi visător — am încurcat biletele și am distrus pe celălalt înainte de a-mi da seama de eroare.

— Și atunci nu era cancer? murmură tîpăra femeie

— Nu, și nu-i cunosc adresa, așa că nu-l pot găsi, spuse Barclay-Seymour. A fost tragic din mai multe puncte de vedere. Trebuia tocmai să se însoare, căci îmi spuse: « Dacă e adevărat și mă însor, am să-mi las nevasta în sărăcie ». Pe urmă puse o întrebare curioasă: « Nu crezi că un om condamnat la moarte are drept să facă orice pentru a asigura viitorul ființelor dragi pe care le lasă în urma lui? »

— Înțeleg, spuse Edith.

Vocă îi era cavernoasă și îi păru îndepărtată.

— Ce este? strigă generalul, sculându-se brusc.

De data asta nici o îndoială nu mai era posibilă. Jack Frankfort se repezi la perdeaua care masca pervazul ferestrei, o trase și Gilbert Standerton apărură, palid ca un mort, cu privirea pierdută în vid, cu mâna la gură:

— Biletul era greșit!... Dumnezeu!

CAPITOLUL XVI

LUNA DE MIERE

Gilbert Standerton revenea, o lună mai târziu, de la Foreign Office la căsuța sa din Saint John's Wood.

— Gilbert, e cineva care vrea să te vadă, îi spuse nevasta lui.

— Cred că știi cine e: directorul băncii mele.

El salută cu un zîmbet amabil pe cel care se sculase ca să-i vină în întâmpinare.

— Iată, domnule Brown, am să-ți spun exact ceea ce trebuie făcut. De o săptămînă sau două se află în America un om căruia îi datorez o sumă mare — mai exact 80.000 de lire. Aș vrea să faci astfel ca să am destul numerar pentru a plăti datoria.

— Aveți suficient pentru a plăti, domnule Standerton, fără a vinde vreo hîrtie.

— Foarte bine, spuse Gilbert, întinzîndu-i o foaie de hîrtie. Ți-am notat aici toate amănuntele. Este, în fond un virament făcut pe numele a două persoane: Thomas Block și George Smith. Ei îl vor putea împărți la rîndul lor, căci îmi închipui că mai au asociați care au drept la împărțeală.

— Încă nu v-am felicitat, domnule Standerton, spuse directorul, de marele serviciu adus Londrei. Se pare că, grație dumitale, sumele furate de celebra bandă Wallis au fost complet restituite.

— Da, cam așa ceva.

— Citeam într-un ziar o dare de seamă a faptelor, continuă directorul. Ce șansă că s-a declarat un incendiu alături de sediul lor!

— Ceea ce-i mai important este că s-a băgat de seamă înainte ca să fi fost atinsă clădirea în care era Societatea Caselor de bani, explică Gilbert. Noroc că pompierii m-au zărit prin luminator. Asta a ușurat lucrurile. Dar a durat cam mult, pînă m-au scos de acolo; o știi desigur.

— L-ai văzut vreodată pe acest Wallis.

— Nu scrie în gazete? glumi Gilbert.

— Ele spun că aflaserăți într-un mod oarecare că trebuia să se comită o spargere la unchiu dv. Că v-ați dus la fața locului și acolo l-ați văzut pe Al. Wallis sub fereastra bibliotecii, pe parapet sau așa ceva.

— Pe terasă, preciză Gilbert.

— Și că a luat-o la goană văzindu-vă.

— Nu-i tocmai așa, spuse Gilbert... Mai exact este că l-am poftit să plece. Nu eram sigur că nu furase bijuteriile și am intrat prin fereastră în cameră, fără a-mi da seama că era cineva acolo. În timpul ăsta, a fugit. Asta-i tot!

El mai dădu unele indicații cu privire la transferul sumei și conduse pe director pînă la ușă. Pe urmă se duse s-o caute pe Edith în salon.

Ea îi ieși în întâmpinare, zîbind.

— Nu-ți pare curios să te duci din nou la minister?

— Într-adevăr mi-a părut curios, după cele ce le-am făcut între timp.

El rîse.

— N-aș fi crezut niciodată că Sir John ar putea avea atîta influență încît să te reprimească.

— Cred că are mai multă influență decît îți închipui, dar au mai intervenit și alte motive. În timpul carierei mele de ticălos am făcut Foreign Office-ului unele mici servicii care au intrat în cumpănă.

Ea-l privi malițios:

— Și acum să revenim la punctul de plecare?

— De unde am plecat? întreabă Gilbert.

— Nu știu să fi plecat, spuse Edith gînditoare.

În momentul cînd el intra în salon ea consulta un « Mers al trenurilor ». Ea îl reluă și-ncepu să-l răsfoiască.

— Te interesează acest orar?

— Mult... Sînt pe cale să aleg...

— Să alegi ce? întreabă Gilbert.

— Locul unde ne vom petrece luna de miere, murmură ea.

În COLIERUL DE DIAMANTE, renumitul autor de romane polițiste ne introduce rapid în urmărirea unei acțiuni palpitante, de care cititorul nu se poate despărți pînă la finalul ei imprevizibil.

Enigmaticul erou al romanului, pătrunde în acțiunile unor versați gangsteri, le învață meseria învingîndu-i cu propriile lor arme. Într-un final nebănuit, el împiedică o lovitură care urma să devină celebră, furtul unor mari valori, al căror moștenitor era însuși eroul cărții.